

David Wolkvitch

ZÁPAS O OBNOVENÍ MOCI

*Studium 26 lekcí
o Duchu Svatém*

Zápas **o obnovení moci**

Studium 26 lekcí o Duchu svatém

Předmluva

David Wolkvitch sloužil jako kazatel a evangelista ve státech Iowa, Missouri, Arkansas - Louisiana, Pensylvánie, Arizona a Oklahoma. Sloužil také tři a půl roku v Ústředním zdravotnickém centru v Moberly v Missouri. Teď je vedoucím oddělení evangelizace v Tichooceánské unii.

V roce 1980 se jeho matka Lucy Wolkvitch zúčastnila týdenního semináře laických evangelistů v Missouri. Na konci týdne řekla: „Musím svého syna Davida přesvědčit, aby podobný seminář navštívil.“ Po několika měsících jsme se s Davidem poprvé setkali v Pensylvánii. David se zabýval myšlenkou výuky tisíce laických členů církve uměním být evangelisty. Zeptal jsem se jej, jestli by tyto semináře nenavštívil jako lektor a požádal jsem jej, aby připravil šest speciálních témat o Duchu svatém. To by pak každé ráno přednesl skupině budoucích evangelistů. Davidovy ranní zamyšlení se dotkly stovek srdcí a taktéž i mého. Pán se skutečně dotekl jeho úst řevavým uhlíkem z Božího oltáře.

David s modlitbou studoval Boží slovo a svědectví E. G. White, týkající se Ducha svatého. Ze Severní Ameriky dostal pozvání představit svůj týdenní pracovní seminář o tom, jak Duch svatý může změnit jemu zasvěcený život k lepšímu a učinit člověka pravým Ježíšovým svědkem.

Oddělení církevní služby při Generální konferenci požádalo Davida tyto materiály shromáždit a sestavit do lekcí. Mají sloužit laickým evangelistům, kteří semináře navštíví, aby mohli systematicky studovat lekce o Duchu svatém se členy svých pracovních skupin. David souhlasil a to, co nyní držíte ve svých rukou, je plodem dlouholetého zasvěcení dílu evangelia a důkladného studia otázky o Duchu svatém.

Vím, že Davidova žena Galin s ním sdílela jeho oddanost této práci a i nyní s ním působí při přednášení těchto lekcí. Jejich dcera a syn se také aktivně zapojují do služebností církve.

To, co si v tomto studijním materiálu přečtete, není opsáno z knih. Je to skutečná duchovní zkušenost křesťanské rodiny, která se odevzdala požehnané službě proměny života lidí. Nyní, když je materiál vytištěn, kěz je nápomocen tomu, aby se náš život změnil, když dovolíme Duchu svatému, aby nás cele vedl.

Samuel F. Monje

zástupce ředitele

Oddělení církevní služby při GK

Slovo autora

„Sláva, čest a chvála svaté Trojici — Otcí, Synu i Duchu svatému, za plán spasení s jeho úžasnými podmínkami pro spasení člověka, tak jasně odhalenými v Písmu svatém a nádherným způsobem vysvětlenými ve spisech E. G. White.“

Předcházející odstavec jsem si vypůjčil z knihy D. S. Osguda (*«Příprava na pozdní dešť Ducha svatého»*), protože nádherně vyjadřuje moji úctu a díky nebesům za neskonalou pomoc těchto dvou nedocenitelných zdrojů, jakými jsou Písmo svaté a spisy Elen G. White, odhalující toto zvláštní téma o Duchu svatém.

Kolikrát jsem při sestavování tohoto materiálu sedal k počítači a nevěděl, co psát dál! Tehdy jsem skláněl hlavu a prosil o moudrost šůry, aby mi byl poslán anděl a stál při mě a odhaloval mi jasné principy a správné chápání. Neznám toho anděla jménem, ale vím, že bez této nebesy seslané pomoci bych nikdy tento úkol splnit nemohl.

První myšlenku o sestavení tohoto materiálu mi předložil kazatel Samuel Monje během setkání laických evangelistů na táboře mládeže „Glasier Vi“ v Coloradu. Mimo to mi napsal mnoho dopisů, ve kterých mne povzbuzoval při mé práci. Nikdy nezapomenu na jeho trpělivost, kterou mi projevoval během těch mnoha měsíců potřebných k splnění tohoto úkolu.

Také redaktorská pomoc Etell Rendall, tajemníka oddělení Církevní služby GK byla nedocenitelná. Velkou vděčnost vyjadřuji také své ženě Galin za její redakční návrhy a za její podporu. A znovu si vypůjčím slova Osguda: „přináším ... díky mnohým jiným, jak kazatelům, tak i prostým členům, kteří obohatili moji službu a pomohli mi v mém studiu“ při sestavování těchto lekcí. Zvláštní dík patří také mým dětem Jacindě a Jonatanovi, také Lari Pitronovi, Dicku Wilcoxovi a mnohým jiným, kteří o mou práci jevíli zájem a povzbuzovali mne.

Jestli by mohlo být vylití pozdního deště a druhý Kristův příchod Pána Ježíše, našeho Spasitele, uspišeno díky inspiraci ze studia těchto lekcí, necht' je tím oslaveno Jeho svaté jméno!

Úvod

Je potřeba něco dělat! Je nutné dokončit přípravu, aby Kristus mohl přijít. Uplynulo už více než 150 let od doby, kdy zde zaznívalo «Půlnoční volání» a začalo být hlášáno Trojandělské poselství ze Zjevení 14. kapitoly, ale cesta pro příchod Pána Ježíše na zemi není stále ještě připravena, ačkoli se Kristus mohl vrátit už mnohem dříve!

Uvědomujeme si vážnost této skutečnosti? Kde jsou muži, ženy a mladí lidé, kterým to není lhostejné a kteří budou církvi zůstatkem? Zdá se, že jen málo lidí je zneklidněno tím, že roky plynou a Kristus stále ještě nepřišel! Je úplně jasné, že takový stav, kdy úžasné poselství už obletělo svět, a dílo Boží není ještě dokonáno, nemůže být v souladu s Božím úmyslem.

Jestli s tím opravdu nejsme spokojeni, pak si rozhodně musíme položit otázku: **«Přejeme si opravdu, aby Kristus už brzy přišel?»** Na první pohled se tato otázka jeví nesmyslnou, ale když se nad ní zamyslíme, pak začneme vnímat její důležitost. Jdeme k tomuto cíli už více než 150 let. Není tedy na místě se zamyslet, čeho jsme dosáhli (nebo nedosáhli) ve svěření nám díle?

Když přemýšlíme o Letnicích a o tom stejném božském příkazu nést «Evangelium» celému světu, který dostala prvokřesťanská církev, cítíme, že měli něco, co nám schází nebo nemáme toho dostatek. Na první pohled se zdá, že toto srovnání vyznívá v jejich neprospěch. Dnes máme daleko větší zkušenosti; naše možnosti a počet našich institucí mnohokrát přesahuje to, co měli oni; a počet našich členů (!) — co je to 120 lidí ve srovnání s několika miliony! Buďme pozorní, protože právě v tomto, co můžeme vnímat zrovna ne příliš lichotivě, může být příčina. Zdá se, že jako církev máme mnohem více toho, co by nám mohlo dát více síly a velikosti, ale mohu-li být upřímný, pak církev nejenom jako celek, ale i jako jednotlivci mají méně nebo zakouší menší vliv toho nejdůležitějšího, největšího Kristova daru — Ducha svatého.

V procesu sebezpytování nesmíme zapomínat, že se v žádném případě nemáme pokoušet kritizovat Boží církev. Služebnice Páně napsala: **„Měli bychom pamatovat, že církev - třebaže slabá a nedokonalá - je jedinou věcí na zemi, na níž Bohu nejvíce záleží. On ji neustále starostlivě pozoruje a posiluje ji svým svatým Duchem.“** (2SM 396) K tomuto citátu je možné zaujmout dvojí postoj. Můžeme si říct, že budeme v prostotě žít v pozhnaném stavu a přemýšlet: «Jak je to krásné! Určitě se to všechno

nějak správi.» Anebo můžeme k této otázce přistoupit s úctou a bází a ptát se Boha, jestli jsme se neodklonili od některé jeho rady, která má osobitý význam k dokonání celosvětového díla. Existuje nějaká taková rada? Co by to mohlo být?

Klíč k vyřešení nacházíme částečně v knize „Patriarchové a proroci“ (str. 509): „**Tajemství úspěchu spočívá ve spojení Božské síly s lidským úsilím.**“ Úspěch — jak příjemné slovo a jak mimořádný význam má ve světle nám svěřeného úkolu. Z těchto slov služebnice Boží vyplývá, že tajemství úspěchu závisí na dvou věcech. Na první pohled se zdá, že jsme ve své práci nevynechali ani jeden princip. Necitujeme až příliš často slova Zach 4,6 „...**ne silou ani mocí, ale Duchem mým, praví Panovník Hospodin**“? A nebyly tomuto tématu zasvěceny i chvalozpěvy na posledním zasedání Generální Konference? Kde se tedy nachází klíč k vyřešení?

Prosím, zamysleme se jednotlivě nad těmito dvěma principy. Tím prvním je lidské úsilí. Všechna zasedání církve na celém světě jsou natolik znepokojena tím, aby byli členové církve náležitým způsobem připraveni k práci s lidmi, že většinou uvolňují jednoho z kazatelů, aby vedl taková vzdělávací setkání. Ve skutečnosti byl zázračný mechanismus této velké církve (říkám to se vší úctou) uveden do pohybu, aby vykonal vše, co se s lidským úsilím vykonat dá. Zasedání plánovitě projednávají stále lepší metody a plány práce, aby to velké poslání, které před námi stojí, bylo splněno. Zdá se, že co se týče lidského úsilí, přípravy projektů a strategií, bylo vykonáno vše dostupné.

Druhá, Božská strana, jak je známo, představuje moc Ducha svatého. A naše církve tuto moc vlastní. Po pravdě řečeno, bez ní bychom nedosáhli ničeho, čeho dosaženo bylo. Ale v knize «Črty ze života E.G.W.» (str. 294) služebnice Páně píše, že rozvoj misijního hnutí viditelně předbíhá rozvoj misijního ducha a v knize «Vybraná poselství sv. 1.» (str. 411) nalézáme následující svědectví: „**V naší práci se nám nedostává Ducha svatého**“.

Jak je to možné? Zamysleme se pozorně, zdali je možné, abychom byli tak zaneprázdnění prací pro našeho Otce, že bychom ztratili ze zřetele nezbytnost vlastnit moc, kterou má být jeho dílo dokonáno?

To je poslední otázka, kterou si autor položil a která jej inspirovala k napsání této série lekcí. Několik let mně tato otázka znepokojovala a tížila mé srdce. Musím se přiznat, že když vznikla a stále více a více jsem se jí zabýval, přesto jsem stále nemohl pochopit spojitost mezi úlohou Ducha svatého a nutností svědčit. Ale Pán měl se mnou trpělivost a vedl mne. Je úplně jasné, že tyto dvě věci musí jít «ruku v ruce», není možné oddělit je

od sebe, zvláště když se znovu podíváme na výše uvedené ujištění, které říká, že «tajemství úspěchu spočívá ve spojení Božské síly s lidským úsilím».

Proto sílí moje přesvědčení, že po mnoha letech, během kterých jsme tak velký důraz kladli na lidské úsilí, máme dále pokračovat ve svědecké práci, která je naší předností a máme znovu začít horlivě usilovat o získání dílu v každodenním i pozdním dešti Ducha svatého. JE NUTNÉ, ABYCHOM SI POCTIVĚ PŘIZNALI SVÉ POLEVENÍ V TÉTO OTÁZCE! Služebnice Páně tuto potřebu církve vnímala velmi silně. Napsala: „...**Kterého zaslíbení máme méně v jeho praktickém naplnění právě následkem tohoto mlčení o tom nejdůležitějším předmětu, než toto bohaté zaslíbení daru Ducha svatého, jímž má být dávána síla a výkonnost veškeré naší duchovní práci?**“ (TM 174)

Modlím se, aby tyto lekce ve vás probudily nebo posílily přesvědčení, že naše prvořadá potřeba spočívá v znovuzískání Ducha svatého nejenom v našem osobním životě, ale také i v životě této úžasné církve ostatků. Kéž vám Spasitel dá hojnou míru tohoto Ducha, největšího daru, aby vás vedl při studiu této otázky.

Ve jménu Pána Ježíše.

David Wolkvitch
kazatel

KAPITOLA I.

DUCH SVATÝ — BOŽÍ ODPOVĚĎ

Lekce 1.

KDO JE TO DUCH SVATÝ?**Cíl:**

V této kapitole budeme hovořit o biblické pravdě, která hlásá, že díky Kristu je Duch svatý Boží odpovědí celému našemu současnému světu. Zamysleme se v ní na následující otázky:

- Kdo to je? — Jedna ze tří božských bytostí.
- Jaká je jeho úloha — být osobitým představitelem Krista.
- Jak působil ve starém i v novém zákoně.
- Vroucí Kristovo přání seslat nám jej!

Úvod

Dříve než budeme hovořit o tom, že Duch svatý je Boží odpovědí do mého života, mé rodiny, úspěšné svědecké služby a následně dokonání Božího díla, musíme se nejdříve snažit pochopit jeho osobité pravomoci. Cílem této lekce je ukázat na podkladě inspirovaného Slova kdo je to Duch svatý, nakolik to jen člověk může pochopit. A pochopit to ne s pomocí logických vývodů nebo faktů, ale mnohem důležitější je to pochopit prostřednictvím křesťanské víry v Krista a jeho spravedlnost.

Podívejme se prosím nejdříve, jakou důležitost dává otázce o Duchu svatém samotný Spasitel: **„Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha svatého. Jaké veliké věci předpověděl v důsledku tohoto uschnutí církve? Proč se tedy dnes o Něm hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu svatém se hovoří pouze příležitostně a pak je tato otázka ponechávána na pozdější dobu.“** (1SM 156-157)

Když přemýšlíme nad tímto ujištěním, začínáme chápat, že i když uplynulo více než 150 let od jeho napsání, je stále aktuální. Zamyslete se nad následujícím viděním, ve kterém byla Boží služebnici ukázána důležitost přítomnosti Ducha svatého v našem životě:

„...zdálo se mi, že jsem ve shromáždění, kde líčím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (1SM 109)

Jak mnohem víc potřebujeme tento božský dar, který byl pro nás získán za tak úžasnou cenu? Naše potřeba je mnohem hlubší, než si dovedeme představit. Máme dokončit dílo formování charakteru při sobě a následně pak prostřednictvím pozdního deště dokonat tuto práci ve světě, práci konanou už více než 150 let. Ve skutečnosti je však dnes ještě hodně daleko od konce.

Velká duchovní pravda o «Boží trojici»

V 1. Moj 1,1 hovoří Písmo, že „**Bůh stvořil nebe i zemi**“. Kdo byl tím «Bohem»? Na několika místech vztahuje Písmo toto slovo ke Kristu jako Stvořiteli (viz *Jan 1 kap; Kol 1 kap.*) Z veršů Žid 1,1-2 rozumíme, že Otec byl stvořitelem spolu s Kristem, který byl jeho spolupracovníkem. Následně v souvislosti s první kapitolou Bible vidíme, že Duch Boží měl také aktivní účast při stvoření. Jak tyto texty spojit? Odpověď nalézáme v prvním verši Bible. Slovo «Bůh» v tomto textu je hebrejské slovo «Elohim», které je množným číslem a znamená «dva a více». A proto všechny výše uvedené texty hovoří správně a Písmo nám objasňuje, že všichni tři — Otec, Syn i Duch svatý — působili společně při stvoření naší země. Pojd'me tedy dále.

Ve Starém zákoně existuje mnoho zpráv o tom, že Bůh je více než jedna bytost. V 1. Moj 1,26 jsou dvě osobní zájmena «našemu». Všimněte si, že i v 1. Moj 3,22; 11,6-7 a Iz 6,8 je také jasně vidět, že existuje více než jen jedna bytost.

Nový zákon nám také zřetelně potvrzuje, že pravda o božských bytostech znamená existenci více než jedné bytosti. Mat 28,19-20 představuje Ducha svatého jako rovného Bohu — Otcí i Bohu — Synu. Proto «Boží trojici» je potřebí chápat ne jako vztah $1+1+1=3$, ale jako $1+1+1=$ jedno Božství spojující tři oddělené bytosti. Z toho vidíme, že Duch svatý je stejným Bohem jako Otec a Syn.

Duch svatý — bytost

Jedna příčina, proč je Duch svatý v našem chápání něčím tajemným, spočívá v tom, že o něm často uvažujeme jako o něčem «neživém». Avšak podle Božího slova a Ducha prorockého je Duch svatý bytostí, ale ne lidem podobnou:

„Musíme si uvědomit, že Duch svatý je bytostí zrovna tak, jako je

samotný Bůh bytostí.“ (Ev 616)

„Duch svatý je zástupcem Krista, nemá lidský zjev a není na něm závislý.“ (DA 669)

Podívejme se na následující biblické odkazy, které nám ukazují bytostné vlastnosti Ducha svatého.

1. Hovoří - 1Tim 4,1
2. Přimlouvá se - Řím 8,26
3. Svědčí - Jan 15,26
4. Usměňuje - Sk 16,6-7
5. Jmenuje do úřadu - Sk 20,28
6. Lhali mu - Sk 5,3-4
7. Je možné jej zarmoutit - Ef 4,30

Z toho vidíme projevení několika emocí a činů charakteristických pro bytost. Musí nám proto být zcela jasné, že Duch svatý není tajemnou silou nebo nepochopitelnou, sotva patrnou substancí, ale naopak že je bytostí, mající všechny božské charakterové rysy.

Tady je potřeba, abychom si také uvědomili, že jestliže toužíme lépe pochopit Ducha svatého, nepokoušejme se jej snižovat na svoji úroveň. Duch svatý je **Božská** bytost; je Bohem! Podívejme se ještě na následující charakterové rysy, náležející Bohu a osobitým způsobem se vztahující i k Duchu svatému:

1. Je **všudypřítomný** - Ž 139,7
2. Je **vševědoucí** - 1. Kor 2,10-11
3. Je nazván **«Bohem»** - Sk 5,4

Závěr

Závěrem je nutno ještě uvést, že existuje něco, nač musíme pamatovat, jestliže chceme pochopit Ducha svatého:

„Povaha Ducha svatého je tajemstvím. Lidé to nedovedou vysvětlit, protože jim to Pán nezjevil. ... O takových tajemstvích, jež jsou pro lidský rozum příliš hluboká, je nejlépe mlčet.“ (AA 52)

Máme se vroucně modlit při každém studiu Bible, ale zvláště pak při studování tématu o Duchu svatém. Proto tuto i následující lekce je potřeba studovat s modlitbou, ne abychom pochopili přirozenost jeho bytosti, ale abychom pochopili důležitost jeho působení v našem životě a skrze nás i v životě jiných lidí, a tak je přivedli pod Kristův kříž.

Diskusní otázka

Vytvořte pro skupinku závěr z toho, co jste v této lekci o Duchu svatém pochopili.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého

se všichni vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Čas k modlitbám

T E S T

Otázka 1. Třebaže měl Kristus mnoho témat k výběru, na kterém trval nejvíce?

Odpověď: .....

Otázka 2. Duch svatý je také božského původu jako i Otec a Syn.

Odpověď: Ano - Ne

Otázka 3. Duch svatý je bytostí, nemající lidský zjev.

Odpověď: Ano - Ne

Lekce 2.

JAKÁ JE ÚLOHA DUCHA SVATÉHO? (ČÁST PRVNÍ)

Plán lekce

Toto téma bude rozděleno na dvě části. V první se zamyslíme nad tím, jak byl Duch svatý spojen s Božím Synem během Kristovy služby tady na zemi. V druhé části se pak podíváme na úlohu Ducha svatého v jeho harmonické spolupráci s Kristem v otázce našeho spasení.

Cíl

Ukázat, že úloha Ducha svatého spočívá v tom, že je osobním zástupcem Krista. Abychom si to podložili, musíme si s pomocí Písma všimnout dokonalé spolupráce mezi Kristem a jeho pomocníkem, kterého zaslíbil dát. Tato spolupráce byla a je natolik dokonalá, že Ježíš a Duch svatý jsou často vzpomínáni jako vzájemně zaměnitelné bytosti; přesto ale nejsou jednou bytostí, spíše to ukazuje na jejich dokonalý soulad. Budeme proto zvláště pozorně sledovat Ježíšovu závislost na této božské bytosti během jeho pozemského života. A nakonec uvidíme, že naše závislost na

Duchu svatém je to stejné jako i závislost na samotném Ježíši. A právě takovým způsobem chce Kristus přebývat v nás.

Přítomnost Ježíše na zemi byla závislá od Ducha svatého

Hned na počátku naší lekce si musíme zapamatovat následující. Když Ježíš plnil své poslání na zemi, rozhodl se být **plně závislý** nejenom na svém nebeském Otci, ale současně i na třetí božské bytosti — Duchu svatém. Duch svatý byl při tom tím prostředkem, s jehož pomocí Otec působil pro i skrze svého Syna. Zapamatujte si tyto vztahy.

Ježíš byl závislý ve svém narození

Jedna z nejtíž pochopitelných oblastí narození Pána Ježíše «z panny» je úloha Ducha svatého v této skutečnosti. Biblický text u Mat 1,18.20 hovoří jasně, že Duch svatý zde hrál hlavní roli. My to samozřejmě nejsme schopni zcela pochopit, ale když bereme v úvahu aktivní účast Ducha svatého při stvoření světa (když se vznášel «nad vodami»), můžeme dojít k závěru, že Duch svatý měl také aktivní účast při «stvoření» lidského těla Pána Ježíše. Z toho vidíme, že Pán Ježíš byl dokonce i ve svém narození závislý na božské moci Ducha svatého.

Ježíš byl závislý ve křtu

Podle zpráv Písma svatého byly při křtu ukázány velmi těsné vztahy mezi Pánem Ježíšem a Duchem svatým. A proto právě při této ústřední události sestupuje Duch svatý v plné míře na Pána Ježíše. Když čteme Jan 1,32.33 Tak vidíme, že Ducha svatého poslal Otec, aby vedl Spasitele v jeho pozemském putování a dělal dostupnou pro Něj v jeho lidské přirozenosti tu stejnou sílu, která je dnes dostupná i každému z nás. Co myslíte, o čem tato skutečnost svědčí? Nebo jinými slovy řečeno, proč Ježíš potřeboval tuto zvláštní sílu?

Božská síla byla schopna učinit Ježíše zástupcem lidí a byla mu dána, když se o ni modlil. Tato síla je ve stejné míře dostupná i nám. Hovoří o tom následující citát:

„Duch svatý bude dán těm, kteří hledají Jeho moc a milost a pomůžou nám v naší nemohoucnosti, když předstupujeme před Boží tvář. Nebesa jsou otevřena našim prosbám a zvou nás přistupovat směle a s doufáním k trůnu milosti... Musíme přistupovat s vírou a přesvědčením, že obdržíme to, o čem prosíme.“ (5BC 1078)

Pán Ježíš byl závislý na poušti

Otevřeme Mar 1,12 a Luk 4,1. Povšimněme si zde zvláštního vedení Ducha svatého během pokušení na poušti. Z těchto veršů je zřejmé, že Duch svatý každý den vedl Spasitele v jeho činech. Proč to bylo potřebí? Protože Pán Ježíš věděl, že člověk se od své přirozenosti nemůže spoléhat na svoji moudrost a sílu. A jestliže Pán Ježíš, ten, který je svatý, dokonalý,

čistý a moudrý, byl tak poddán tomuto božskému vedení, o co více si musíme uvědomovat my, tak nedokonali ve všech těchto vlastnostech, svou trvalou závislost na vedení Duchem svatým?!

Tím je nám darována ještě jedna přednost — získáme pokoj! Pán Ježíš vlastnil dokonalý pokoj a byl denně, v každé chvíli pod vedením Ducha svatého. A tento stejný pokoj nabízí vám i mně, jestliže si svou potřebu uvědomíme a dovolíme mu každý den znovu darovat jeho sílu. Ó, jak tento pokoj potřebujeme! Tento pokoj převyšuje každý rozum, tento pokoj pramení z porozumění a rozhodnutí se, že naše bezmocná vůle bude řízena Pánem Ježíšem prostřednictvím daru jeho svatého Ducha.

Není pochyb o tom, že Pán Ježíš se nespolehal sám na sebe. V tom spočívá to tajemství. Aby mohl být člověk naplněn Duchem svatým, musí být připraven vzdát se svého «já». Podívejme se, co je o tom řečeno v následujícím citátu:

„Ježíši, který se ponížil kvůli spasení padlého lidstva, byl dán Duch svatý bez omezení. Stejně tak bude darován každému následovníku Krista, když se mu, přebývajícimu v nás, naše srdce podřídí.“ (MB 21)

Smysl je úplně jasný; jestliže toužíme po rozvoji síly charakteru, která nám pomůže odrazet satanovy útoky a bránit se jeho moci, potom si musíme také přiznat svoji každodenní potřebu v této úžasné Boží pomoci! Buď sláva Pánu, že tento úžasný dar učinil pro nás dostupným. Stačí jen o něj požádat!

Ježíš byl závislý v získání síly ke konání dobra.

Písmo nám sděluje, že Ježíš „chodil dobře čině“, jinými slovy řečeno, že se v jeho životě každý den projevovala Božská láska a Božská moc. Uzdravoval nemocné, chromé, slepé, potěšoval trpící; mluvil pravdu těm, kteří ji hledali. Byl vždy dobrý, soucitný a milosrdný; dokonce i napomenutí, která považoval za nutné někdy říci, hovořil s rozechvěným hlasem. Skutečně, Ježíš chodil dobře čině. Přáli jste si někdy, aby každá vaše myšlenka, každé vámi vyřčené slovo, každý čin, každý výraz vaší tváře byl přesně takový jako u Pána Ježíše? Cítili jste někdy vroucí touhu jednat ve všech životních situacích jako Pán Ježíš?

Můžeme, skutečně můžeme tak jednat, milý čtenáři. Právě proto Pán Ježíš přišel, aby nám to umožnil. A přišel nejenom proto, aby nám ukázal, že je to možné, ale také si přeje, abychom viděli, jak je toho možné dosáhnout, přesněji řečeno díky komu. Všimněme si textu ze Sk 10,38, kde je psáno: ***„Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny posedlé od d'ábla; nebo Bůh s ním byl.“***

Vidíte už také, že Pán Ježíš, jsouce člověkem, mohl tohoto všeho

dosáhnout jen díky tomu, že v něm přebýval Duch svatý? To, že děláme dobré skutky, to že odrážíme Ježíšovu lásku v každé životní situaci, není výsledkem rozhodného úsilí nebo houževnatých snah dělat dobro z naší strany; spíše je to výsledek naší neustálé závislosti na našem Pomocníku, Duchu svatém, který v nás tvoří „i chtění i dobré činění podle dobře libé vůle své“.

Otevřeme prosím Iz 11,1-2. Zde je neobyčejně jasně řečeno, že ta síla, díky které Pán Ježíš konal tak mnoho dobra, je Duch svatý. Kristus vše konal právě prostřednictvím Ducha svatého, aby nás naučil, že všechna naše úsilí jsou chabá a ničemná bez jeho pomoci. Zamyslete se nad myšlenkami služebnice Páně:

„Všechna lidská úsilí, ačkoli jsou spojena v jedno, nejsou ničím bez hlubokého vnitřního působení Ducha Božího.“ (Dopis 85, 1898)

Proč tak pomalu chápeme tuto lekci? Proč tak velkou váhu klademe na lidské úsilí a tak málo mluvíme o úsilí získat toto hluboké vnitřní působení Ducha svatého? Proč nedoceňujeme dílo tohoto drahocenného daru svatého Ducha, jak by bylo potřebí? Není to snad proto, že jako jednotlivci nehledáme ten «největší Dar, který nám může Pán Ježíš poslat»? Anebo si neuvědomujeme tuto svou velkou potřebu?

Budeme o tom uvažovat i dále; ale zodpovězme si teď otázku závislosti Pána Ježíše na Duchu svatém na podkladě Luk 4,14 (*přečtěte nahlas*). Myslím si, že tímto příkladem své služby konané pod vedením zvláštní síly, Ducha svatého, nám chtěl Pán Ježíš ukázat, že musíme vlastnit podobný vztah závislosti na Duchu svatém. Tato závislost byla základním charakterovým rysem Pána Ježíše, když žil zde na zemi v lidském těle.

Tedy na závěr: Duch svatý je představitelem Krista, jehož úkolem bylo darovat nám do našeho života Kristovu přítomnost a jeho život.

U Jan 16,14.15 Pán Ježíš velice jasně vyjádřil, jaká je úloha Ducha svatého. Toto zaslíbení Pána Ježíše o seslání Utěšitele bylo dáno jeho učedníkům všech věků, aby je ujistil, že je neopustí jako sirotky; naproti tomu díky přebývání jeho Ducha v srdcích, zaslíbil Pán Ježíš přebývat v každém z nás. Ve skutečnosti jej přibližuje jednomu každému z nás, než kdyby zůstal tady na zemi.

Přečtěme si dva následující citáty, které ukazují, jak plně nám Duch svatý daruje Ježíšovu přítomnost:

„Kristus je dnes představován svým Duchem svatým v každé části své rozsáhlé vinice. Dává inspiraci svého Ducha svatého všem těm, kteří jsou zkroušeného ducha.“ (TM 215)

„Duch svatý je dechem duchovního života v člověku. Udělení Ducha je udělením života Kristova. Kdo jej přijímá, nabývá Kristových

vlastností.“ (DA 805)

Toužíte po takových vztazích? Toužíte být v tak těsném spojení se Spasitelem, že bude prostřednictvím svého Ducha prakticky naplňovat celou vaši bytost a formovat ve vás Kristův charakter? To se může stát vaší každodenní zkušeností, jestli se znovu a znovu budete spoléhat na zaslíbení zapsané u Luk 11,13. Najděte si toto místo a přečtěte si toto místo na závěr naší lekce. Pamatujte, že Duch svatý bude vedle vás, jestliže jen poprosíte!

Při studiu této lekce jsme si mohli všimnout nejenom v Písmu, ale i v Duchu prorockém dokonalé jednoty, existující mezi Pánem Ježíšem a Duchem svatým. Viděli jsme, nakolik byl Pán Ježíš v lidské přirozenosti závislý na každodenním a neustálém vedení tohoto osobitého Daru.

Pokuste se svými slovy vysvětlit, proč je pochopení této skutečnosti pro nás tak důležité.

Diskusní otázka

1. Co jsem se v této lekci dozvěděl, co jsem dříve neznal nebo jsem to ztrácel ze zřetele?

2. Jakou přednost toužím získat v důsledku tohoto studia?

3. Jak mi to může pomoci k úspěchu v získávání duší pro Krista?

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Nakolik byl Pán Ježíš, když žil tady na zemi, závislý na Duchu svatém?

Odpověď:.....

Otázka 2. Doplňte vynechané:

a) *Pán Ježíš byl závislý na Duchu svatém* .....

b) *Byl závislý na Duchu svatém* .....

c) *Proč byl Pán Ježíš závislý na Duchu svatém?* .....

Otázka 3. Čím jsou všechna lidská úsilí bez hlubokého vnitřního působení Ducha Božího?

Odpověď: .....

Lekce 3.

JAKÁ JE ÚLOHA DUCHA SVATÉHO? (ČÁST DRUHÁ)

Shrnutí minulé lekce

V minulé lekci jsme soustředili svoji pozornost na úplnou závislost Pána Ježíše v jeho každodenním životě na vedení Duchem svatým. Povšimli jsme si osobité úlohy Ducha svatého při narození a křtu Pána Ježíše, a také během jeho pobytu na poušti. Zvláštní význam má pro nás jeho příklad každodenní závislosti na Duchu svatém v získávání síly konat dobro.

Úvod

V této lekci budeme studovat činnost Ducha svatého v našem každodenním životě a Jeho práci pro naše spasení. Zamyslíme se také nad tím, jak jsou v tomto díle jednotní Kristus i Duch svatý. Tím je nám ve skutečnosti dostupná zcela zvláštní pomoc nejenom v našem křesťanském životě, ale i ve vydávání svědectví tomuto světu. Budeme v této lekci pokračovat ve studiu úlohy Ducha svatého, jeho práce vykonávané v dokonalém souladu s Kristem, na níž je závislé naše spasení a potom také spasení našich blízkých a přátel.

Dokonalá jednota Krista a Ducha svatého v plánu spasení lidstva

Začneme tím, že přečteme 14., 15. a 16. kapitoly Janova evangelia. V těchto třech kapitolách Pán Ježíš živě a podrobně vysvětluje jedenácti učedníkům a také i nám to, co jej po poslední večeři v horní síni znepokojovalo. (Bude užitečné tyto tři kapitoly přečíst dříve, než budeme pokračovat v probírání lekce, protože velice dobře ukazují na důležitost tohoto mimořádného daru.)

V Jan 14,16 používá Spasitel výraz «jiný Utěšitel» ve vztahu k Duchu svatému. To, že Pán Ježíš klade důraz na slovo «jiný», nádherně ukazuje na úplný soulad a jednotu mezi jím samotným a Duchem svatým. Nikdo jiný by nemohl tak dokonale představit Spasitele. Každodenní studium Ježíšova života a charakteru posílí naši touhu po hojnosti Ducha svatého v našem životě. Právě jeho prostřednictvím se bude náš život i charakter stále více a více podobat životu a charakteru Pána Ježíše.

V následujícím verši (*Jan 14,17*) dává Pán Ježíš zaslíbení o Duchu svatém, které ukazuje na změnu v jeho poslání, situaci či postavení. Říká učedníkům, že tento mimořádný Dar nebude s nimi jen přebývat, ale místo toho bude vlastně Duch svatý přebývat **uvnitř** každého z nich. Toto

zaslíbení je dáno také i nám společně a jeho naplňování započíná od biblického křtu, jak uvidíme dále.

Pán Ježíš musel opustit naši zemi, aby se jeho moc mohla projevit skrze každého jeho učedníka. Proto je Duch svatý tím prostředkem, díky kterému se Kristus zjevuje celému světu. Hloubka Ježíšovy lásky ke každému z nás dostává nový význam, když si uvědomíme, že Spasitel je teď blíže jednomu každému z nás, než když žil tady na zemi a to všechno díky osobnosti Ducha svatého. Povšimněme si následujícího výroku:

„Kristus, obtížený lidským tělem, nemohl být osobně na každém místě. Proto bylo v zájmu učedníků, že odejde k Otci a pošle Ducha, aby byl jeho nástupcem na zemi. Nikdo se pak nebude těšit výhodě, že se může osobně setkat s Kristem. Prostřednictvím Ducha bude Spasitel přístupný všem. V tomto smyslu bude všem bližší, než kdyby nebyl vstoupil na nebesa.“ (DA 669)

A protože Kristus je nám teď ještě blíže, než byl učedníkům v době svého působení na zemi, může každý pochopit, že jestliže toužíme být každý den blíže ke Spasiteli, je tato stále vzrůstající míra daru Ducha svatého pro nás nepostradatelná.

Na počátku svého působení na zemi kázal Pán Ježíš v synagoze v Nazaretu, městě, kde prožil své dětství a mládí. V tomto kázání jasně představil svou misi. Čteme o tom u Luk 4,16-20. Pán Ježíš tam cituje pasáž z Iz 61 kapitoly a vyjmenovává pět cílů, kterých měl dosáhnout díky naplnění Duchem svatým. Jsou to:

1. Kázat evangelium tichým.
2. Uzdravovat smutné, stísněné a zklamané.
3. Zasévat jistotu, že vysvobodí satanovy zajatce.
4. Propustit stísněné a unavené na svobodu.
5. Kázat a vysvětlovat, že přišel čas, kdy to Bůh naplní.

V uvedeném textu Pán Ježíš jasně praví, co je tou mocí, díky které může všechny ty úkoly plnit - Duch svatý. Ježíšovo poslání, o kterém četl z Písma ten den, se má stát i naším. Jestliže potřeboval tohoto božského Pomocníka on a byl na něm závislý, neměli bychom si i my uvědomit, že pouze tehdy, když budeme vedeni touto mocí a budeme na ní závislí, můžeme mít naději, že dosáhneme cíle, který před nás postavila nebesa?

Výzva k úplnému spolehnutí se na Ducha svatého

Jako lidé jsme si dosud neuvědomili nezbytnost plné závislosti na této úžasné moci. V žádném případě to ale neznamená, že se nemáme spoléhat na Pána Ježíše, protože úplné spolehnutí se na Ducha svatého v principu znamená spolehnutí na Spasitele. Duch svatý byl ustanoven Kristovým zástupcem proto, aby zjevil Ježíše a byl jeho pomocí v každé naší potřebě.

Proto navrhnout, abychom byli plně závislí na Duchu svatém, znamená navrhnout být plně závislí na Spasiteli. Přečtěme si následující výroky:

„Pán Ježíš pracuje vlivem Ducha svatého. Duch svatý je jeho zástupcem na zemi, působí duchovní život, probouzí vůli činit dobro, očistí od mravní poskrvny a činí nás způsobilými pro Boží království. Ježíš může udělit veliká požehnání a dary lidem. Je tím Předivným Rádcem, jehož moudrost a síla je nekonečná. Jsme-li si vědomi jeho moci, uznáváme ji a podřídíme se jí, přetvoří nás a postaví dokonale před svou tvář.“ (MYP 55)

„Když Kristus odešel k Otcí, nenechal své následovníky nikdy bez pomoci. Duch svatý jako jeho zástupce a nebeští andělé jako sloužící duchové jsou posíláni na pomoc těm, kteří proti velké přesile bojují ten dobrý boj víry. Vždy pamatujte, že Ježíš je váš pomocník.“ (MYP 17)

Tyto citáty zdůrazňují, že úloha Ducha svatého spočívá v tom, aby učinil Ježíše naším pomocníkem. Poslední věta druhého citátu ukazuje na úzký vztah mezi Pánem Ježíšem a Duchem svatým pro naše dobro. Oba jsou nazváni «Pomocníky». Jestliže se budeme poddávat přetvořujícímu a usměrňujícímu vlivu významného Kristova Daru — Ducha svatého, budeme ve svém životě zakoušet Ježíšovo působení a proměňující moc.

Chtěl bych se s vámi podělit ještě o dva citáty, které nám odhalují potřebu Ducha svatého nejenom k plnohodnotnému křesťanskému životu nyní, ale i pro život věčný.

„Člověk je snad dost moudrý, aby překonal protivníka; avšak moudrým ke spasení nelze být bez působení Ducha svatého.“ (FE 240)

„Necht' nikdo nevypouští lásku Kristovu ze své práce a necht' se každý táže sám sebe: «Je můj život důsledným životem? Jsem veden Duchem svatým?».“ (CT 362)

Podle knihy «Touha věků» (str. 175) nejsme schopni bez pomoci Ducha svatého ani pokání. Slovo Boží nás vybízí, abychom se cele spolehli na Ducha svatého a byli na něm závislí, protože je prostředkem, skrze něhož může Kristus pomoci všem současně. Oba jsou v dokonalém souladu a společně pracují s naším nebeským Otcem nejen v díle odpuštění hříchů, ale i na obnově jeho obrazu v každém z nás. Při tom začínáme odrážet nekonečnou Boží lásku ke všemu lidstvu a Bůh počítá, že se staneme čistými průduchy, skrze které bude jeho milost a Duch svatý proudit na tento svět.

A proto, když jsme takto poddáni Duchu svatému, tak nás to nejenom že neomezuje, ale naopak nám to skýtá nejvyšší svobodu, jakou jen lidstvo může poznat. V 2. Kor 3,17 čteme: „...kdež jest Duch Páně, tuť i svoboda“.

Závěr

Teď už asi začínáme chápat důležitost naplnění Duchem, protože být «naplněný Duchem» znamená Ježíšovu přítomnost v našem srdci.

Diskusní otázky

1. Proč si Duch svatý přeje, aby mezi námi a jím existovalo tak těsné spojení, jaké je mezi ním a Kristem?

2. Není na místě modlit se hned o tuto dokonalou jednotu v našem životě?

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Čas k modlitbám

T E S T

Otázka 1. Díky komu se náš život i charakter stále více a více podobá Ježíšovu životu a charakteru?

Odpověď: .....

Otázka 2. Dost neobvykle zní tvrzení, že po svém nanebevstoupení nám bude Pán Ježíš blíže, než byl svým učedníkům. Jak je to možné?

Odpověď: .....

Lekce 4.

PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO VE STARÉM ZÁKONĚ. (ČÁST PRVNÍ)

Úvod

Když jsme prostudovali kým Duch svatý je a jaká byla jeho úloha v životě Pána Ježíše, přejdeme nyní k otázce jeho podílu v životě lidí ve Starém zákoně, o čemž se běžně velmi málo uvažuje. Velkou část poznání a představ o působení a službě Ducha svatého čerpáme z nevyčerpatelného množství jeho projevů počínaje od události Letnic, podle záznamů svatých stran Nového zákona.

Na první pohled se nám může zdát, že nebudeme potřebovat celou lekci k popsání všech událostí působení Ducha svatého v životě hrdinů Starého zákona. Ale naopak je zde tolik záznamů svědčících o jeho práci, že k

jejich popsání budeme potřebovat lekce hned dvě.

Můžeme si všimnout, že mezi působením Ducha svatého ve Starém a Novém zákoně je zřetelný rozdíl. Ve Starém zákoně jakoby sestupoval ve zvláštní míře jen na zvlášť vybrané jednotlivce. A to je v kontrastu se zprávami Nového zákona, kde současně sestupuje na více lidí. Při studiu v následujících dvou lekcích si povšimneme jeho podivuhodných zásahů do každé oblasti života lidu Božího i ve starozákonní době.

Existuje několik příčin, proč je jeho působení ve starozákonní době méně viditelné. Za prvé je to proto, že Syn Boží tehdy nebyl vázán tím, že by mohl být přítomen jen na jednom místě. Proto nebyla potřeba Ducha svatého ve Starém zákoně tak silná. A za druhé Ježíš nebyl ještě oslaven a proto se Duch svatý nemohl projevit s toutéž mocí. Až po Kristově vzkříšení a jeho nanebevstoupení se stala role Ducha svatého jako Kristova představitele natolik viditelnou.

Dříve než tuto lekci začneme studovat, modleme se prosím za to, aby byl náš Nebeský Otec oslaven naším studiem toho osobitého Daru, kterým nadělil lidstvo skrze svého Syna.

Duch svatý při stvoření

V epištole Židům 1,1.2 Písmo jasně hovoří, že Bůh - Otec stvořil svět - bylo to jeho rozhodnutím. Přesto ale nebyl ve své práci osamocen. Uvedené verše sdělují, že Otec uskutečnil toto úchvatné dílo stvoření skrze svého Syna, Pána Ježíše Krista. Nádherně spolupracovali, když se rozhodli společně stvořit lidskou rodinu.

Je pravda, když řekneme, že stvoření bylo dílem všech tří božských bytostí? Jakou roli při něm tedy hrál Duch svatý? I s naším lidským nedokonalým chápáním je logické předpokládat, že když Otec a Syn úzce spolupracovali při stvoření, pak i třetí božská osoba měla určitou úlohu nebo funkci při této vážné události.

Podívejme se, prosím, jestli jsou v Písmu verše, které nám tuto otázku objasňují. V knize Job 26,13 je o Bohu řečeno: „*Duchem svým nebesa ozdobil...*“ Tento verš krásně objasňuje účast Ducha svatého, ale podívejme se ještě do 1. Moj 1,2. Tam je podrobně popsán každý detail stvoření. Vyplývá z něj, že Duch svatý se toho účastnil zvláštním způsobem. Proto můžeme na podkladě Písma říci, že Duch svatý byl tím, skrze něhož bylo stvoření uskutečněno. Vůbec to nezmenšuje roli Otce nebo Syna; ale naopak dokazuje dokonalou jednotu těchto bytostí, pracujících společně na stvoření «našeho malého světa».

O této události v knize «Výchova» (str. 134) hovoří služebnice Páně tato slova: „...*tento duch se na počátku vznášel nad vodami.*“

Zřetelně vidíme, že v díle stvoření měl Duch svatý přesně definovaný

úkol. To nám podrobněji vysvětluje úlohu budovatele v Novém zákoně. Ačkoli ve Starém zákoně není práce Ducha svatého popsána tak podrobně, očividně se účastnil událostí Starého zákona, počínaje stvořením až po Golgotu.

Starý zákon: skutečné záznamy o působení Ducha svatého

Na vysvětlení úlohy Ducha svatého při sestavování Písma svatého hovoří 2 Petr 1,21: „...*ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.*“ A to je pravé nejenom pro knihy Nového zákona, ale i Starého.

Je možné, že při důkladném studiu zjistíme, je Duch svatý se účastnil událostí ve Starém zákoně mnohem více, než jsme o tom věděli dříve. Například následující citát ukazuje, že existoval zřetelný rozdíl mezi nebeským hodnocením práce Ducha svatého ve Starém a Novém zákoně. Všimněte si:

„Za časů patriarchů se vliv Ducha svatého často projevil význačným způsobem, neprojevil se však nikdy ve své plnosti.“ (AA 37)

Duch svatý působil v životě mužů a žen Starého zákona, třebaže jeho přítomnost nebyla tolik viditelná jako v Novém zákoně.

V době patriarchů

V 1. Moj 6,3 je jasná zpráva o tom, že Duch Boží měl aktivní účast na spasení lidstva. Společnost byla stále více a více zatížena hříchem, až nakonec byl Bůh nucen oznámit, že přichází den, kdy už jeho Duch nebude moci více apelovat na srdce a duše těch, které kdysi stvořil. Musel nastat den, kdy výzvy milosti, kterými lidé pohrdali, ustanou. A stalo se to na počátku historie našeho světa.

Jednou z prvních událostí viditelného projevu působení Ducha svatého byl život Josefa v Egyptě. Můžeme si toho všimnout, když si jeho historii připomeneme. Josef byl stále, dennodenně, dokonce i v čase pobytu ve vězení, veden Božím Duchem. Když si na něj nakonec vzpomněli a byl přiveden k faraónovi, aby mu vyložil jeho sny, ukázala jeho odpověď zřetelně, že se jeho život nacházel pod vlivem Ducha svatého.

Duch svatý vždy obracel jeho myšlenky k nebeskému Bohu. Když Josef stál před faraónem a Duch svatý skrze něj mluvil, nepřivlastňoval si žádnou božskou moc; místo toho všechn hold a slávu vzdal svému Bohu. Faraón byl tak přesvědčen o jeho mimořádných schopnostech, že řekl svým rádcům: „*Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží?*“ (1. Moj 41,38) V několika následujících letech bylo v životě Izraele vidět, jak se prostřednictvím jeho působení šířilo působení Ducha svatého.

Později, když Izraelité opustili Egypt a přišel čas stavby svatyně, čteme v 2. Moj 31,3 samotného Boha o Bezeleelovi: „*A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním všelijakého řemesla.*“ Je to

zajímavý verš. Bezeleel nebyl knězem ani levitou; byl to řemeslník, který se nacházel pod vedením Ducha svatého a byl nadán určitými schopnostmi k vykonání práce skvělé kvality. I dnes Bůh nehledí na jména a činy; ať už jsme obyčejnými dělníky, hospodyněmi, učiteli, studenty nebo kazateli; jestli jsme připraveni být použiti podle Božího úmyslu, také můžeme být naplněni Duchem svatým, abychom se stali svědky jeho slávy a moci. Pak bude svět naplněn bázní a posvátnou úctou.

Balámův příběh je smutnou historií toho, jak bytost naplněnou Duchem svatým může touha po sebevyvýšení tak pohltnout, že sejde na cestu zla. Třebaže i zde je Duch svatý nade vším a pod jeho vedením se zlo obrací v dobro - pro jeho lid, který toho není hoden. Kéž je nám to poučením.

Dále čteme o Kálefovi. Písmo zaznamenává, že „*v něm byl jiný duch*“, protože „*cele následoval mne.*“ (4. Moj 14,24) A Kálefův přítel Jozue byl také mužem naplněným Duchem, jak můžeme číst v 4. Moj 27,18. Proto tito dva muži mezi všemi dvanácti zvědy stojí jako velcí starozákonní hrdinové, jejichž život se stal příkladem toho, jak se Duch svatý aktivně projevoval v té době. I dnes církev Boží potřebuje takové muže, ženy a mladé lidi, skrze které by Duch svatý mohl působit a roznášet celému světu vysvobození z osidel hříchu!

Bůh obdaroval tyto lidi svým Duchem ne proto, že byli jeho oblíbenci, ale proto, že neustále poddávali svoji vůli Jemu. A proto během všech dob vyléval Bůh svého Ducha, aby vedl svůj vyvolený lid po správné cestě. Nehemiáš to připomíná ve své knize 9,20.30: „*Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyučování jich... A však shovíval jsi jim po mnohá léta, osvědčuje jim duchem svým a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národům zemí.*“ Kéž se tato slova «*když neposlouchali*» nikdy nenaplní na nikom z nás.

Údobí králů

Ve Starém zákoně jsou vzpomínáni dva králové, v jejichž životě se působení Ducha svatého projevilo v neobvyklé míře. A jejich vztah (pokora a odmítání) k tomuto božskému Pomocníku je v naprostém kontrastu. David a Saul byli lidé stejných slabostí jako i my; oba byli hříšníci, přesto jeden se poddával přesvědčování a výzvam Ducha svatého, zatímco je druhý odmítal. Přemýšlejme nejdřív o Sauli, prvním Izraelském králi. Povšimněme si následujícího výroku:

„Seslal (Hospodin) na něho Ducha svatého, aby mu odhalil jeho vlastní slabosti a dokázal mu, jak potřebuje božské milosti. A kdyby se Saul opřel o Boha, Bůh by byl s ním. Pokud by se jeho vůle řídila vůlí Boží, pokud by se ukázněně podřizoval Duchu Božímu, potud by Bůh mohl korunovat jeho úsilí úspěchem. Když se však Saul rozhodl jednat

nezávisle na Bohu, nemohl pak už Hospodin být jeho vůdcem a byl nucen ho zapudit.“ (PP 636)

V tomto citátu jsou odhaleny dvě příčiny, proč Bůh seslal Ducha svatého na Saule po jeho pomazání na krále. Jednak proto, aby mu odhalil jeho vlastní slabost a nestálost, a pak aby poznal svou potřebu v božské milosti. Jsou tyto dva momenty důležité i pro mne i vás dnes? Saulova vůle se měla neustále nacházet pod kontrolou vůle Boží, ale mohlo k tomu dojít jen za podmínky, že se poddá napomínání Ducha svatého. Kdyby se Saul spoléhal na Boha, byl by Bůh s ním.

Závěr

Začínáme chápat a vidět přítomnost Ducha svatého ve Starém zákoně nejen díky jeho účasti v díle stvoření. Slova dávných proroků nás informují o seslání tohoto Daru mnohým představitelům lidu Božího.

Pokuste se ve skupině podělit o vaše dojmy ze studia práce Ducha svatého při stvoření a v životě krále Saule. Co nám to říká dnes?

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba o hlubší pochopení

T E S T

Otázka 1. Který verš SZ hovoří: „Duchem svým nebesa ozdobil...“?

Odpověď:.....

Otázka 2. V době patriarchů nebyl Duch svatý nikdy zjeven v plnosti.

Odpověď: *ano*   *ne*

Otázka 3. Jak vnímal faraón přítomnost Ducha svatého u Josefa?

Odpověď: .....

Otázka 3. Za jakých podmínek mohl Bůh korunovat úspěchem snahu krále Saule? (podle knihy „Proroci a králové“)

Odpověď: a) .....

b) .....

Lekce 5.

PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO VE STARÉM ZÁKONĚ. (ČÁST DRUHÁ)

Úvod

Pokračujeme v podrobném studiu úlohy Ducha svatého ve Starém zákoně, protože máme nedostatečné znalosti o jeho aktivním působení v životě Božího lidu, popsaném v této části Bible. Hlavně díky knize Skutky apoštolů a zázračným událostem o letnicích známe Ducha svatého mnohem lépe z Nového zákona. Když si budeme všimat, jakou úlohu měl Duch svatý v životě starozákonních lidí, můžeme lépe docenit jeho zájem o náš život.

Pokračování údobí králů

Král David. Všimněte si následujícího citátu, který nám odhaluje, proč si Bůh vyvolil Davida a svěřil mu tak velkou zodpovědnost, když Saul zavrhl Boží vedení:

„A pak povolal na trůn muže «vedlé srdce svého» (1. Sam 13,14), muže, který sice není bez povahových vad, ale který se bude opírat o Boha a dá se vést Duchem Božím, muže, jenž zhřeší-li, bude se kát a napraví se.“ (PP 636)

Může se nám zdát, že je nespravedlivé srovnávat krále Saula v době jeho vlády s Davidem **do** doby jeho kralování. Přesto když budeme v tomto citátu sledovat, proč si Bůh vyvolil Davida, můžeme si všimnout, že Boží vyvolení záviselo od jeho charakteru. Základem Saulova charakteru bylo sobectví a když stále odmítal vedení Ducha svatého, stával se stále více soběstačným. Místo toho, aby spoléhal na Boha, stále více a více věřil sobě.

Naproti tomu král David, který také pochopitelně nebyl bez hříchu, jednal úplně jinak. Místo toho, aby spoléhal na sebe, se stále více a více spoléhal na Boha a na vedení jeho svatým Duchem. Možná, že právě proto nechal Bůh zapsat v Písmu rozdíl v jejich charakterech, aby nám ukázal, že volba je v našich rukou; třebaže jsme nedokonalí, Bůh si nás může použít ke své slávě!

Ani Saul, ani David, ani my nejsme bezhříšní. Proto se můžeme každodenně rozhodovat, poddáme-li se dohledu Jeho Ducha, anebo naopak budeme spoléhat sami na sebe. Povšimneme-li si tak jasného kontrastu mezi Saulem a Davidem, nehledě na to, že David se dopustil několika

neprozířetelných chyb, vidíme, že rozdíl byl výsledkem toho, zdali uznávali nebo popírali svá přestoupení před milosrdným Nebeským Otcem a prosili jej o hojnou míru Ducha svatého. Neboť osobitá úloha této třetí božské osoby spočívá v proměně našich charakterů, aby stále více odrážely krásu charakteru Kristova.

Samozřejmě, že nemůžeme život krále Davida nazvat životem «ideálního křesťana» (stačí si připomenout událost s Bersabé). Přesto ale byl David mužem podle srdce Božího, protože když upadl a hluboce ranil svého Pána, volá: **„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých... a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.“** (Ž 51,12.13) Jaký nádherný příklad toho, co může Bůh vykonat v životě člověka, ochotného být nikým, aby Kristus v něm mohl být vším!

Přesto mnoho událostí v Davidově životě bylo smutným důsledkem slabostí jeho charakteru, přestože mu Bůh tak žehnal a tak zřetelně projevoval svoje vedení.

Jak se to stalo? Jakým způsobem se ocitl na šikmé ploše a tak dovolil satanu, aby jej ovládal? Povšimněte si následujícího výroku:

„Davidovi se dostalo skvělých projevů lásky Boží. Byl bohatě obdařen Duchem Božím... Světské úspěchy a pocty však tak oslabilu povahu Davidovu, že opětovně podléhal pokušení.“ (PP 746)

Jaké poučení si můžeme vzít z této události? Zkuste si to aplikovat do svého života. Jelikož můžeme dostávat stále se zvětšující míru Ducha Božího, můžeme být uchráněni toho, co se stalo Davidovi.

Za času panování krále Achaba a proroka Eliáše lid Boží odpadl od Hospodina. Bůh působil prostřednictvím zázraků, aby jej vrátil do těsné závislosti na Něm. Přečtěte si následující citát:

„...Duch Boží.. vstoupil do Eliáše a pohnul jej k tomu, aby káral hříchy bezbožného krále a odpadlého lidu.“ (GC 606)

V dějinách svého lidu Bůh téměř vždy používal prosté lidi — ty, jež byli mimořádně vnímaví k vedení Ducha svatého, — aby mluvili jeho jménem. V uvedené situaci Eliáš mluvil velmi směle a nazýval hřích pravým jménem. Možná někdo namítne, že Eliáš byl od přírody smělým člověkem. I kdyby tomu tak skutečně bylo, pak jeho útěk před Jezabel jasně ukazuje, že pouze když se nacházel pod trvalým vedením Ducha svatého, mohl se rozhodně zastat svého Boha.

V následujícím citátu služebnice Páně ujišťuje každého z nás, že když se budeme plně spoléhat na Ducha svatého, pak se s jeho pomocí můžeme stát takovými lidmi, jakými nás chce vidět a jaké potřebuje! Všimněte si toho:

„Úspěch Eliášovy služby nebyl závislý na zděděných povahových

vlastnostech, ale na poddání se Duchu svatému, který mu byl dán. Stejným způsobem bude dán těm, jež budou projevovat a pěstovat živou víru v Boha.“ (2BC 1037)

Dnes Bůh velmi potřebuje muže, ženy a mladé lidi, kteří nebudou spoléhat na žádné své zděděné nebo vypěstované povahové vlastnosti, ale místo toho se budou spoléhat na moc Ducha svatého a tak budou rozvíjet «živou víru v Boha».

Přesto ještě, milý příteli, existuje něco, co každý potřebuje ještě více než moc ducha Eliáše. Když někdy přemýšlíme o Duchu svatém a jeho úžasné moci, zvláště co se týče dokonání díla Božího na zemi, představujeme si v prvé řadě velkolepost vylití pozdního deště, kdy Bůh bude konat mocné skutky. Ano, to je správné, mnohého bude dosaženo.

Přesto když toužíme být co nejužitečnější pro Spasitele prostřednictvím jeho Ducha, musíme si uvědomovat některé jeho vlastnosti. Výše uvedený citát nám dále ukazuje, kterými vlastnosti nás Duch svatý obdaří, když si to budeme přát:

„Elizeus obdržel dvojnásobný díl ducha, který spočíval na Eliášovi. V něm byla spojena moc ducha Eliáše s dobrotou, milostí a něžným soucitem Ducha Kristova.“ (tamtéž)

Všimněte si, že zde je Duch svatý nazván Duchem Kristovým. To nám dává možnost pochopit úžasné souvislosti, které mezi nimi existují.

A pak budeme toužit stále více a více odrážet krásu Ježíšova charakteru a současně si uvědomovat, že Kristus byl omezen lidskou přirozeností a nemůže být jako osoba současně všude. Budeme toužit být stále více a více naplňováni Duchem svatým. On nejenom že nás naplní svou mocí, ale také s radostí vnese do našeho života tyto překrásné Kristovy vlastnosti — dobrotu, milost a něžný soucit. Tak Duch svatý působí. To musí učinit nejprve. Pak může mocně působit skrze Boží církve tím, že ji obdaří mocí a autoritou nést trojandělské poselství. Toužíme po obou projevech působení Ducha svatého v našem životě? Podívejme se, co k tomu píše služebnice Páně:

„Kdybychom se pokořili před Bohem a byli laskaví, zdvořilí, něžní a soucitní, pak by bylo sto obrácených k pravdě, kde nyní je pouze jediný.“ (9T 189)

Duch svatý v době velkých a malých proroků

Duch svatý a jeho působení je odhaleno v díle proroka Izaiáše, třebaže je to často v symbolech, jako například voda, olej a podobně. U Izaiáše 63,10-11 vidíme dvě zvláštní připomínky působení Ducha svatého v životě lidu Božího. Ve druhé polovině 9. verše je řečeno: „...z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pěstoval je, i nosil je po všechny dny

věků. “ A pak v první části následujícího verše je popsána reakce Božího vyvoleného národa. Je tu řečeno, že *„byli vzpurní a zarmucovali Ducha svatého jeho.“*

Čím hlouběji studujeme působení a přítomnost Ducha svatého v dějinách Starého zákona, tím jasněji můžeme vidět všestrannost jeho projevu v té době. Jediný rozdíl spočívá v tom, že ve Starém zákoně jeho působení není ukázáno tak zřetelně jak v Novém. Nezapomeňme, že cílem našeho studia jeho působení ve Starém zákoně je lépe pochopit, že Bůh vždy své dílo koná prostřednictvím Ducha svatého, majícího pevné místo v Božích plánech.

Podívejme se nyní na působení Ducha svatého ve službě proroka Ezechiele. V první kapitole (*verše 12. 19-21*) se hovoří, že Duch svatý ovládal bytosti, zjevené v tomto vidění. Hebrejské slovo «*duch*» je v Písmu překládáno také jako «*vítr*», «*vzduch*» nebo «*dýchání*». Všechny jsou biblickými symboly pro Ducha svatého. Smysl této myšlenky spočívá v tom, že popis činnosti a zásahů Ducha svatého nacházíme v celém Starém zákoně, třebaže je to někdy skryté a není to na první pohled viditelné.

V jedenácté kapitole knihy Ezechiel prvních pět veršů vysvětluje, že někdy Bůh skrze Ducha svatého působil přímo. V těchto verších je psáno, jak Duch svatý vedl Ezechiele a mluvil s ním. V pátém verši mu dokonce říká, co má mluvit. Prorok měl oznámit národu, že Bůh zná jejich myšlenky.

Snad nikde jinde není lépe a názorněji popsána přítomnost Duha svatého a jeho vedení v životě lidu Božího, než právě u Ez 36,26.27. Zde Bůh úmyslně opakuje své zaslíbení dané v Ez 1,9 a sděluje požehnanou zprávu o nové smlouvě, kterou předložil už Adamovi a Evě, když jim zaslíbil příchod Mesiáše. V uvedených verších zaslíbujeme, že lidská přirozenost bude vedena božskou. Jak jinak by vypadalo poselství Starého zákona, kdyby se lid Boží poddal mocnému působení Ducha svatého.

V tomto spočívá i **ospravedlnění z víry** ve Starém zákoně — působení Ducha svatého v lidu Božím. Přečtěte si následující výrok služebnice Páně:

„Týž zákon, který byl vryt do kamenných desek, zapsal Duch svatý do našich srdcí. Místo, abychom stavěli na své vlastní spravedlnosti, přijímáme spravedlnost Kristovu. Jeho krev usmíruje naše hříchy. Za nás je přijímána jeho poslušnost. A srdce osvěžené Duchem svatým ponese «ovoce Ducha». A když následně hovoří o Duchu svatém jako o projevu Boží milosti, píše: „Milostí Kristovou budeme žít v poslušnosti zákona Božího, vepsaného do našich srdcí. S duchem Kristovým budeme kráčet, jak kráčel on.“ (PP 372)

Bůh toužil dát tento drahocenný Dar svému lidu dokonce už ve starozákonní době. Když v 39,29 oznamuje Ezechieli ukončení doby zajetí, ujišťuje svého služebníka o jeho neustálé přítomnosti v jeho lidu. Práví: **„Aniž skryji více tváři své před nimi, když vyleji Ducha svého na dům Izraelský...“** Může to Bůh říci dnes o každém z nás?

Malí proroci také vedeni Duchem svatým

U Mich 3,8 prorok staví do protikladu nadpřirozenou schopnost, jíž byl obdařen, proti schopnostem apoštolů a věštců: **„Ale já naplněn jsem silou Ducha Hospodinova...“** — praví prorok; a dále oznamuje, že cíl, kvůli kterému byl obdařen prorockým darem, je ukazovat na hřích. Tak tomu bylo u každého proroka a ani jeden z nich by se neodvážil plnit toto slavnostní poslání, kdyby se nenacházel pod kontrolou této moci.

V Agegově proroctví, když se Zorobábel a Jozue, syn Jozadakův, snažili obnovit rozbořený chrám, obrací se Bůh k nim a k ostatkům svého lidu. U Agega 2,5.6 je povzbuzuje k vykonání práce konané k slávě jeho jména: **„Posilň se všecken lide země této, praví Hospodin, a dodělejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupů. Podlé slova, jímž jsem smlouvu učinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta, Duch také můj stane u prostřed vás, nebojtež se!“** «Lidé, pohled'te, jaký je Bůh!», odpovídám na tato slova. Dokonce ve starozákonní době učinil dostupným pro svůj lid tento osobitý dar; ačkoli Duch svatý byl ve zvláštní míře vylit až o Letnicích.

Závěr

Jak požehnaná naučení jsme získali v těchto dvou posledních lekcích o díle Ducha svatého ve Starém zákoně! Pomohly nám lépe pochopit jeho hluboký zájem a účast v práci lidu Božího během dlouhého údobí starozákonní historie? Vidíte také, že dokud Syn Boží, veliký «JSEM» nebyl ještě oděn lidskou přirozeností, nebyl projev Ducha svatého ve Starém zákoně tak nevyhnutelný?

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba

Děkujeme Bohu za lepší pochopení účasti Ducha svatého ve Starém zákoně.

T E S T

Otázka 1. Bůh vyvolil Davida místo Saula ne proto, že měl dokonalý

charakter, ale proto, že místo toho, aby spoléhal na sebe, on...

Odpověď: a) .....

b) .....

Otázka 2. Co tak oslabilo charakter krále Davida, že byl znovu přemožen pokušitelem?

Odpověď: .....

Otázka 3. Úspěch Eliášovy práce nebyl závislý na vrozených vlastnostech.

Odpověď: *ano*   *ne*

Otázka 4. Proč nebyl projev Ducha svatého tak nutný v době Starého zákona?

Odpověď: .....

Lekce 6.

PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO V NOVÉM ZÁKONĚ

Úvod

Lero Frum ve své knize „Příchod Utěšitele“ (str. 21) píše:

„Zamyslete se, jak se projevovalo působení Ducha svatého ve Starém zákoně. Duch svatý působil na lidi více zevně, ale nepřebýval v nich stále. Zjevoval se jim, inspiroval je a daroval jim sílu, ale jen zřídka si jejich srdce vybral za svůj příbytek. Avšak ode dnů Letnic došlo k velké změně!“

Ještě donedávna jsme věděli o působení Ducha svatého v Novém zákoně mnohem víc než o jeho účasti v životech starozákonních věřících. Ale přece si asi plně neuvědomujeme šíři Jeho vlivu v novozákonní době, protože naše pozornost se vždy soustředila hlavně na události Letnic. Ale Duch svatý je v Novém zákoně v různých verších vzpomínán 262 krát.

V této lekci chceme nejdřív obrátit naši pozornost na úplné poddání se Duchu svatému, které existovalo v prvoapoštolské církvi, a které se projevovalo nejenom mezi apoštoly, ale i mezi ostatními členy.

Skutky Ducha svatého

Všimli jste si někdy toho, že novozákonní knize Skutky apoštolů chybí závěr? Je tomu tak proto, že její pokračování je v životě lidu Božího až do samého konce. Jistě jsme si všimli, že tato kniha vlastně popisuje mnohem více, než skutky apoštolů. Možná by bylo dobré ji pojmenovat **Skutky Ducha svatého**.

Započněme naše studium tím, že se zaměříme na událost mocného vylití Ducha svatého o Letnicích. Verše Sk 2,1-4 jsou počátkem vyprávění o této zázračné a ve svém významu nepřekonatelné události. Přečtěte si tyto první čtyři verše a zvláště si povšimněte slova «všichni», které je zde použito dvakrát. Vnímáte spojitost mezi slovem «všichni» v prvním verši se slovem «všichni» ve čtvrtém verši? Může to znamenat, že neexistovaly různé názory mezi nimi a že svůj názor nepovažovali za lepší než názor ostatních? Verš Sk 1,14 ukazuje, že to byla právě modlitba a pokorné prosby, co je tak neuvěřitelně sjednotilo.

Jaká jednota! Jen kdybychom se jako církev, jako sbor opětovně sjednotili v modlitbě o mocné vylití Ducha svatého, také bychom na vlastní kůži poznali jednotu a moc v jednotě cílů, že by to vedlo k úspěchu! Právě to, že se společně modlili o zaslíbeného Ducha svatého, je přivedlo k naplnění tohoto zaslíbení!

Ve verších Sk 2,11b a Sk 2,13 jsou popsány dvě absolutně protikladné reakce těch, jež Duch svatý očividně oslovil. Co myslíte, co tyto texty hovoří o povaze lidí, tak rozdílně reagujících? Je možné, že se podobné názory projeví znovu, když Duch svatý opětovně sestoupí na svoji církev, jak zaslíbil?

Petr, vedený Duchem svatým, se k nim směle obrací a obhajuje tento projev božské moci. „Poslyšte, — promluvil k nim, — je teď jen devět hodin ráno. Tak brzy ráno lidé nebývají běžně opilí! To, čeho jste nyní svědkové, je naplněním proroctví Joele proroka“. A pak pokračuje citací veršů Joelova proroctví k potvrzení svých slov.

Skutečný cíl našeho studia «Skutků» spočívá v tom, abychom si uvědomili spojitost mezi touto dobou a závěrečnými dny pozemské historie. Petrovo odvolání se na Joelovo proroctví se vztahuje také i k nám dnes — Joelovo proroctví se při nás naplní ještě úžasněji a plněji!

Ze zkušenosti sto dvaceti učedníků se můžeme mnohému naučit. Přečtěte si v níže uvedeném citátu vyprávějším o nenávisti, se kterou se setkali; povšimněte si, že učedníci **neměli strach**, když se potkali se svými žalobci.

„Toto vystoupení vzbuzuje neobyčejnou pozornost. Ze všech stran přicházejí lidé, aby si poslechli svědectví učedníků o pravdě, která je v

Ježíši. Shlukují se, tlačí se do chrámu. Tam jsou kněží a přední mužové; jejich tváře jsou stále zachmuřeny zlobou, jejich srdce jsou naplněna neutuchající nenávisí ke Kristu, jejich ruce jsou potřísněny prolitou krví ukřižovaného Vykupitele světa. Domnívali se, že najdou apoštoly zastrašené spáchanou vraždou a sklíčené, shledali však, že v nich není ani stopy strachu a že naplnění Duchem neohroženě hledají božství Ježíše Nazaretského. Slyší, jak směle prohlašují, že ten, jenž byl krátce před tím ponižován, zesměšňován, týrán surovými rukama a nakonec ukřižován, je Kníže života, vyvýšený nyní po pravici Boží.“ (AA 42)

Kniha «Velký spor věků» názorně ukazuje: Jako lid Boží můžeme také očekávat, že v odpověď na odvahu a statečnost, projevenou podobnou „nevelikou“ skupinkou lidí — ostatky,— vzplanou náboženští vůdcové nenávisí. Tehdy se naplní naše upřímná touha obdržet z Jeho rukou vysvobození od jakéhokoliv strachu v díle záchrany duší. Naplní se skrze Ducha svatého, výsledkem čehož budou mocné hrdinské činy vykonané pro Boha.

Než ale budeme hotovi k těmto zážitkům, musíme lépe pochopit působení Ducha svatého, jak jej popisuje Boží slovo, abychom díky tomu zatoužili být každodenně naplnění Duchem svatým. Abychom toho mohli dosáhnout, prostudujme si podrobně knihu Skutky apoštolů, která líčí Jeho vliv na život lidí v té době.

Ve Sk 5,1-10 čteme smutný příběh o Ananiášovi a Zafíře, kteří lhali nejenom apoštolu Petrovi, ale co je ještě horší, Duchu svatému. Z nějakého důvodu si často neuvědomujeme, že když jsme Bohu slíbili něco udělat a tvrdíme, že jsme to udělali, ale ve skutečnosti jsme to neudělali, podvádíme Ducha svatého. A protože Bůh je k nám neskonale milostivý, tak často zapomínáme, že jestliže zavíráme dveře Duchu svatému, pak se Bůh Otec a Syn nemohou k nám jiným způsobem dostat. Klamání Ducha svatého je velmi vážnou věcí.

Ve Sk 6,3-5 nalézáme popis toho, jak se v prvoapoštolské církvi množily problémy. Mezi množstvím znovu obrácených bylo nemálo nezaopatřených žen. V té době a tamní kultuře bylo vdovám velice těžko se uživit. Apoštolé, kteří o ně měli starost, poprosili Církev, aby byli vybráni mužové, kteří nemusí být vysvěceni ke kázání Slova, ale kteří byli lidmi upřímnými a zasvěcenými Bohu. Jakým základním rysem se podle rady apoštolů měli vyznačovat? A s jakou těžkostí (*podle 10-tého verše*) se setkali první oponenti, kteří se začali hádat se Štěpánem, jedním z nových diakonů?

Následně se ve Sk 8,14-24 se rozpoutává úžasné drama, ve kterém je odhalena touha jednoho člověka po moci ovládat druhé. K apoštolům do

Jeruzaléma přišla zpráva o tom, že Samaří přijalo Slovo Boží. Petr a Jan tam byli vysláni jako odpověď na prosbu samařanů. Když tam přišli, zjistili, že tato „nemluvíátka v pravdě“ neobdržela Ducha svatého, protože byli křtěni jen ve jméno Ježíše a ne ve jméno všech tří božských osob. Když se učedníci za tyto nově obrácené modlili a vzkládali na ně ruce, přijali Ducha svatého.

Muselo to být úžasné, když Šimon — mág viděl tuto úžasnou změnu při nově obrácených, že zatoužil mít tutéž schopnost. Ale všimněte si, že Šimon se vůbec nezajímal o to, aby sám byl proměněn Duchem svatým, jako tomu bylo u těch, co uvěřili. Místo toho zatoužil po **moci** apoštolů projevované velkými divy. Pochopitelně, každý z nás jsme podle novozákonního pojetí služebníky, kteří touží být Duchem svatým použiti k rozmachu díla evangelia. Ale Šimon po tomto netoužil. Chtěl pouze moc, aby mohl konat neobyčejné divy magie. Dokonce nabídl apoštolům, že si u nich tuto moc **koupí**.

Ducha svatého pochopitelně za peníze koupit nemůžeme, už jen samotná tato myšlenka je rouháním. Šimon musel být velmi blízko vykonání neodpuštělného hříchu, když se tady pokoušel využívat Ducha svatého, místo toho, aby svoji vůli podřídil a byl Duchem Božím použit. Přečtěte si prosím pozorně Sk 8,21. V čem spočíval problém (*podle tohoto textu*)?

Ve stejné kapitole je popsán ještě příběh o tom, jak Bůh **použil** jiného diakona — Filipa — aby se dotkl duše, toužící po pravdě. Co praví 39. verš o podílu Ducha svatého za mimořádných okolností a jednotlivých detailech evangelizace? Můžeme si zde všimnout jeho osobního působení při setkání Filipa s komorníkem.

Ve Sk 10,44-47 už můžeme zcela zřetelně vidět, že časem, ačkoli to nemůžeme zdůvodnit, působí Duch svatý neobyčejným způsobem. Téměř v každém případě k naplnění Duchem svatým v životě znovu obrácených, došlo ve vodním křtu, když se křtili ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. Přesto ale to, co se zde odehrálo, nebylo podle inspirovaného záznamu zcela obvyklým. Zřejmá změna tohoto pořádku ještě jednou podtrhuje důležitou skutečnost: musíme se podřídít Duchu svatému, dovolit mu použít si nás a neurčovat mu, jak by měl jednat.

Podívejme se ještě na Sk 13,2-4. Kdo sdělil rozhodnutí ohledně Pavla a Barnabáše? Zde Bůh Duch svatý jedná jako nebem vyvolený Pomocník, který osobně vede církev po Kristově nanebevstoupení. A je úplně zřejmé, že na Duchu svatém, a ne jenom na učednících, spočívala zodpovědnost za práci a rozvoj novozákonní církve.

Už to, že Duch svatý je tak přímo zapojen do našeho života, svědčí o

jeho osobním zájmu. I my dnes si musíme uvědomit, že se o nás stará a nese zodpovědnost za Boží církev ostatků na zemi. To nijak nepopírá organizaci církve, protože i v prvokřesťanské církvi byla. Tyto vztahy mezi Duchem svatým a vedoucími z lidí současně ukazují, že i dnes je v zájmu lidu Božího neustále se spoléhat na jeho vedení. Jakékoliv rozhodnutí vyžaduje modlitebného ducha a vymezený čas k modlitebním chvílím o vedení Duchem svatým podle jeho vůle. Povšimněte si, jak je to popsáno v následujícím příběhu ve Sk 15,28.

Nepochybně Bůh dával nové, sotva «opeřené» církvi přímé a jasné příkazy a rady, aby věděli, jak se rozhodnout. I učedníci se vědomě spoléhali na jeho vůli, jak to můžeme číst ve Sk 16,6-7. Zde je zřetelné svědectví o přímém Božím vedení církve. Rád bych věděl, byla-li by dnes přijímaná rozhodnutí jiná, kdybychom lépe vnímali jeho vůli a uvědoměle směřovali k plné závislosti do všech detailů. Dovolte mi to ilustrovat.

Před několika lety navštěvovali dva kazatelé zasedání výboru církevní školy. Během jednoho setkání vznikl mezi předsedou školního výboru a ředitelem školy ostrý spor. Situace už skoro přecházela ve rvačku, když mladý kazatel zašeptal staršímu: „Neměli bychom právě teď sklonit svá kolena a modlit se, aby Duch svatý byl přítomen mezi námi a vedl nás v této situaci?“ Druhý mu na to odpověděl: „Už jsme se modlili v úvodu, není potřeba to dělat znovu.“ (*Zde posuďte sami*).

Jakým způsobem, podle Sk 20,28, připravil Duch svatý vedení církve? Novozákonní církev konala pro získání duší tak mocnou práci, jakou svět ještě neviděl; stejný úkol stojí před námi dnes. Nepotřebujeme si snad uvědomovat svoji potřebu v plné závislosti na jeho moudrosti a vedení?

Všichni, jako následovníci Pána Ježíše Krista, otevřeně vyznávající svoji víru, si musíme položit otázku, kterou čteme ve Sk 19,2: „**Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše?**“ V opačném případě můžeme slovy svědčit o své věrnosti Pánu a přitom si neuvědomovat, že sami potřebujeme být v každé chvíli vedeni tímto zvláštním Darem, vydobytým cenou života našeho Spasitele.

Působení Ducha svatého v knihách, následujících po Skutcích apoštolů

Po početných zamyšleních nad působením Ducha svatého v knihách Skutky apoštolů a epístole Římanům, se apoštol Pavel obrací ke Korintským věřícím. Ve svém prvním listě (*1. Kor 6,11*) obrací pozornost těchto nově obrácených na to, že ikdyž byli kdysi hříšníci a výtržníci, nyní jsou obmyti, posvěceni a ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista. A k tomu dodává: „**A skrze Ducha Boha našeho.**“ Přečtěte si, jak následující citát tento proces popisuje:

„Je to Duch, který očisťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony k zlému...“ (DA 671)

Vidíte soulad výše uvedeného textu (1. Kor 6,11) s tímto citátem? V druhém Pavlově listu ke Korintským (2. Kor 3,17,18) je znovu potvrzena stejná myšlenka. V 17. verši Pán jasně ukazuje, že trvalou svobodu můžeme získat, když dovolíme Duchu svatému mít nad námi plnou kontrolu. A když Duch svatý otvírá naše oči k pohledu na úžasný charakter Pána Ježíše, jsme měněni a formováni k jeho podobě. Díky Pánu, že to víme! Duch svatý je Bohem vybraný Pomocník, který v nás má vytvořit nádherný Ježíšův charakter.

Přejděme ještě k první kapitole epištoly Efezským.

Verš 13. Co s námi vykoná Duch svatý, když uvěříme v Pána Ježíše a odevzdáme se mu?

Verš 14. Jak je zde Duch svatý nazván? Jak dlouho bude naší jistotou?

Jak úžasná, osobitá bytost je Duch svatý! Tato mocná Moc je nám nebeskou zárukou, že Ježíš dokoná naše spasení; a do té doby, než přijde, dal nám svého svatého Ducha jako záruku věrnosti svého slibu.

V Ef 4,30 je každému z nás, kteří patříme k novozákonní křesťanské církvi, dán nejmáňší příkaz. Proč je to tak důležité? Drahý čtenáři, toužíš být zapečetěn?

Závěr

Přečtěte si prosím Zj 2,7.11.17.29 a Zj 3,6.13.22. Jaká slova se zde znovu a znovu opakují, aby ukázala na úlohu, kterou hraje v životě církve Duch svatý od dob pozemského putování Pána Ježíše až do skonání časů? Ó, kdyby se dnes Boží lid ostatků více spoléhal na to, co Duch praví Boží církvi!

Tato lekce v sobě skrývá více, než jen stručný nástin mocného projevu a působení Ducha svatého, popsáno na stránkách Nového zákona. Prosím pochopme, že tato ohromná moc je nám dnes dostupná zrovna tak, jak tomu bylo v době Letnic.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba

Zvláštní modlitba vděčnosti za lepší pochopení účasti Ducha svatého v životech novozákonních lidí.

T E S T

Otázka 1. Kolikrát se Duch svatý vzpomíná v Novém zákoně?

Odpověď:.....

Otázka 2. Jaké proroctví Starého zákona se podle slov ap. Petra naplnilo ve Sk 2 kapitole?

Odpověď:.....

Otázka 3. Komu ve skutečnosti lhali Ananiáš a Zafíra? (Sk 5,3.9)?

Odpověď:.....

Otázka 4. Jaká fráze, svědčící o bezprostředním podílu Ducha svatého v životě církve až do konce, se často používá ve Zjevení 2 a 3 kapitole?

Odpověď: .....

Lekce 7.

KRISTUS TOUŽÍ SESLAT DUCHA SVATÉHO**Úvod**

V této lekci se pokusíme objasnit, proč Spasitel tak touží, aby všechny jeho děti obdržely v hojné míře tento nebeský dar. To, že jej Kristus touží seslat, není nic jiného než vyjádření hluboké touhy našeho nebeského Otce, aby tento osobitý dar přebýval v nás.

Zamysleme se nejdřív nad tím, co se odehrálo v horní síni, kde Ježíš obrátil pozornost učedníků na své zaslíbení zvláštní moci a vedení Ducha svatého. Pak si objasníme podmínky, které nám odhaluje Písmo, abychom tento božský dar mohli obdržet. Modleme se za to, aby když budeme tuto lekci podrobně studovat, jsme byli naplněni pocitem osobní potřeby. Pak nás zachvátí touha po seslání tohoto mocného Daru.

Ježíš oznamuje svůj odchod

V průběhu tří let musel Ježíš připravovat mysl svých učedníků na myšlenku své potupné smrti, a v souvislosti s tím je ujišťoval o důležitosti zaslíbení Ducha svatého.

Odehrálo se to v horní síni krátce před Jidášovou zradou. Pán Ježíš shromáždil učedníky, aby vykonali obřad Velké noci před jeho smrtí.

Tehdy nebyli učedníci sto docenit význam toho, co se jim Kristus snažil říci. A proto po ustanovení obřadu smíření, večeře Páně a Jidášově odchodu, který odešel vykonat dílo zrady, Ježíš odhaluje blízkou budoucnost a zvláště pak to, co vytrpí pro ně.

Spasitel je mimořádně něžný a dobrý a k realitě přistupuje po dokonalém zvážení. U Jan 13,33 jemně naznačuje «novinku» o svém odchodu mezi slovy oslavujícími Boha a domluvou učedníkům, aby měli lásku jeden k druhému. Všimněte si, jak tento verš výrazně vyčnívá mezi ostatními (v. 31-35)

Je zajímavé, že Petr okamžitě chápe pravý smysl Ježíšových slov. Následně pak u Jan 13,36.37 vyjadřuje svůj údiv nad tímto oznámením a přísahá, že svůj život položí pro Ježíše! Myšlenka, že Ježíš jde tam, kam on jít nemůže, jej straší. Ježíšova odpověď je velmi milá; Petr to myslel upřímně, skutečně toužil položit svou duši za Učitele, ale jak může duch toužit, když tělo je tak slabé! Jakoby v těchto dvou verších Petr vyjádřil myšlenky ostatních, když se ptá:

1. „Pane, kam jdeš?“
2. „Pane, proč bych nemohl nyní jít za tebou?“

Následně Pán Ježíš dává vážné varování nejenom Petrovi, ale i každému z nás; my se neznáme, jak nás zná On! I my všichni Jej v nejkritičtější chvíli zapřeme, jestliže nebudeme stále úpěnlivě volat: „*Ne má vůle, Pane, ale tvá at' se stane. Ó Bože, odstraň ode mně vše, co se ti nelíbí, ale neodjíměj mi tvého svatého Ducha.*“ Petr touto zkušeností ještě musel projít.

Když zpráva o brzkém Kristově odchodu se vši svou neodvratitelností zasáhla učedníky, byli naplněni bolestí. Zachvátil je smutek a beznaděje. Zpráva, že jde tam, kam jej nyní nemohou následovat, se stala zdrojem zklamání a bezradnosti místo toho, aby byla předmětem radosti a veselí. Někdo řekl:

„Namalujte si ve své představivosti bezhvězdnou oblohu. Hory jsou pokryty tmou. Všechna okna v místnosti jsou zatažena černými záclonami. Minulost je rozmazaná a budoucnost se jeví ještě chmurnější. Svou malbu ještě doplňte o skupinku mužů se smutnými a bledými tvářemi. Tento obraz zrcadlí stav učedníků, když se tváří v tvář setkali se zprávou o odchodu svého Pána.“ (Citát uveden z knihy «Příchod Utěšitele» str.24)

Pokuste se na chvíli postavit na místo jednoho z jedenácti; popište své pocity z této „těžké“ Kristovy zprávy.

A právě v této chvíli napětí jim Pán Ježíš dává jednoznačné ujištění — **určitě se vrátím!** Všechny oči na něj hledí, když jim sděluje toto zvláštní

zaslíbení zapsané u Jan 14,1-3.

Tyto verše vyjadřují Spasitelův soucit s jejich bolestí i smutkem. Všechny mají velký význam a my si z nich vyzvedneme cenná poučení. Znovu se přesvědčíme, že Pán Ježíš je pro každého z nás tentýž nejen včera a dnes, ale i v **každé chvíli**.

V prvním verši Ježíš vyjadřuje, že o jejich zármutku, pocitu ztráty a zklamání ví; a to ještě dříve, než Petr nebo někdo druhý tyto pocity řekl nahlas. Pán Ježíš říká: „**Nebojte se, vaše srdce at' se nermoutí. Chápu váš strach z neznáma, ale důvěřujte mi, já vás neopustím.**“

Ve druhém a třetím verši Pán Ježíš objasňuje, že to rozloučení nebude věčné. Během té doby že totiž bude připravovat nádherné příbytky, za které nebude nutno platit, a také takové prostředí, které je naplněno jeho božskou láskou. A pak, jakoby je chtěl definitivně ujistit, jim zaslíbujeme, že se vrátí, aby je vzal na toto úžasné místo, kde nikdy nebudou zakoušet bolest, podobnou té, kterou zakouší nyní!

Ježíš dává zvláštní zaslíbení

Vzápětí po těchto slovech něžné útěchy odhaluje Ježíš něco ještě významnějšího. Tím učedníky uklidňuje a zaslíbujeme jim „jiného Utěšitele“. Co důležitého nám odhaluje slovo «jiného» o něm samotném? Mezi námi není zástupce, podobný Ježíši, a proto pouze Duch svatý, jedna ze tří božských osob, jej může zaměnit, protože je jeho zástupcem. Duch svatý je pravý VICARIUS FILLI DEI — náměstek Syna Božího.

Dovedete si představit, jaká naděje se zrodila v jejich srdcích? Viděli, že Pán Ježíš neodvratně odejde, přesto však nebudou osamoceni! Duch svatý, třetí božská osoba, o které tak málo věděli, přijde a bude se nacházet všude a současně. Nikdy je neopustí, ale bude s nimi přebývat věčně.

Prožívali jste někdy samotu? Měli jste problémy, od kterých se zdálo, že je nemožné utéct? V knize „Ve šlépějích velkého Lékaře“ čteme jeden výrok, nesoucí nám posílení, když zakoušíme podobné pocity:

„Nemusíme mít nikdy pocit, že jsme sami. Našimi společníky jsou andělé. Je s námi Utěšitel, kterého Kristus slíbil poslat ve svém jménu. Na cestě, která vede do Božího města, nejsou potíže, které by ti, kdo věří v Boha, nemohli překonat, neexistují nebezpečí, jimž by nemohli uniknout, není zármutek ani lidská slabost, na něž by Kristus nepřipravil lék.“ (MH 249)

Jak drahocenné ujištění! Nikdy nejsme sami! Nejenom že nás doprovázejí andělé, ale i jedna božská bytost, Duch svatý, se vždy nachází při nás; přebývá v nás, jestliže si to přejeme, protože je Pomocník a Utěšitel. Jakou lásku projevuje nebe ke každému z nás!

U Jan 14,16 je uvedeno přídavné jméno, které ukazuje, že vším tím, čím

byl pro učedníky Pán Ježíš —Inspirací, Důvěrníkem, Rádcem, Učitelem, Dárcem atd. — bude Duch svatý! Použité slovo «jiný» znamená, že Duch svatý přijde se zvláštním úkolem věrohodně představovat všechno, čím byl pro ně Kristus. Navíc ještě bude pracovat na vytvoření obrazu a podoby Ježíše ve všech, kteří zatouží být Mu podobni. Takovým způsobem bude Duch svatý pokračovat v díle Pána Ježíše zde na zemi.

Existuje ještě jedna příčina, proč je tak důležité, aby se pravda o Duchu svatém stala úplně jasná. Pán Ježíš byl omezen, když na sebe vzal lidské tělo; už se dále nemohl nacházet na různých místech současně. A proto díky přítomnosti tohoto Daru může nám být Ježíš ještě blíže, než kdyby byl přítomen na zemi.

U Jan 14,17 hovoří Pán Ježíš o tom, že bude dána nová míra přítomnosti Ducha: „...*nebot' u vás přebývá, a v vás bude*“. Tyto zcela nové vztahy Pán Ježíš sděluje učedníkům a tedy i každému z nás. Je možné, že někteří z nás, podobně jako učedníci v horní síni onoho večera, se stále ještě duchovně nachází v čase «do vylití o Letnicích»? Možná, že tento osobitý Dar je pouze «s námi», místo toho, aby přebýval «v nás»? Co si o tom myslíte? (*Možná by bylo dobré nad tím popřemýšlet*)

Může se nám zdát, že v 15-té kapitole Janova evangelia Ježíš opouští téma Ducha svatého až skoro do jejího konce a místo toho se pozastavuje u důležitého tématu «setrvávání v NĚm». Přesto ale vůbec nespouští ze zřetele Ducha svatého. Zde Pán Ježíš vyjadřuje hlubokou touhu po tom, abychom s Ním rozvíjeli tak velmi těsné vztahy, že budeme nejenom pevně spojeni s vinným kmenem, ale budeme také schopni nést hojné ovoce. A toto vše je působením Ducha svatého.

Vydávání svědectví, neboli přinášení ovoce, — kdybychom to chtěli říci jednoduše, je vyprávění o tom, co jsme viděli a slyšeli. A u Jan 15,27 říká Ježíš svým učedníkům, že budou o něm vydávat svědectví, protože s Ním byli od samého počátku jeho pozemské služby. I my můžeme svědčit o NĚm, o tom, co pro nás udělal od té doby, jak jsme se vydali za Ním. Všimněte si, jakým způsobem je možné podle Jan 15,26 nést svědectví takového rázu — Duch svatý, poslaný z nebe, svědčí skrze nás!

Podmínky pro přijetí tohoto daru

Existují tři podmínky:

1. Za prvé musíme splnit úplně prostý úkol — «**odpustit**». Nalistujme si Luk 11,13. V tomto verši nalézáme pro to podklad. Přečtěte si to ještě jednou. Zde je odhalena hloubka citátu. Pán Ježíš se pokusil vyjádřit nejvroucnější touhu, kterou má on sám i Otec — abychom tento Dar obdrželi. Hovoří o tom i čtyři předcházející verše, kde Ježíš odhaluje důležitost horlivého hledání tohoto největšího ze všech darů, jaký mohou

nebesa nabídnout. Ale jak málo prosíme! Možná, že to považujeme za samozřejmost, že se Duch svatý nachází při nás v plnosti? Co myslíte, proč jako vyvolený lid ostatků každodenně neprosíme o hojnější a hojnější míru přítomnosti Ducha svatého v nás? Je možné, že tak jednáme proto, že si plně neuvědomujeme svoji potřebu?

Prečtete si následující citáty o **prosbách** o Ducha svatého:

„Nestačí číst Písmo, musíme Pána prosit, aby naše srdce naplnil svým Duchem, abychom mohli pochopit význam jeho slov“ (MH 37)

„Proste jej, aby vám dal svého Ducha a uchoval vás svou milostí.“ (SC 52)

2. Není pochyb, že po prosbě o tento osobitý dar, je následujícím důležitým krokem **víra**, že Bůh, kterého jsme prosili o seslání tohoto daru, může svůj slib splnit. Všimněte si, že Jan 7,39 ukazuje, že prosebník musí ve splnění tohoto zvláštního zaslíbení **věřit dříve**, než dostane odpověď.

Ze všech tří kroků — prvního, druhého i třetího — se nám možná nejspíše souhlasí s **vírou**. Je velice lehké říci: «Věřím», ale pamatujte, že víra znamená mnohem víc než jen rozumový souhlas, protože i „d'ábové věří, ale třesou se“. Opravdová víra je něco víc. Je to úplná důvěra ve „veliká a drahá zaslíbení“, která můžeme nalézt v Písmu v tak hojném množství.

3. Třetí krok k získání daru Ducha spočívá v **oznámení**, že byl darován díky Jeho zaslíbení! V Gal 3,2.14 se apoštol Pavel na tuto skutečnost odvolává a říká, že jestliže nevěříme a přesto říkáme, že jsme zaslíbeného Ducha svatého obdrželi, pak je to „ospravedlnění ze skutků“. Není možné skutečně prosazovat tento dar, dokud se sami nerozhodneme podřídit se Jeho přesvědčování a pobídkám. Jen farizeové umí demonstrovat všechny tyto tři kroky a přitom se nikdy nepoddat jeho vedení a řízení.

Kéž bychom prosili o získání tohoto daru s vytrvalou a pokornou vírou. Protože když něco vírou přijímáme, získáme toto. Povšimněme si důležitosti jeho získání v následujícím citátu:

„Dříve, než Ježíš odešel od svých učedníků do nebeských příbytků, povzbuzoval je zaslíbením Ducha svatého. Toto zaslíbení patří nám právě tak jako jim... Je-li toto zaslíbení požehnání požadováno u víře, přináší s sebou všechna ostatní požehnání.“ (TM 174)

Musí existovat nějaká příčina, proč tento dar nevlastníme. Možná máme malou víru? Ježíš řekl: „Ó malé víry!“ Vztahuje se to i na nás? Je možné, že nemůžeme plně rozeznat všechna «proč» a «kvůli čemu». Ale i dnes je nám umožněno získat dar Ducha svatého a oznamovat to dále. Pán Ježíš tak touží seslat jednomu každému tento dar v hojnosti! Právě toto měl na mysli, když řekl: „**Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávat**

dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?“ (Luk 11,13)

Závěr

Prosím seznamte se s tímto světlem a přijměme jej, abychom mohli získávat duše pro Něj. Nebesa čekají, že se staneme průduchy, jimiž neustále poplyne milost Ducha svatého a bude přinášet naději a posílení těm, jež hledí do nebe a prosí Krista, aby jim seslal toho, kdo by jim ukázal na správnou cestu. Kéž se každý z nás při pokračování studia těchto lekcí rozhodne být naplněn Duchem, abychom mohli být užitečnými k slávě Jeho jména.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba

Vaše modlitby necht' jsou zvláštní modlitbou vděčnosti o nové poznání, že Duch svatý je Boží odpovědí pro dokonání plánu vykoupení a aby byla země připravena na druhý příchod Kristův.

T E S T

Otázka 1. Z Jan 14,1 je zřejmé, že Ježíš ví o pocitech, které učedníci zakouší. Jaké pocity to jsou?

Odpověď: 1. ....
2. ....

Otázka 2. Zamyslete se, v čem spočívá rozdíl mezi přebýváním Ducha svatého „s námi“ a „v nás“?

Odpověď: .....

Otázka 3. Uveďte tři podmínky pro získání Ducha svatého.

Odpověď: 1 .....
2. ....
3. ....
.....
.

Otázka 4. Formálně je tyto tři kroky možné udělat, aniž se současně podřídíme vedení a dohledu Ducha svatého.

Odpověď: Ano / Ne

KAPITOLA II.

DUCH SVATÝ — BOŽÍ ODPOVĚĎ V MÉM ŽIVOTĚ

Lekce 8.

ZAČÍNÁ TO BIBLICKÝM KŘTEM

Krátký nástin kapitoly

Touto lekcí vstupujeme do nové kapitoly studia působení Ducha svatého. Na rozdíl od první kapitoly, ve které jsme se povšechně zamysleli nad tím, že Duch svatý je Boží odpovědí na všechny naše potřeby, budeme v dalších kapitolách toto téma studovat mnohem více osobněji.

Proto budeme ve II. kapitole studovat osobní účast tohoto největšího daru v našem životě. Je totiž rozdíl teoreticky posuzovat nebo sledovat působení a zaslíbení Ducha svatého, ale mnohem důležitější je znát to z vlastní zkušenosti.

Budeme studovat, **jakým způsobem** je Duch svatý Boží odpovědí v životě každého z nás osobně. Chceme v něm vidět osobního přítele; toho, na něhož by bylo možné se spolehnout jako na nejvěrnějšího Pomocníka a toho, jež může každého z nás nasměrovat k nejlepšímu ze všech přátel — Pánu Ježíši. Pochopitelně, že dar Ducha svatého nemůžeme přijímat jako nějakou samozřejmost. Duch svatý je životodárnou silou v každé oblasti našeho života.

Existují lidé, kteří se tohoto daru bojí nebo jsou plni mystických předsudků proti němu. Považovat jej za svého osobního přítele se jim zdá nad jejich chápání. Ale v této kapitole uvidíme, že Ježíš poslal Utěšitele právě s tímto cílem — aby pokračoval v jeho díle, byl přítelem hříšníků, jemně nás vedl k těsnějším vztahům se svým Spasitelem a ukazoval nám naše potřeby. Duch svatý chce říci každému z nás: „Dovol mi ujistit tě, že Ježíš tě miluje víc, než si dovedeš představit. Jestli mi to dovolíš, pak já, Duch svatý, vytvořím dokonalý Ježíšův život ve tvých vlastních myšlenkách, slovech i činech. Přeješ si, abych to pro tebe udělal?“

Duch svatý je naším osobním přítelem, třebaže si jej někdy v této roli nedovedeme představit. Ale jestli má Duch svatý demonstrovat charakter Pána Ježíše, nebylo by na místě vidět jej také jako milostivého a

souciténého, jako Ježíše? Prosim, otevřeme dveře našich srdcí a dovolme mu, aby nás osobně učil Ježíšovým cestám.

V první lekci jsme uvažovali nad dvěma citáty, které nám pomohly pochopit, proč Pán Ježíš tak zdůrazňoval otázku Ducha svatého. Podívejme se v úvodu II. kapitoly na ně ještě jednou a soustředme svoji pozornost na to, co považoval natolik vážným.

„Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha svatého. Jaké velké věci předpověděl v důsledku tohoto uschopnění církve? Proč se tedy dnes o Něm hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu svatém se hovoří pouze příležitostně, a pak je tato otázka ponechávána na pozdější dobu.“ (ISM 156-157)

Soustředíme-li se na tento citát, dojdeme k přesvědčení, že ačkoli od jeho napsání uplynulo více než století, je stále ještě aktuální!

V dalších rádcích služebnice Páně ukazuje na nezbytnost přítomnosti Ducha svatého v našich životech ještě jasněji.

„...zdálo se mi, že jsem ve shromáždění, kde lícím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (ISM 109)

Jak děsivé je uvědomit si, že jen nemnozí z lidu Božího o tom ví! Musíme se probudit! Musíme se ujistit, že naše lampy jsou plné oleje Ducha svatého, protože Ženich přichází a my stojíme na prahu věčnosti. Musíme i nadále spát? Dnes je čas probudit se a přiznat si svou neschopnost dokonat jeho dílo na této zemi. Kde je upřímná touha po osobním znovuzrození a proměně? Spasitel čeká. Odpovíme mu? Započněme, prosím, tuto lekci rozhodnutím cele se odevzdat Jeho vedení a kontrole a nebudeme zklamáni.

Úvod

Cílem lekce je dozvědět se, čím duchovní zkušenost začíná a co znamená. Jinými slovy, kdy v životě křesťana dochází k prvotnímu přijetí Ducha svatého. Současně si chceme ukázat, na kolik je důležité jej prosit stále, každodenně o jeho osobní přítomnost.

Jestliže je Duch svatý skutečně Boží odpovědí do všech oblastí mého života, pak v klíčovém okamžiku života křesťana — při veřejném vyznání oddanosti Bohu, tedy při biblickém křtu, — musí být přítomen tento zvláštní dar. Existuje souvislost mezi vodním křtem a křtem Duchem svatým, kdy ve mně začíná mocně působit?

Nakolik je nutný křest Duchem svatým

U Mat 3,11 Jan Křtitel oznamuje, že Mesiáš bude křtít Duchem svatým. Staví zde tento křest do protikladu s křtem na odpuštění hříchů, který vykonával on. Mezi křtem, který koná Ježíš a křtem Janovým je tedy rozdíl. Můžeme to potvrdit událostí, kdy o mnoho let později apoštol Pavel přišel do Efezu a tam se setkal se skupinkou nedávno obrácených křesťanů (*Sk 19 kap.*)

Pavel zřejmě neviděl duchovní růst, «ovoce Ducha» v jejich životě a proto se jich zeptal, jestli přijali Ducha svatého, když uvěřili; jinými slovy řečeno, jestli přijali Ducha svatého při křtu. Jejich reakce ukazuje, že nevěděli o tom, že při křtu je nutné ještě něco víc, než jen opustit hřích díky prolité Kristově krvi. Ve své prostotě odpověděli, že byli křtěni „křtem Janovým“, který nezahrnoval křest ve jméno všech tří božských osob; zahrnoval jen odpuštění hříchů vírou v přicházejícího Mesiáše.

Když ale přišel Kristus, rozšířil chápání o biblickém křtu zahrnujícím mnohem více než jen odpuštění hříchů, třebaže ono je skutečně životně důležité. Kristus přikázal svým učedníkům křtít ve jméno všech tří božských osob. Mimo Mat 28,19 si všimněte, jak ve Sk 1,4.5 na to Pán Ježíš klade zvláštní důraz. Jasně zde ukazuje, že po Letnicích musí dojít ke změně, tedy od této chvíle je nutné vědomě připomínat úlohu Ducha svatého. Apoštolé museli obdržet křest Duchem svatým odděleně proto, že při jejich křtu vodou od Jana Duch svatý ještě nepůsobil v plné míře, protože Ježíš nebyl ještě oslaven (*viz Jan 7,39*). Ale když Otec jeho obět' přijal, Ducha svatého už seslat mohl. Ten měl od této chvíle mít aktivní účast ve všech následujících křtech. Takový byl Ježíšův úmysl.

Toto nové chápání podílu Ducha svatého při křtu bylo odhaleno učedníkům na konci Ježíšova pobytu zde na zemi. Tehdy prohlásil: „**Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.**“ Je jasné, že křest zřízený Pánem Ježíšem, měl nahradit křest Janův. Přišel čas oznámit lidu Božímu, že křest je něco víc než veřejné svědectví o vyznání a opuštění hříchů.

Když Pán Ježíš dával naučení svým učedníkům (*i každý z nás je učedníkem*), chtěl, aby pochopili, že křest také symbolizuje zvláštní vstup Ducha svatého do života každého věřícího. Tyto nové vztahy se uskutečnily díky tomu, že Pán Ježíš se spojil s lidskou rodinou. Přišel, přebýval mezi námi a touží, aby takové vztahy pokračovaly. A proto, že je nyní omezen prostorem, je to možné jedině prostřednictvím jeho osobního zástupce — Ducha svatého.

Tento zvláštní dar, zaslíbený Ježíšem, je vylit právě během zázračné události o Letnicích. Ve Sk 2,38 Petr přesvědčuje své posluchače, aby učinili pokání a pokřtili se; pak obdrží dar Ducha svatého. Právě při křtu se

jedinečný dar Ducha svatého stává dostupným pro každého, kdo vyznává jméno Ježíše Krista. Potvrzení této myšlenky, že nebeský příkaz se vztahuje na všechny budoucí křesťany, nalzáme v následujícím verši (v.39).

Výsledkem Letnic je naplnění Duchem svatým. Toto se uskutečňuje u každého vystupujícího z vody při křtu; nejenom tehdy, ale i dnes dochází ke **znovuzrození**. Výsledek je očividný. Tváře křtěnců září od přítomnosti svatého Ducha. Ale to není všechno; většina nových členů, kteří prošli tímto nádherným zážitkem, cítí nepřekonatelnou touhu podělit se s jinými o svou nově získanou víru. Tato touha získávat duše je natolik silná, že ji nemohou zadržet.

Můžeme tedy říci, že při křtu je Duchu svatému uloženo vejít do života každého z nás, aby nám pomohl zřetelněji pochopit naši potřebu — být podobnými Ježíši a založit v nás nebeské pověření, tzn. podělit se o toto poznání s jinými. Jako křesťané často považujeme křest Duchem jako něco odděleného od vodního křtu, protože nejsme přesvědčeni o jeho přítomnosti v nás. Ale od té chvíle, kdy jsme byli křtěni ve jméno všech tří božských osob, byli jsme křtěni Duchem svatým a každý z nás přijal některý z jeho darů.

Tragédie spočívá v tom, že mnozí z nás jsou spokojeni jen s malou částičkou tohoto drahocenného Daru. Možná proto, že nevíme, k čemu došlo při našem křtu, běžně ani netoužíme po něčem větším v těchto vztazích. Potřebujeme více, **mnohem více**, jestli chceme svůj život a charakter shledat dokonalým, a také naši církve plnou moci k dokonání vznešené úlohy, kterou nám nebesa svěřila.

Všimněte si, nakolik byl důležitý tento každodenní křest pro Pána Ježíše, který se nezastavil na té míře Ducha svatého, kterého obdržel při křtu vodou.

„Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Ducha svatého. Na úsvitu každého dne jej Otec probouzel a naplnil jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jim mohl v příhodné době oslovit ztrápené a unavené.“ (COL 139)

Není pochyb, že Ježíš je pro nás všechny dokonalý příklad. A jestliže on, když byl v lidské přirozenosti, cítil potřebu v každodenním křtu Duchem svatým, není nutné, abychom i my byli vnímaví k této potřebě, abychom mohli být užiteční pro jeho službu? Povšimněte si následujícího výroku, který velmi názorně ukazuje na naši osobní potřebu v trvalém přijímání tohoto Daru:

„Činovníci církve i členové musí hladovět a žíznit po spravedlnosti Kristově, po osvětlení Duchem svatým. Členové církve, kterým byla

svěřena zodpovědná místa, musí být křtěni Duchem Božím, jinak nebudou působili pro místa, jež zastávají.“ (FE 240)

„Potřebujeme křest Ducha svatého. Bez něho nejsme zmocnění vyjít do světa právě tak, jako ani učedníci toho nebyli schopni před ukřižováním Páně.“ (ISM 411)

„Zdůrazněte všem nutnost křtu Duchem svatým, ... aby byli živými, rostoucími a ovoce přinášejícími stromy v Boží zahradě.“ (6T 86)

„Bůh si přeje oživit svůj lid darem Ducha svatého, znovu je pokřtít ze své lásky. Církev nemusí pociťovat nedostatek Ducha svatého.“ (CHS 250)

Závěr

Prosím, věnujte právě teď několik minut vážnému zamyšlení nad důležitostmi těchto citátů pro vás. Zkuste si položit následující otázky:

— Vnímám osobní potřebu viditelného přijetí Ducha v hojnější míře?

— Věřím, že jsem při křtu poprvé obdržel Ducha, přebývajícího ve mně, ale že mi to nestačí?

— Věřím, že potřebuji nový křest tímto zázračným Darem, vycházejícím od Božího trůnu?

Podobné otázky umožňují Duchu svatému vést nás k tomu, aby poznání, která jsme přijali z našeho studia, mohla být uplatněna praxi místo toho, aby byla pouze rozumovým názorem na největší z darů, jaký jen může Kristus poslat. Možná by bylo dobré uskutečnit mimořádné modlitební setkání za vylití Ducha svatého na všechny přítomné. Modleme se, aby to nebylo seancí, dramatickým zážitkem (*který by spíše vyvolal nepochopení*), ale hlubokým proudem pronikajícím do každé duše. Ten zcela mění život a přináší takové bohatství, že uvědomování si zodpovědnosti za duše uskuteční reformu plánování našeho času a povede k vytvoření správného pořadí hodnot. Kéž to bude modlitbou každého z nás!

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Křtí nás Pán Ježíš Duchem svatým?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 2. Obsahoval Janův křest i přijetí Ducha svatého?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 3. Kdy člověk podle Sk 2,38 získává Ducha svatého přebývajícího v něm?

Odpověď: .....

Otázka 4. Jak často přijímal Pán Ježíš nový křest Duchem svatým?

Odpověď: .....

Otázka 5. Musí církev nevyhnutelně zakoušet nedostatek Ducha svatého?

Odpověď: *Ano / Ne*

Lekce 9.

TĚŠÍ MĚ, VYCHOVÁVÁ A INSPIRUJE

Úvod

V první části této lekce se krátce zastavíme u našich potřeb — posílení, potěšení a vedení; ty v nás založil Pán Ježíš. V druhé větší polovině si rozebereme skutečnost, že je to právě Duch svatý, který nám daruje hojný život a radost z přítomnosti Krista v nás.

V souladu s Jan 16,33 a 2. Tim 3,12 můžeme očekávat, že budeme pronásledováni. Ale někteří křesťané si přivozují, žel, předčasná pronásledování a zakoušejí jich více, než mají. Povšimněme si 1. Petr 4,12.13. Co myslíte, proč nám apoštol Petr radí, abychom se nedivili, že na nás přicházejí? A naopak nás přesvědčuje, abychom se z toho radovali a byli za to vděční. Proč? Ve 14. verši dokonce píše, že to svědčí o přítomnosti Ducha svatého v našem životě.

Je to vskutku „dobrý boj víry“, protože bez víry v to, že nám Spasitel může seslat potřebnou posilu, bychom se jednoduše vzdali a považovali „dobrý boj“ za nepotřebný a neužitečný. Milující Pán Ježíš předobře zná hodnotu tohoto „dobrého boje“ a proto dříve, než učedníci prožili své první zklamání pod křížem, je předem ujišťuje o osobité pomoci. Když v evangeliu Jan 14,16.18 hovoří o třetí božské osobě jako Utěšiteli, ujišťuje nás: „**Nezanechám vás sirotků.**“

Zde je důležité si připomenout, že když Ježíš vyšel z hrobu, ponechal si navěky lidskou přirozenost. Tímto omezil svou fyzickou přítomnost vždy jen na jedno místo v jednom čase. Toto omezení předpokládá osobité

poslání Ducha svatého. Ježíš nám tento dar dal, aby nám pomohl lépe pochopit, že i po jeho zmrtvýchvstání a návratu na nebesa bude mít osobní zájem o nás a postará se o uspokojení naší potřeby v posílení a vedení. Jediným rozdílem bude to, že Spasitel bude přítomen se svými učedníky přes zvláštní službu Ducha svatého. Díky tomu může být současně přítomen všude. To znamená, že díky Duchu svatému je každému z nás dnes blíže, než učedníkům, když zde žil na zemi!

Úžasný Bůh! Jen domyslete, jak velkou starost měl Pán Ježíš o to, abychom se necítili opuštěnými a osamělými po jeho nanebevstoupení, že nám proto zaslíbujeme seslat od Otce Utěšitele, Ducha svatého se zvláštním posláním — směřovat nás neustále k němu jako k Pánu a Zachránci celého našeho života. Toto ujištění můžeme nalézt v Jan 15,26.

Povšimněte si, že následující citáty činí toto ujištění zřetelným a žádoucím:

„Nezapomeň, že máš Utěšitele, Ducha svatého, kterého dal Kristus. Nejsi nikdy sama. Budeš-li věnovat sluch hlasu, který nyní k tobě promlouvá, odpovíš-li hned na klepání na dveře srdce slovy: «Přijď, Pane Ježíši, abych mohla s tebou večeřet a ty se mnou», pak nebeský host vejde. Zůstane-li v tobě tento nebeský prvek, budeš mít pokoj a klid.“ (AH 350)

„Když Kristus odešel k Otci, své následovníky nenechal bez pomoci. Duch svatý, jako jeho zástupce a nebeští andělé, jako sloužící duchové jsou posíláni na pomoc těm, kteří bojují proti veliké přesile dobrý boj víry. Vždy pamatujte, že Ježíš je váš pomocník.“ (MYP 17)

Radost, ano radost — Ježíš touží dát nám dar radosti!

Ó, jaký důvod k nadšení a chvále: Ježíš pro nás připravil úžasná požehnání Ducha svatého a jestliže Jej pozveme, získáme pokoj a mír. Bible nám říká, že radost před Hospodinem je pro nás posilou.

Toho večera v horní síni, kde zpráva a zaslíbení o vylití Ducha svatého byly jasněji odhaleny, spojuje Pán Ježíš toto působení milosti s **radostí**. Povšimněte si, jak u Jan 16,20-24 Ježíš zaslíbujeme, že zármutek se obrátí v radost, kterou nikdo nebude moci vzít! Spasitel podtrhuje, jak důležité je prosit Jej o zvláštní požehnání, která potřebujeme a ujišťuje, že když budeme prosit, tak dostaneme — tehdy bude naše radost dokonalá. Připomíná nám to i verš z Luk 11,9-13, kde je nám poukázáno na zvláštní prosbu a na Otcovu připravenost dát nám tento drahocenný dar.

Ano, Ježíš nám chce dát ne prostě radost; chce nás **naplnit** radostí! Neboť život v Kristu — to není pochmurná zkušenost; naopak může být šťastným dokonce i v čase těžkostí a zkoušek. V životě křesťana panuje pokoj, který převyšuje jakékoliv chápání. Je nádherné vědět, že On je s

námi a nikdy nás neopustí!

Na rozdíl od šťastného, radujícího se křesťana budí někteří zdánliví křesťané dojem, že být křesťanem a nosit Kristovo jméno je bezradostnou skutečností. Představují si nesprávně svého Pána, když se domnívají, že Ježíš byl zachmuřelý a smutný. Ale on vůbec takový nebyl. Pán Ježíš nebyl lehkomyšlný a byl vzdálen rozpustilosti, ale Jeho srdce vždy zůstávalo plno radosti. Přečtěte si následující citát:

„Mnozí lidé mají mylnou představu o životě Kristově a o jeho povaze. Myslí si, že se mu nedostávalo tepla a jasu, že byl vážný, přísný, že neznal radost... Často se říká, že... není známo, že by se kdy smál...“ Ale ve skutečnosti „...Jeho srdce bylo zdrojem života; a kamkoli zavítal, tam přinesl klid a mír, radost a štěstí.“ (SC 120)

Díky Kristovu Duchu, žijícímu v nás, může mít každý křesťan radost; radost stálou, dokonce v problémech nebo bolesti, se které nás někdy v životě tak krutě potkají. Jedna píseň má následující slova:

**„Radost, radost, mé srdce je plno radosti,
Radost, radost, mé srdce je plno radosti
od té chvíle, kdy tam vstoupil Ježíš Kristus, můj Spasitel!
Proto je mé srdce plno radosti“.**

Dovolu mi zeptat se vás, jak Pán Ježíš vstupuje do našich srdcí a myslí a přináší nám plnou radost? Prostřednictvím Ducha svatého. A v tom, milý příteli, spočívá základní úloha Ducha svatého. Ježíš touží naplnit nás v ještě hojnější míře tímto úžasným Darem, protože jedině tak může Spasitel vstoupit do našeho života a změnit nás k svému obrazu.

Povšimněme si 1Tes 1,5.6, kde apoštol Pavel popisuje výsledek jeho působení na srdce a život věřících. Říká tam, že evangelium nebylo pro ně jen suchou teorií, ale vlastnilo moc Ducha svatého, měnící jejich život. Pavel tam odhaluje, že ačkoli měli mnoho úzkostí a problémů, tak když poznali pravdu, byla tato radost Ducha svatého částí jejich duchovní zkušenosti. A tato radost, milý příteli, je připravena pro tebe i pro mne. Prosme o tuto radost a dostaneme ji!

Pavel ze své zkušenosti věděl, co to je vlastnit tuto neobyčejnou radost, která obstojí dokonce i v krutém pronásledování. Přečtěme si Sk 13,49-52, kde je napsáno, že evangelium se šířilo tak očividně, že neobrácení Židé vyvolali v lidech strašnou zlobu proti věřícím. Pavel a Barnabáš se ale nedali přemoci a směle pokračovali ve své práci. Výsledkem toho bylo (v.52), že „...naplnění byli radostí a Duchem svatým“.

V Řím 14,17 Pavel říká, že království Boží není pokrm a nápoj, ale Kristova spravedlnost a pokoj, který převyšuje všechno rozum. Zvláště si povšimněte toho, že království Boží je i radostí v Duchu svatém. Nebylo by

logické v tomto případě říci, že tato radost, která byla svěřena Duchu svatému, aby nám ji dal, je výsledkem toho, že jsme přijali Pána Ježíše Krista s celou jeho spravedlností?

Trvalá nebeská radost k nám přichází prostřednictvím Ducha svatého. Jedině on může naplnit božskou přítomností a vtisknout nám Ježíšův charakter. Jakou radost by měl Bůh a jakou radost by to způsobilo nám, jen kdybychom prosili o stále se zvětšující míru tohoto úžasného daru.

Přečtěte si níže uvedené citáty, které svědčí o tom, jak zřetelná tato radost může být:

„Kde vládne jeho Duch, tam přebývá pokoj...“ (DA 153) „Ježíšova pravda je plná úlevy a radostí těm, kteří jsou poslušní. Je to radost z Ducha svatého. Buďte přesvědčeni, otevřete svoji mysl i srdce, abyste spatřili každý paprsek světla, zářící od trůnu Božského.“ (1SM 318)

„Když Duch Boží ovládne srdce, změní i život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřeká se zlých skutků, místo zloby, závidění a sporů přichází láska, pokora a pokoj. Na místo smutku přichází radost a tvář začíná obřázet světlo nebes.“ (DA 173)

Závěr

Ježíš řekl: **„Já jsem přišel, aby život měly a hojně měly.“** Řekl i další: **„Proste, a dáno bude vám“; „...aby radost vaše byla plná.“** Co nám tedy brání v získání této dokonalé radosti? Můžeme uvést alespoň tři příčiny, proč ji ještě nevládneme. První je to, že nedostatečně prosíme (viz *Luk 11,13*). Druhou příčinou je to, že jsme spokojeni s tou mírou Ducha svatého, kterou máme; tak to alespoň praví verše ze Zj 3,17.18. A třetí příčinou je těžké nejenom poznat, ale také ji uznat. Je o ní psáno v knize «*Touha věků*» (str. 672). Když ta slova budete číst, pokuste se tuto příčinu odhalit:

„Jsou mnozí, kteří věří v zaslíbení Páně (o Duchu svatém); mluví o Kristu a o Duchu svatém, avšak nepřináší jim to žádný užitek. Nedovolují totiž, aby jejich duše byla řízena a ovládána božskými silami... Skrze Ducha působí Bůh ve svém lidu «i chtění i skutečné činění» (Fil 2,13). Mnozí se však tomu nechťejí podvolit. Chtějí řídit sami sebe. Proto nepřijímají nebeský dar. Jedině těm, kdož pokorně očekávají Boha, kdož čekají na jeho vedení a milost, je dán Duch... Dostává se nám ho z bohatství milosti Kristovy a Kristus jej rád dopřeje každému tolik, kolik je schopen přijmout.“

Skutečně, třetí příčina je úplně jasná. Jestli každodenně netoužíme podvolit se božskému vedení Ducha svatého, jestli slovy a činy dokazujeme, že se chceme řídit sami, pak nám Duch svatý nebude dán.

Hned dnes prosme našeho Pána, aby nám dával stále více a více radosti.

Nespokojíme se s mizivou zásobou a rozhodněme se, že se z jeho milosti budeme poddávat vedení a radám Ducha svatého.

Milý příteli, nebylo by špatné rozdělit se v závěru této lekce na skupinky a modlit se, aby Pán uskutečnil tyto zázraky v nás ke své slávě. Souhlasíte se mnou odevzdat se plně Ježíši?

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Proč v Jan 14,18 chce Pán Ježíš posílit své učedníky před svým odchodem?

Odpověď: .....

Otázka 2. Místo dočasných, pomíjivých «radostí» nás chce Pán Ježíš naplnit svým Duchem, abychom mohli být naplněni radostí.

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 3. Jeden ze základních úkolů Ducha svatého je naplňovat nás radostí.

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 4. Co bude výsledkem naší touhy řídit sami sebe?

Odpověď: .....

Lekce 10.

USVĚDČUJE MNĚ, JE MOU SILOU VÍTĚZIT (ČÁST PRVNÍ)

Úvod

Pán Ježíš přišel na tuto zemi nejen proto, aby učinil dostupným odpuštění hříchů, ale také aby obnovil i vytvořil v nás svůj božský obraz a charakter. V knize «Touha věků» je to ukázáno na jeho celém životě.

Pán Ježíš nás stále znovu a znovu ujišťuje: Otcova láska je dostatečně velká, aby odpustila jakýkoliv hřích, který mu vyznáme. Jen se nad tím zamysleme. **Jeho láska je na to dostačující!** Božské požadavky nemohou být sníženy nebo uvedeny v soulad s vrozeným nebo zděděným sklonem ke

hříchu a proto jen Boží milost a odpuštění vyřešily problém celého lidstva a každý z nás zvlášť může vírou přijmout Ježíšovu milost.

Jeho požadavky jsou stále velmi vážné; v našich vztazích s Ním není místo pro částečnou poslušnost: Buď chceš, pak poslouchej, nebo nechceš, tak neposlouchej. Pán vždy vyžadoval a bude vyžadovat úplnou poslušnost. Pochopení tohoto je zcela nevyhnutelné, protože současně v lidské společnosti existuje chápání «i tak to stačí», jakoby díky Boží milosti a lásce byla poslušnost nepotřebná.

Přesto ale podle Zj 21,7 vejdu perlovými branami jen vítězové. A v poselství sedmi sborům je v každém oddílu vztahujícím se k určitému časovému údobí křesťanské církve zvlášť řečeno, že jen vítězové obdrží požehnání, které nebe připravilo pro ty, kteří milují to slavné příští Jeho.

Můžeme si všimnout, že od doby, kdy hřích vstoupil do historie lidstva, není pro člověka tak jednoduché uvědomit si svou duchovní potřebu. Například Řím 2,4 nám říká, že ani pokání nepřichází díky mechanickému pochopení správného rozhodnutí: «Pokání je potřebí učinit!» Lidská pýcha nám dokonce ani nedovolí přemýšlet, zdali máme vůbec nějaké duchovní potřeby. «Všechno je v pořádku», říkáme si. Přesto ale ve Zj 3,17 Pán Ježíš jasně říká: „Přestože si své duchovní potřeby neuvědomujete, vím o nich a toužím je vám ukázat, dokud ještě není pozdě.

Verš z Př 20,27 je velmi velmi zajímavý a důležitý. Působení Ducha svatého na naše svědomí, zkoumajícího všechny hlubiny srdce, je zde přirovnáno k Boží svíci. Uděláme moc dobře, když nejenom dovolíme tomuto vlivu působit, ale i každodenně budeme prosit o tento zvláštní dar a jeho důkladnou práci v nás.

Duch svatý odhaluje moji potřebu a usvědčuje mě

Jelikož usvědčování je částí práce Ducha svatého, kterou koná pro naše spasení, může si někdo myslet, že to je jeho prvořadý úkol. Avšak v evangeliu Jan 15,26 je jednoznačně řečeno, že jeho nejdůležitějším cílem je **svědčit o Pánu Ježíši a zjevat jeho charakter**. Je dost zajímavé, že potřebuji poznání o Ježíši dříve, než si sám mohu uvědomit nezbytnost jeho přítomnosti a moci v mém životě! Jedině když «vidím Ježíše», jedině když mi Duch Boží odhaluje jeho charakter, mohu vidět to, co vidí On a sice: svoji duchovní slepotu, nahotu, nicotnost a své žalostné postavení. Bez tohoto zjevení nemohu pochopit, jak jsem nešťastný.

Duch svatý vidí náš stav a ví, jakým způsobem nám jej ukázat. Povšimněte si následujícího výroku:

„Čím více se přibližujeme Ježíši, tím více nedostatků budeme na sobě shledávat, neboť naše soudnost se zlepší a vedle dokonalé povahy Ježíšovy se ukáže naše nedokonalost v jasnějším světle. Je to důkaz,... že

ožívující vliv Ducha Božího nás probouzí.“ (SC 64.65)

Bible je napsaným plánem a historií Božího vedení světa prostřednictvím svého svatého Ducha. List Žid 4,12 nám ukazuje, nakolik důkladnou práci koná Duch svatý v lidském srdci. Tato schopnost je tak velká, že nikdo z nás neuteče před zkoumáním svých činů a pohnutek. Neméně důležité je uvědomit si, že jeho působení je ještě mnohem širší, než se mnozí domnívají. Duch svatý nás nechce prostě na něčem «nachytat». Nic nemůže být více vzdáleno od pravdy, než podobná myšlenka! Podívejte se, jak je toto působení objasněno v následujících slovech:

„Dnes žije mnoho takových, kteří nevědí nic o působení Ducha svatého na srdce člověka, jako o něm nevěděli věřící v Efezu; a přece slovo Boží učí o této pravdě nad jiné jasněji. Zabývali se jí proroci a apoštolé. Sám Kristus nás upozorňuje na růst rostlin, aby znázornil působení svého Ducha při udržování duchovního života. Míza vinné révy, vystupující z kořenů, je rozváděna do větví, kde podmiňuje růst a vytváří květy a plody. Tak i životodárná síla Ducha svatého, vycházející ze Spasitele, proniká duši, oživuje pohnutky a náklonnosti, dokonce přivádí myšlení k poslušnosti vůle Boží natolik, že obdržený Duch přináší vzácné plody svatých skutků.“ (AA 284)

Teď vidíme, že „životodárná moc Ducha svatého, vycházející od Spasitele“ nás nejenom něžně vede ke Kristovu kříži, ale také nás činí schopnými přinášet drahocenné plody dobrých skutků. Děkujeme Bohu za tento dar!

Je důležité všimnout si ještě něčeho ve vztazích Pána Ježíše s jeho učedníky. **Bez ohledu na to, že s Ním byli každodenně a osobně se s Ním stýkali**, nestačilo to. Až do chvíle, než jej uviděli na Golgotském kříži, nebyla jejich srdce změkčena a připravena na proměny, které při nich svou přítomností musí vykonat Duch svatý.

Kéž kdybychom takto setrvali každé ráno chvíli pod křížem našeho Spasitele. Můžete pochopit, proč „by bylo dobré, kdybychom každodenně trávili hodinu přemýšlením“ o ceně, která za nás byla zaplácena. Jedině tak můžeme být připraveni, aby Bůh úžasným způsobem přebýval v nás.

V čem spočívá náš největší duchovní nedostatek?

Není to snad v tom, že nezrcadlíme nádherný charakter Ježíšovy lásky a soucitu? A jak můžeme rozjímat nad úchvatností jeho nádherného charakteru natolik, abychom se díky tomuto rozjímání změnili? Zamysleme se na modlitbě nad následujícími způsoby takového rozjímání.

1. Když studujeme Ježíšův posvěcený život, můžeme vlastnit vyrovnanější duchovní život.

2. Přemýšlením nad jeho obětavostí můžeme získat opravdovou lásku a

soucit jeden k druhému.

3. Soustředěním pozornosti na hlubokou Ježíšovu lásku ke každé duši zvlášť můžeme pochopit, jak svědčit lidem.

4. Vzhlížením k vítězství Pána Ježíše nad každým hříchem můžeme vírou přijmout jeho vítězství a učinit jej svým vlastním.

5. Když si budeme ve svých vzpomínkách připomínat, jak na kříži zločinec prosí a Ježíš jej přijímá, můžeme mít podobný vztah ke všem lidem.

Ano, odpovíte, ale jak se toto všechno může stát realitou? Zní to nádherně, ale já už jsem unaven pouhým posloucháním, co musím, chci to zakusit. Milý příteli, podobné pocity jsou od Boha. Necht' nás přivedou k němu. Tím získáme nejen mír a pokoj, ale i neustálé přijímání jeho svatého Ducha. Povede nás k rozjímání a bude se rozlévat skrze nás, průduchy jeho milosti, na tento svět.

Duch svatý je odpovědí na tato očekávání! Podívejme se na popis práce, kterou bude konat — tvořit v každém z nás charakter Pána Ježíše. Vychutnejme si tyto poklady.

„Kristus zaslíbil, že Duch svatý bude dán těm, kteří bojují o vítězství nad hříchem, aby se tím zjevila síla Božské moci. Slíbil, že lidský nástroj bude vybaven nadpřirozenou silou a nezkušený poučen o tajemstvích království Božího. Jaký užitek bychom měli z toho, že se jednorozený Syn Boží pokořil a snášel pokušení lstivého nepřítele a zemřel... když by nám nebyl dán Duch svatý, jakožto neustále působící, oživující síla, aby při každém osobním boji uvedl v platnost to, co Vykupitel světa vydobyl?

Duch svatý... způsobuje změnu charakteru tím, že odvádí náklonnost člověka od věcí časných a pomíjejících k věčnému dědictví. Duch svatý obnovuje, zjemňuje a posvěcuje lidskou bytost a učiní ji schopnou stát se členem královské rodiny a dítkem nebeského Krále.“ (GW 286.287)

„Když Ježíš vylíčil svým učedníkům působení Ducha svatého, pokoušel se tím vzbudit v nich radost a naději, kterou sám v srdci pociťoval. Radoval se z vydatné pomoci, kterou tím zajistil své církvi. Duch svatý je největším ze všech darů, které Kristus mohl vyprosit od svého Otce pro povznesení lidu Božího. Duch byl dán jako oživující činitel; bez něho by oběť Kristova byla marná... Hříchu bude možno odolat a nad ním zvítězit jen s mocnou pomocí třetí božské osoby... Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa dává účinnost. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony ke zlému a aby vstúpil své církvi svou povahu.“ (DA 671)

„Poslání Ducha svatého spočívá v tom, aby jejich rozumu zjevil

význam posvěcení, které Bůh přijme. Působením Ducha svatého je duše osvícena, povaha je obnovena, posvěcena a povznášena.“ (ISM 134) „Kristus zaslíbil, že Duch svatý bude dán těm, kteří bojují o vítězství nad hříchem, aby se tím zjevila síla Božské moci. Slíbil, že lidský nástroj bude vybaven nadpřirozenou silou...“ (GW 286)

Závěr

Ukázali jsme si, že tento úžasný dar Ducha svatého je ve skutečnosti osobitým Božím darem pro každého z nás nejen proto, aby nás usvědčil a ukázal nám, co není správné. Duch svatý je mocí vítězí nad každou zděděnou i vypěstovanou náklonností ke zlu; je naší silou, protože vnáší do našeho života osobní přítomnost Pána Ježíše.

Pocítujete nyní velkou potřebu této moci? Jsme schopni přijmout ujištění, že bude přebývat v nás, jen když o to poprosíme?

Ano, jak vděční můžeme být za to, že Duch svatý je s námi právě teď. Pomáhal nám při studiu této i všech předešlých lekcí. Duch svatý si zaslouží lidskou úctu, mou i tvou. Prosím, poddejme svoji vůli hned teď pod jeho vedení, aby se nám Kristus mohl stát vším.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Má místo ve vztahu s Bohem princip «Bud' chceš, pak poslouchej, nebo nechceš, tak neposlouchej»?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 2. Jak je popsán Duch svatý v Př 20,27?

Odpověď:.....

Otázka 3. Co dosvědčuje, že nás Duch svatý pobízí?

Odpověď: .....

Otázka 4. V čem spočívá náš největší duchovní nedostatek?

Odpověď: .....

Otázka 5. Komu Kristus zaslíbil, že Duch svatý bude přebývat s ním?

Odpověď: .....

Lekce 11.

USVĚDČUJE MNĚ, JE MOU SILOU VÍTĚZIT (ČÁST DRUHÁ)

Úvod

V minulé lekci jsme si všimli, jak Bible jasně říká, že jenom vítězové obdrží požehnané právo vejít do nebe. Obrátili jsme svoji pozornost také na to, že úžasná Boží láska zjevená v životě Pána Ježíše, je všeobjímající. Přesto však projevy této lásky neznamenají, že poslušnost není důležitá. Naopak díky ní se předivná Boží láska projevila v daru jeho Syna.

Také jsme si vysvětlili, že jelikož nám není od přirozenosti lehké uznat, jak jsme bezmocní ve svém boji mezi dobrem a zlem, musí existovat vnější síla, aby nám pomohla. Touto silou je Duch svatý. Podotkli jsme, že do té doby, dokud každodenně nebudeme prosit o tento Dar a nedovolíme mu konat v nás svou důkladnou práci znovuzrození a proměny, nejsme schopni si uvědomit svoji potřebu v Něm a nebudeme způsobilí pro nebesa.

V této lekci budeme pokračovat ve studiu o Duchu svatém, o tom, že nás usvědčuje, ale je také naší silou vítězit. Tyto vlastnosti jsou ve skutečnosti Ježíšovými vlastnostmi a svědčí o úzkém vztahu mezi Pánem Ježíšem a Duchem svatým. Duch svatý pro nás vlastně den co den zrcadlí tutéž starostlivost a soucit, se kterými Spasitel jedná s každým z nás. Je s námi a čeká na náš souhlas, kdy mu dovolíme obnovit v nás Boží obraz. V závěru si pak podtrhneme myšlenku, že Duch svatý je naší silou; jinými slovy, že každý z nás může říci: „Díky tomu, co udělal Pán Ježíš, je Duch svatý mojí silou a právě On ve mně vykoná nemožné.“

V odporu proti hříchu je Duch svatý mojí silou

Dovolte mi začít ještě jednou čtením Zj 3,17, kde je konstatováno, že nám není přirozené uvědomit si svůj vlastní stav. Ve skutečnosti člověk říká: „V duchovních otázkách jednám správně, absolutně už nic jiného nepotřebuji; moje posvěcení i činy, které pro Pána konám, o tom jasně hovoří.“

Přesto náš milující Nebeský Otec vidí skutečný obraz. Ví, že jakkoli bychom vypadali spravedliví ve svých vlastních očích, byl by náš konec strašný. Proto nám dává charakteristiku: „bídny, mizerný, chudý, slepý i nahý“. Nám, oblečeným ve své vlastní spravedlnosti a tak vzdáleným od jeho dokonalosti, jsou tato slova zvěstí o našem skutečném stavu. Proto potřebujeme, aby nás Duch svatý stále více a více naplňoval, každodenně,

v každém okamžiku. Jak bychom měli být vděční, že nás Spasitel miluje podle svého milosrdenství a ne podle naší spravedlnosti.

Skutečná neochota člověka uznat tuto realitu může být přemožena, jestli chceme být blíže k Ježíši. Povšimněte si následujícího závěru z úžasné knihy «Cesta ke Kristu» (str. 64.65)

„Čím více se přibližujeme Ježíši, tím více nedostatků budeme na sobě shledávat, neboť naše soudnost se zlepší a vedle dokonalé povahy Ježíšovy se ukáže naše nedokonalost v jasnějším světle. Je to důkaz, že satanovy klamy ztrácejí svou moc; že oživující vliv Ducha Božího nás probouzí.“

Tato práce Ducha svatého spočívá v tom, aby přivedl jednoho každého ke Spasiteli a ukázal nám naši hlubokou potřebu v NĚM, má pro nás zvláštní význam. Dokonce i klam hříchu smilstva může ztratit svoji sílu a postavení, když uvolní místo pohnutkám Ducha svatého. Potvrzuje nám to Davidův život. Celý 51. Žalm svědčí o jeho pocitech, zlomeném srdci a hanbě za ta utrpení, které tím přidal svému Spasiteli. Jeho nitro touží po znovuočištění bez ohledu na to, že je toho nehodný. A pak doplňuje: **„Ducha svého neodjímej ode mne.“**

Stále více se ujišťujeme, že Duchu svatému bylo svěřeno být naší silou v každé zkoušce. Spolehnout se na tento dar znamená spoléhat na Spasitele, protože Duch svatý dokonale vyjadřuje Ježíšovy myšlenky, cíle a plány. Proto nám Pán Ježíš může darovat svoji sílu výlučně prostřednictvím Pána Ježíše.

Jak vděční bychom měli být za tento dar síly, který nám umožňuje žít život úplného zasvěcení Bohu. V následujícím citátu znovu uvidíme, že Duch svatý plní určený úkol, když nám pomáhá vítězit nad každým hříchem. Z naší strany je důležité poddat svoji vůli jeho vedení, protože jedině tak nám může jeho síla pomoci. Všimněme si toho:

„V boji pravdy proti zlu můžeme zvítězit pouze s Boží pomocí. Svě omezené síly máme spojit se silou Nekonečného, vůli lidskou s vůlí Boží. Tak obdržíme Ducha svatého na pomoc a dosáhneme vítězství, kterými budeme proměňováni, až se v lidské duši obnoví porušený Boží obraz.“ (MYP 55)

A co se stane v případě nečekané zkoušky, která nás zaskočí? Je nabízena v takových chvílích božská pomoc? Podívejte se na následující věty:

„Bůh nežádá, abychom určenou práci vykonali ve vlastní síle. Ujistil nás o své pomoci ve všech situacích, kde jsou naše lidské síly úplně bezmocné. Dává Ducha svatého, aby pomohl v každé těžkosti, posílil naši naději, osvětlil rozum a očistil naše srdce.“ (ChS 253)

Všechno to je spojeno se základní životní hodnotou. Je to **štěstí**, které Spasitel touží dát každému z nás. Tento stav se každý neobrácený člověk snaží dosáhnout svým způsobem a zřejmě proto je téměř nedosažitelný. Podívejte se, jak je popsán podíl Ducha svatého v hledání našeho štěstí:

„Lidské srdce nemůže dosáhnout štěstí dříve, dokud se neodevzdá přetvořujícímu a obnovujícímu vlivu Ducha svatého... Vlivem Ducha svatého se mění boj proti Bohu ve víru a lásku, pýcha v pokoru. Znovuzrozený člověk chápe podstatu krásy pravdy a v jeho charakteru je zrcadlena Kristova sláva. (A teď si všimněte, jakou radost to vyvolává na nebi — pozn. autora) Když je tato proměna vykonána, andělé pozdvihnou svůj chvalo zpěv a Kristus se raduje z duše proměněné v Boží obraz.“ (MYP 56)

Všimněte si, jak se to děje:

„Každá vada charakteru, která nebude přemožena s pomocí Ducha Božního, bude jistou příčinou k záhubě. Jako nikdy předtím pocít'ují potřebu našeho lidu, aby byl posílen Duchem pravdy, neboť satanovy úskoky oklamou každou duši, která neučinila Boha svojí silou.“ (5T 573)

Následující citát také podtrhuje důležitost přetvořujícího působení Ducha svatého:

„Duch svatý činí dostupným dílo tvorby charakteru, když jej formuje k božskému obrazu. Když se domníváme, že jsme sami schopni vytvořit svoji životní zkušenost, hluboce se mýlíme. Sami nikdy nedosáhneme vítězství nad pokušením. Ale na těch, jež vlastní pravou víru v Krista, bude pracovat svatý Duch. Duše, v jehož srdci přebývá víra, roste v nádherný chrám Páně. Bude vedena Kristovou milostí. Člověk poroste tolik, nakolik se spolehne na nauku Ducha svatého.“ (6BC 1109)

Jako lid Boží už dlouho víme o důležitosti uchování čistoty myšlenek i života. Ale byli jsme také obeznámeni s nutností naučit se držet na uzdě svoji chuť? V níže uvedeném citátu si můžeme povšimnout, že je to všechno důležité. Zvláště si všimněte, že je nám nabízena pomoc Ducha svatého dokonce k ovládnání naší chutě:

„Pěstuj čistotu mysli i života. Milost Boží bude tvou silou, abys mohl odolávat svým vášním a držet na uzdě svou chuť. Vážná modlitba a bdělost přinesou ti pomoc Ducha svatého, aby dokonala dílo a ty jsi byl učiněn podobným svému dokonalému Vzoru.“ (2T 91.92)

Závěr: To, že nikdo nepadl příliš hluboko, je mocným povzbuzením

Právě toto ujištění tak silně potřebuje svět. Nejtěžší břemeno, které člověk nese, je škrtící břímě hříchu. Toto břímě viny je často srovnáváno s opicí visící na krku. Přečtěte si následující řádky, které se vám mohou stát

požehnáním, jestliže přijmeme podmínky k jeho získání:

„Nikdo není tak špatný a neklesl tak hluboko, aby jej Boží moc nemohla změnit. Duch svatý vzbudí nový život a obnoví ztracený Boží obraz v každém, kdo se mu odevzdá.“ (COL 96)

Najdeme Ef 3,16-19 a všimněme si, jakým způsobem Kristus přebývá v našich srdcích — „*skrze Ducha svého na vnitřním člověku*“, který nás učí schopnými chápat a poznávat předivnou Kristovu lásku. A pak, ve 20. verši je nám dáno nádherné ujištění. Je zde psáno, že Bůh to «může» vykonat „*tou mocí, kterou dělá v nás*“.

Slovo Boží je plno zvláštních zaslíbení, jako v 2. Kor 3,17: „*kde je Duch Páně, tuť i svoboda*.“ To je skutečně Evangelium — radostné poselství! Mohli bychom ještě pokračovat ve výčtu takových zaslíbení, ale naše lekce končí. Otevřeme ještě Řím 8,26.27. Po jejich přečtení se navzájem podělme, co pro nás tato slova znamenají.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba

T E S T

Otázka 1. Když se dozvídáme stále více o nám nabízené síle Ducha svatého pro náš boj s hříchem, zmenšujeme tím důležitost naší potřeby v síle Kristově?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 2. Jak nám Pán Ježíš dává svoji sílu?

Odpověď: .....

Otázka 3. Kdy lidské srdce zakusí pravé štěstí?

Odpověď: .....

Otázka 4. Je účinným prostředkem k ovládnutí chuti rozhodnutí získat pomoc Ducha svatého?

Odpověď: Ano / Ne

Lekce 12.

BUĎTE NAPLŇOVÁNI!

Tato lekce je zvláštní, protože se v ní chceme soustředit na úryvek Nového zákona, který nám přikazuje: „Buďte naplňováni!“ Musíme se totiž nejenom učit teorii a fakta, ale dělat něco víc. Měli bychom se na tento božský příkaz dívat jako na pozvání k naplnění Duchem k zvláštnímu úkolu. **Bůh si přeje učinit nás posvěcenými průduchy pro rozšiřování Světla světa.**

V této lekci se pokusíme dosáhnout několika cílů:

1. Započneme tím, že si poukážeme na důležitost být naplněni Duchem svatým!

2. Krátce se podíváme na život novozákonních křesťanů naplněných Duchem svatým.

3. Uvidíme, že v tom spočívá princip uzavření «nové smlouvy».

4. Přesvědčíme se, že zvláštní nebeská výzva každodenně přijímat toto požehnání, se obrací bezprostředně k nám.

Podívejme se tedy na Ef 5,18, kde čteme příkaz: „A neopíjejte se vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem svatým.“ Jako znovuzrození křesťané bychom ani nepřemýšleli opíjet se vínem. Přijímáme zrovna tak samozřejmě i příkaz, abychom byli naplňováni Duchem svatým? Je zajímavé, že 17. verš nás ujistí uje, že naplnění Duchem je Boží vůle. Apoštol Pavel vlastně hovoří o tragickém důsledku nepochopení.

Naplnění Duchem přichází jako odpověď na každodenní prosbu o tento dar. Jak je to důležité! Možná, že se spokojujeme s malým požehnáním, přestože je současně možné získat neomezeně víc. V následujícím citátu uvidíme, že jej můžeme vlastnit v hojnosti; všimněte si také, jak úplně musí být posvěcení, aby tento dar byl vylit neomezeně:

„Kristus, který se zřekl nebeské slávy, aby spasil ztracené lidstvo, obdržel Ducha svatého v neomezené míře; i každý následovník, který se mu úplně odevzdá, zakusí totéž... Zalíbením Otcovým bylo, aby „v něm přebývala všechna plnost“ a „v něm jste doplněni“ (Kol 1,19; 2,10).“ (MB 21)

Přesto můžeme vidět, že k tomu, abychom tento dar obdrželi v neomezené míře, musí být celé srdce podřízeno jeho vedení. Jsme připraveni mu to dovolit? Není to lehké, protože od přirozenosti je nám vlastní rozhodovat se sami! (viz DA 672) Díky této náklonnosti, jak nám

hovoří inspirovaná slova, těmi nejkrutějšími bitvami, které bojujeme, jsou bitvy s vlastním «já». Na tom se nyní pozastavme. Pouze díky přemýšlení o obětavém životě Pána Ježíše, našeho příkladu ve všem, v nás vzniká touha podřídít se. A jediné když se podřídíme jeho vůli a prosíme jeho svatého Ducha o sílu, můžeme se mu odevzdat celým srdcem.

Avšak neděje se to se všemi z lidu Božího. V souvislosti s tím služebnice Páně píše:

„...jakých slov mám použít, abych dostatečně vyjádřila, co bylo v tomto ohledu vykonáno? Nebeský Posel byl umíněně odmítnut.“ (CT 358)

Kdybychom byli jako křesťané **dokonale naplnění Duchem**, pak by pochopitelně lidská přirozenost nemohla nic ovládat. Proč během tohoto týdne nevěnovat několik minut přemýšlení nad tím, že můžeme začít nebo pokračovat v přiblížení radostného zážitku být naplnění Duchem?

Co to znamenalo v novozákonní době být naplnění Duchem?

Začneme životem Jana Křtitele. V první kapitole Lukášova evangelia řekl anděl Zachariášovi, že mnozí se budou z narození jeho syna Jana radovat. A jestliže se podíváme dál, uvidíme, jak zachraňující vliv mělo Janovo svědectví na životy jiných lidí.

V Luk 1,15 oznámil anděl Zachariášovi, že Jan dostane zvláštní požehnání — bude naplněn Duchem svatým. Tím se rozumí jeho přítomnost a vedení už v době života v těle matky. Byla to mimořádná předpověď. Následně 80 verš oznamuje, že Jan se «posiloval v duchu», jak to bylo o něm i předpověděno.

V Luk 1,16.17 jsou popsány úžasné výsledky tohoto předpověděného naplnění Duchem: „**Aby obrátil srdce otců k synům... aby tak připravil Pánu lid hotový.**“ Skutečně se to naplnilo přesně tak, jak to Pán řekl. Nebe může použít i nás ke spasení lidí jak v církvi, tak i za jejími hranicemi, jestliže budeme cele naplnění tímto osobitým Darem.

Jaká moc musí být dnes vylita na Boží vyvolené děti, na vysvěcené pracovníky, na celý lid Boží — «královské kněžstvo»? Musí k tomu dojít! Bez mocného vylití této proměňující moci do našeho osobního života nás Bůh nemůže použít, aby zapůsobil na tento svět tak, jak je to nutné.

Podívejme se, prosím, na další záznam o lidech, jejichž život byl naplněn Duchem svatým. Ve Sk 2,4 se praví, že o Letnicích byli „všichni naplnění Duchem svatým...“ Reakcí neposvěcených lidí na tento Božský projev bylo obvinění z opilství. Tato reakce je přímo prorocká — stačí si vzpomenout jaká obvinění proti Božím dětem vznáší satan od doby pádu člověka do hříchu! Kdo je ale podle 33. verše zdrojem této Moci? Písmo jasně ujišťuje, že sestoupila od samotného Otce.

Jeden ze základních způsobů rozlišení původu nadpřirozeného projevu spočívá v cíli tohoto projevu. Podle svědectví, zaznamenaném v 11 verši, posluchači chápali, že učedníci rozhlašovali ne vlastní myšlenky, ale mluvili o velikých Božích skutcích!

Také si všimněte, že Židy z jiných národů udivilo to, že učedníci o úžasných činech Pána Ježíše mluvili v rodném jazyce návštěvníků Jeruzaléma. Ale smysl těchto slov o velikých Božích skutcích je udivil mnohem více, než samotná skutečnost, že je poslouchali v rodném jazyce. Tedy větší pozornost je zde věnována získávání duší pro Krista, než-li schopnosti mluvit jazykem, který do té doby neznali.

Prosím, uvědomte si, že tento rozdíl je neobyčejně důležitý! Mnozí dnes kladou velký důraz na samotné jazyky. Nicméně v Písmu je místo toho autory vždy podtržen **cíl** tohoto zvláštního vylití Ducha svatého. Pozornost tím má být soustředěna na to, že Duch svatý obdaří svou silou všechny, jenž jsou hotovi stát se Božími nástroji v kázání poselství záchrany a ve zvaní lidí do Božího království. V tomto případě je správné Ducha svatého nazvat «Velkým Inspirátorem».

Ve Sk 4,8 znovu vidíme, že pozornost je obrácena na plnost Ducha svatého. Tento zvláštní dar učinil Petra schopným mluvit v moci Ducha a představovat Krista. V 13 a 14 verši můžeme postřehnout reakci «mocných» na toto inspirativní kázání. Jen se zamyslete, Boží nepřítelé přinejmenším na čas ztratili dar řeči, díky očividné práci Ducha Božího!

Když se opět začali ovládat, náboženští vůdcové Petra a Jana sice propustili, ale zakázali jim učit v Ježíšovu jménu. Avšak žádná pozemská síla nemá moc bránit hlásání Boží pravdy. Apoštolé vůbec na varování a hrozby nehleděli, ale pokračovali v kázání se vši horlivostí. Tito mužové se k nebesům obrátili v nejupřímnější prosbě, když si uvědomili zoufalou potřebu Božské pomoci ve zvláštní míře.

Božského potvrzení je jim dostalo (*Sk 4,31*) a tak získali schopnost směle kázat a učit Slovu Božím. Jakým způsobem? Inspirovaná kniha dokládá, že k tomu došlo proto, že byli „**všichni naplnění Duchem svatým**“, což bylo odpovědí na upřímnou modlitbu. Z velké míry se to vztahuje i k nám. Potkáváme stále vzrůstající tvrdý odpor, avšak bude nám dána moc odporovat silám zla. **Stačí jediné** — prosit o to.

Pozastavme se ještě u tří dalších zkušeností z knihy Skutky apoštolů, kde je také podtržen vliv mocné síly, která nám bude poslána na pomoc.

Písmo svědčí, že Štěpán při kamenování byl „pln Ducha svatého“. Povšimněme si (*viz Sk 7,55*), jakého zvláštního požehnání a přednosti se mu dostalo, když byl naplněn Duchem svatým. Čteme, že viděl Ježíše, konajícího službu na nebesích.

Ve Sk 9,17 je zapsáno, jak byl Ananiáš poslán k Saulovi ve chvíli podstatné změny jeho života. Ananiáš mu říká, že přijetí Ducha svatého je zrovna tak důležité, ne-li více, než znovu navrácení zraku. Jak často upadáme do osidel, když starost o tělesné potřeby převyšuje touhu po naplnění tímto požehnáním, dostupným všem?

Z verše Sk 13,9 je vidět, že naplnění Duchem svatým se stalo neoddelitelnou součástí života apoštola Pavla. Verše 50 - 52 svědčí, že dokonce když přišlo na Pavla a Barnabáše pronásledování a museli se zachránit útekem, nacházeli se pod vlivem Ducha svatého. Je tam řečeno, že **„učedlníci naplnění byli radostí a Duchem svatým“**.

Naplnění Duchem je zkušeností uzavření «nové smlouvy»

„Proč byste měli zemřít?“ — táže se Bůh Izraele ve dnech Ezechiele. Má moc, kterou potřebuji. „Odvzte od sebe všechna vaše přestoupení“, vyzývá je. A u Ez 8,31 je ujišťuje: „Učiňte sobě srdce nové a ducha nového“. Hřích byl a zůstane přestoupením, zbavuje nás Božské přítomnosti a náš návrat k Němu činí nemožným.

Dříve, než se obrátíme k danému textu, musíme si poctivě přiznat svoji potřebu. Vítězství nemůže být naše, dokud si nepřiznáme, že bez Božské pomoci jsme absolutně bezmocní. Když král David nakonec došel tohoto poznání, viděl, jak je ve své síle bezmocný! Toto přiznání bylo bolestné, ale zato přineslo spásné plody. Všimněte si, co volá, když si uvědomoval svoji hlubokou závislost na Bohu: **„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože.“** (Ž 51,12.13) Nebylo to Davidovo první volání o odpuštění; ale nemýlil se v myšlence, že je pro něj ještě naděje. Když se modlil o očistění, prosil také o obnovení přítomnosti Ducha Božího v něm.

Právě toto volání duše, která si uvědomuje svoji potřebu v další přítomnosti Ducha svatého, pomohlo králi Davidovi stát se vítězem. Pochopil, že dokud nezíská tento úžasný a mocný dar, nebude mít žádnou naději a s tím se nechtěl smířit. Vroucně toužil po obnovení svého charakteru podle Božího obrazu, jak to říká ve 14. verši: **„Navrat' mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.“**

Může se nám jevit, že jej Bůh za jeho nemorální čin odvrhne; ve skutečnosti mu Bůh byl ještě blíže. Proč? Protože se pokoušel a uznal, že jako hříšník nemá naději a že potřebuje uzdravení odpuštěním a přítomnost předivného Utěšitele, Ducha svatého.

V následujících dvou verších je obsaženo nádherné svědectví víry, názorně ukazující k čemu dojde, když bude Duchu svatému dovoleno vstoupit do života, aby nás očistil a dodal nám síly. Král David, obrácený smilník, po modlitbě o ujištění Duchem Božím inspirovaně říká, že výsledkem tohoto očistění a naplnění Duchem bude zachraňování jiných: **„I**

budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli. Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli můj, a budeť s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé. Pane, rty mé otevři, i budou ústa má zvěstovati chválu tvou.“ (Ž 51,15-17)

Toto, milý příteli, bude ovocem života každého z nás, když dovolíme Duchu svatému:

1. Aby nám pomohl uvědomit si každý duši poskvřňující hřích.
2. Složit svou naději v Boží milosti a odpuštění.

A pak, když tuto milost přijmeme, zakusíme radost jeho spasení, která se projeví touhou podělit se s druhými u to, co Pán Ježíš udělal pro nás.

Náš Nebeský Otec touží uskutečnit toto dílo v nás i pro nás v souladu se svým záměrem zjeveným skrze svého Syna ještě před jeho prvním příchodem. Podívejte se, jakou „**novou smlouvu**“ slibuje učinit u Ez 36,26. Protože v důsledku pádu do hříchu je lidské srdce od přirozenosti sobecké a kruté, zaslíbujeme dát nám nové srdce a nového ducha. Jinými slovy to znamená odejmout nám vlastní pýchu a sobectví a nahradit je požehnanými touhami a posvěcenými přáními. Chci, aby se to se mnou dělo každodenně, a vy? Věříte, že přímo teď, když poznáváme tuto úžasnou Bytost — Ducha svatého — mění vás ke svému obrazu? Předpokládám, že všichni budeme mít jistotu, že když to vírou přijmeme, změní nás ke svému obrazu.

Závěr

Závěrem se zamysleme nad následujícím citátem:

„Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o naší hříšnosti je důkazem, že na naše srdce působí Duch svatý.“ (SC 26)

„Po tom poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám.“ (1 Jan 4,13)

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

Zvláštní modlitba

T E S T

Otázka 1. Proč Duch svatý touží naplnit nás svojí přítomností?

Odpověď: .....

Otázka 2. Jak byl podle knihy „Rady rodičům, učitelům a žákům“ (CT 358) zavržen Nebeský Posel?

Odpověď: .....

Otázka 3. Co se píše v první kapitole Lukášova evangelia o výsledcích toho, že Jan Křtitel byl naplněn Duchem svatým?

Odpověď:.....

Otázka 4. Jaký je základní způsob k rozpoznání zdroje projevu nadpřirozené schopnosti?

Odpověď:.....

KAPITOLA III.

DUCH SVATÝ — BOŽÍ ODPOVĚĎ V MÉ RODINĚ

Lekce 13.

RODINA NAPLNĚNÁ DUCHEM

Krátký nástin

V obou předcházejících kapitolách jsme se zabývali otázkou, že Duch svatý je Kristovým darem, za prvé celému světu jako celku a pak každému z nás osobně.

V této kapitole budeme studovat vliv Ducha svatého v té oblasti našeho života, kde je zvláště pocítována potřeba v jeho vedení, tedy v našich rodinách. Velmi často se právě v rodině nedostává vlivu Ducha svatého, atmosféry Kristu podobného života. Avšak právě zde musí být položen **základ** naší každodenní službě Spasiteli i našim bližním.

Jestli existuje nějaká problematická oblast nebo sféra, o které je potřebné vážně si promluvit v dokonalém světle Ducha svatého zkoumajícího srdce, usvědčujícího a nadělujícího život přetvořující mocí, pak je to křesťanská rodina. Bylo řečeno, že jestli se satanu podaří rozbít tento Bohem ustanovený svazek, pak může zničit církev. A třebaže toho nikdy nemůže dosáhnout úplně, každý z nás souhlasí, že velmi často svými útoky tuto Bohem ustanovenou «baštu» napadá. Ale něco přece musí změnit chod událostí. Vlna nešťastných manželství a rozvodů téměř zahltila Boží církev ostatků. Neexistuje snad koroúhev, kterou by bylo možné

pozvednout k obhajobě tohoto svatého ustanovení? Jsem přesvědčen, že existuje i to — v podobě osobité služby Ducha svatého. Studujme ji, protože o našich rodinách budeme vydávat počet a Duch svatý má moc je zachránit.

Při studiu předešlých kapitol jsme četli dva citáty, které nám pomáhaly pochopit, jak velkou vážnost dával Pán Ježíš otázce Ducha svatého. Opakujeme si tyto výňatky na začátku každé kapitoly, abychom si do svého srdce znovu vstúpili jejich důležitost. A tak i v úvodu této kapitoly se na ně ještě jednou podívejme a soustředme svoji pozornost na to, co je v očích nebe velmi důležité.

„Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha svatého. Jaké veliké věci předpověděl v důsledku tohoto uschopnění církve? Proč se tedy dnes o Něm hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu svatém se hovoří pouze příležitostně, a pak je tato otázka ponechávána na pozdější dobu.“ (ISM 156-157)

Když přemýšlíme nad tímto ujištěním, začínáme chápat, že i když uplynulo více než 100 let od jejich napsání, jsou stále aktuální. Zamyslete se nad následujícím viděním, ve kterém bylo Boží služebnici ukázáno na důležitost přítomnosti Ducha svatého v našem životě:

„...zdálo se mi, že jsem ve shromáždění, kde líčím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (ISM 109)

Jak hrozné a těžké je přemýšlet, že jen nemnozí z lidu Božího si to uvědomují! Musíme se probudit ze spánku a ujistit se, zda jsou naše lampy plny oleje Ducha svatého, protože Ženich přichází a my stojíme na prahu věčnosti. Musíme snad i nadále spát? Dnes je čas, abychom se probudili a uvědomili si svoji neschopnost dokonat Boží dílo na této zemi ve své síle. Kde je horlivé volání po osobním znovuzrození a proměně? Spasitel čeká. Odpovíme mu? Prosim, započneme tuto lekci rozhodnutím podřídit se jeho vedení i kontrole a nebudeme zklamáni.

Úvod

V této lekci chceme studovat téma rodiny, protože vnímáme, že naše rodiny mají být podle Božího plánu z dmi církve, mezi nimiž přebývá Pán Ježíš. Aby takovými mohly být, musí se nacházet pod vedením a řízením zvláštního daru Ducha svatého zrovna tak, jako i jednotlivci.

V knize «Adventní domov» je nádherný výrok, jen jedna věta, která

vyjadřuje základní myšlenku této lekce:

„Nejkrásnějším vzorem nebes je domov, který řídí Duch svatý.“ (AH 15)

Jak potřebujeme tuto zvláštní přítomnost Ducha v každé naší rodině! Satan se hněvá, už když se jen trochu snažíme dovolit Kristu, aby řídil náš dům. Ví, že jestliže budeme vědět o moci, která může působit v našich rodinách, prohraje další bitvu. Kdybychom opravdu chápali, jak «unikátní» je dar Ducha svatého pro naše rodiny, pak bychom s velkou horlivostí prosili o hojně každodenní vylití tohoto požehnání. Všimněte si proč:

„Bez Božího Ducha nemůžeme mít v rodině nikdy soulad... Teplo domova je nedocenitelným bohatstvím. Jestli v domě sídlí Boží Duch, je vzorem nebes...“ (AH 118)

„Mužové a ženy, děti a mládež jsou váženi na nebeských vahách podle toho, jakým byl jejich život v rodině. Křesťan v rodině je křesťanem všude.“ (SD 255)

Jak byste popsali ideální rodinu? Není to dům, kde láska k Bohu plodí pravou lásku jeden k druhému a kde pokoj a odpuštění naplňují každého? Protože jsme nedokonalí lidé, musíme se snažit vírou tohoto ideálu dosahovat a současně se každodenně modlit o trpělivost a milosrdenství, abychom ve svých rodinách přijímali jeden druhého takovým, **jakým je**. Tak nás miluje a přijímá Pán Ježíš; miluje nás a nehledí na nic!

Jestliže dovolujeme Duchu svatému nás osobně řídit, pak je možné, aby se naše domovy staly malým kouskem nebe zde na zemi. Zkuste to pochopit. Jakou byste chtěli vidět svoji rodinu po skončení studia této kapitoly o Duchu svatém? Nachází se ve vašem domově zoufalství a nedůvěra? Odehrává se za vašimi zavřenými dveřmi něco takového, co zarmocňuje nebeské posly? Možná je Duch svatý pro vás nežádoucím hostem, protože místo něj tam kraluje «já»? Bylo by dobré hned teď na chvíli přerušit naše studium a upřímně v tiché modlitbě prosit, aby Bůh pozvedl korouhev proti zlému nepříteli.

Vedení Ducha je nejdůležitějším článkem manželství

Pátou kapitolu listu Efezským je možné nazvat kapitolou o «Duchem naplněné rodině». Otevřeme ji a začneme od 17. a 18. verše. Obsahují cenné rady pro nás. Místo toho, abychom se nořili v smutku a problémech rodinného života, poddávali se ďábelskému pokušení zlobit se, projevovat přísnost k jiným a lítost k sobě, budeme poznávat, «co je Boží vůle». V minulé lekci jsme si důkladně přiblížili Boží příkaz být naplněni Duchem. Teď je ale potřeba povšimnout si jej zde, v kontextu rodinné otázky. Domov, naplněný Duchem, je odpovědí na všechny problémy každé rodiny; tato práce ale musí započít od mého osobního života. Nebudeme mít rodiny

naplněné Duchem, dokud osobně nepodřídíme svůj život jeho vedení.

Ve verších 19-21 jsou vyjádřeny tři zásady Písma, které Kristus chce uplatnit v našem životě a které svým způsobem učiní naše rodiny kouskem ráje zde na zemi. Jsou to:

1. Pokojná radost a štěstí, které je vyjadřováno v «písniích naší duše».

2. Trvalá vděčnost Pánu za to, co už pro nás vykonal a dělá.

3. Naše poddanost jedni druhým v důsledku prvních dvou principů.

Ó, jaké by dnes byly naše rodiny, kdyby všechny tyto tři principy byly vlastní každému jejímu členu! Jaké by to bylo opravdové svědectví k získání duší! Zamysleme se nad svojí potřebou Ducha svatého. Nikdy si nebudeme moci užívat těchto úžasných změn, dokud nezakusíme zkušenost každodenního obracení se k Božímu trůnu s prosbou vylít na nás Ducha svatého. Přistupovali jsme k Pánu Ježíši každé ráno a začínali den prosbou o tento dar? Bůh čeká; touží darovat nám Ducha svatého. Prosme jej o to hned, neodkládejme to.

Ve zbývajících částech této kapitoly Efezským a v první části šesté kapitoly dává apoštol Pavel tři příkazy a vážným způsobem je vysvětluje.

První se vztahuje k muži: „Miluj svoji ženu!“ (viz v. 25.28.33) Mužové, co myslíte, proč je tento příkaz s takovou vážností opakován třikrát. Je možné, že Bůh naše pomocnice stvořil se zvláštní potřebou ve vyjádření lásky k nim slovem i činem? Možná je to zde podtrženo proto, protože díky svému mužskému «já» jsme náchylní to chápat po svém a předpokládat, že naše manželky i bez toho ví, že je milujeme? Možná že toto napomenutí má změkčovat naši hrubou přirozenost a připomínat nám, abychom jí prostě každý den řekli: „Mám tě rád i dnes a jsem šťastný, že ty patříš mně a já tobě“. Upřímně pronesená, třebaže někdy možná ne úplně procítěná, může být tato fráze použita Duchem svatým (který také inspiroval její pronesení), aby znovu zapálil lásku v srdcích těch, jež s časem dovolili smutně uvadnout slávě nebeské lásky.

Následující příkaz, vyznačující se zvláštním důrazem v této kapitole listu Efezským, je zapsán v verších 22 a 33. Přečteme si nejdřív 33. verš. Vidíme zde nebeskou radu, aby žena vyjadřovala ke svému muži úctu a vážila si jej. Není tu doplněno, že jestli si to zaslouží nebo ne, jestli je dost dobrý nebo ne; ženě je zde prostě přikázáno vážít si jej a podřít se mu.

Takové podřízení se je cizí našemu přirozenému srdci. I pro srdce ženy, které dříve nebylo poddáno Duchu svatému, je to nemožné. Ale v přímé souvislosti od její připravenosti a touhy odevzdat svůj život do Spasitelova vedení, získá schopnost měkce se pokořit svému muži. Avšak tento příkaz bude těžko splnitelný, jestli 21. verš nebudou oba manželé vážně rozebírat.

Protože jediné když i muž i žena chápou nezbytnost každodenního odevzdání se Pánu Ježíši Kristu, pak mohou poslouchat jeden druhého.

Ženy, proč Bůh vyžaduje takovou oběť — poddanost vašim mužům? Není to ponížení? Jestli člověk poslouchá satanovo našeptávání, pak takový závěr bude téměř automatický. Ale pamatujte si, že oběma je dán příkaz být poddán jeden druhému. Poté, co muž podřídil své rozhodnutí nebo úsudek jejímu názoru, potom i ona musí souhlasit s jeho závěrem nebo vývodem a následky svěřuje Kristu. A když bude žena poddána Kristu a pak svému muži, zavládne v jejich manželství harmonie, kterou už mnozí teď zakoušejí ve svých rodinách možná poprvé. Dlouhá léta satan činil útoky na toto božské zřízení a zesiluje je úměrně s blížícím se koncem času.

Poslední příkaz, vztahující se k danému tématu, je zapsán v Ef 6,1. Podrobně se nad ním zamysleme v poslední lekci této kapitoly o rodině. V danou chvíli stačí říci, že v mnoha rodinách, dokonce křesťanských, situace dospěla téměř do stavu, kdy rodiče poslouchají děti. V této otázce se satan vrhl na mnohé rodiny. Pro nás, rodiče, není vždy lehké žít příkladný život pro naše děti, za což by si nás vážily. Ale máme je řídit; jsme Bohem určenými pomocníky, starajícími se o jejich spasení. Proto **naše rodiny dnes zakouší velikou potřebu přítomnosti Ducha svatého**; bez něj u nás nikdy nebude soulad a harmonie, což tak zoufale potřebujeme. Modleme se při rodinné pobožnosti alespoň jednou denně na kolenou o toto božské požehnání.

Pravá kontrola naplnění Duchem svatým

V tomto případě se naplněnost Duchem svatým prověřuje tím, jak žijeme v rodině a ne tím, kým jsme mimo domov. Jestli se muž nebo žena chová ke svému manželu nekřesťansky a také se nekřesťansky chová doma, pak to Spasiteli působí bolest a Duch svatý je zarmoucen. Jak mnoho je dnes adventistických rodin, kde má místo srdeční bol a občas i fyzický úder. V každém domově je nevyhnutelná mocná božská síla Ducha svatého. On je Tím, jenž podle Kristova zaslíbení přinese pokoj a soulad v tyto skryté drahocenné koutky našeho života. Modlete se, modlete se o tento osobitý dar. Dokonce, ikdyž může v rodině panovat viditelný soulad, jestli není přítomnost Ducha svatého viditelná v změněných životech jejich členů tak, aby dennodenně plněji a dokonaleji odráželi Ježíšův charakter, pak si můžeme být jisti, že tam nepřebývá v té míře, jaké by měl.

Dnes mnozí křesťanští pisatelé, mezi nimi i služebnice Páně, jasně podtrhují, že když se vědomí člověka bude nacházet pod vlivem Ducha svatého, změní se. V čem spočívá tento princip? Ne snad v tom, že musíme svůj lidský život podříditi vlivu a vedení Ducha svatého? Čeká na to u dveří

vašeho i mého srdce. Jeho moudrost je nekonečná a my nikdy nebudeme litovat toho, že jsme se zcela poddali Spasiteli, působícímu skrze božskou moc Ducha svatého.

Jak žít v rodině a poddávat se Duchu

Existují tři konkrétní rady. Nejdříve si je vyjmenujme a následně krátce vysvětlíme.

1. Svoji vůli zcela odevzdat Spasiteli.

2. Přezkoumat své vztahy s každým členem rodiny.

3. Každodenně prosit o vedení Duchem svatým.

Krok 1. Ptáte se, jak v tomto světě může člověk dosáhnout plného poddání své vůle vůli Boží? Zavřete na okamžik oči a představte si následující: Jste Izák, syn Abraháma a v určitou chvíli ležíte provazem svázaní na oltáři a díváte se na uplakanou tvář svého vlastního otce, připraveného vykonat Boží příkaz. Můžeme se tak podřít Duchu svatému? Musíme říci:

„Milovaný Pane, chystám se v této chvíli poddat Tvému vedení. Všechny své schopnosti, svoji práci, úspěchy, dokonce i svoji budoucnost odevzdávám do Tvých rukou — jsou Tvé. Současně Ti s tím odevzdávám své zvyky, svůj strach, své myšlenky i tužby. Jsem Tvůj, vezmi si mně a dělej se mnou to, co považuješ za nejlepší; použij si mne jen ke Tvé slávě“.

Když si představíte takové posvěcení, co z výše jmenovaného je vám těžko odevzdat? Naštěstí je nám zaslíbena přítomnost Ducha svatého, nejenom aby nám ukázal naše duchovní potřeby, ale také aby nás nadchl k plnému zasvěcení se Pánu Ježíši, který nás může zachránit. Není úžasné, že pro nás osobně i pro naše rodiny připravil Pán Ježíš tuto velikou moc, přebývající v nás? Prosme denně Pána Ježíše, aby nám seslal tento zvláštní dar v ještě hojnější míře, který vnese do našich životů přítomnost samotného Ježíše a učiní pro nás možným žít životem poslušnosti.

Krok 2. Tento druhý krok můžeme s určitostí označit za zvlášť důležitý, třebaže je nejčastěji přehlížen. Jak si můžu prozkoumat svůj život abych pochopil, čím se provinuji proti některému členu mé rodiny? Nejdříve musím souhlasit s tím, že je to potřeba udělat. Avšak nemohu to začít dělat, dokud nebudu každý den dovolovat Duchu svatému zkoumat mé myšlenky a pohnutky, abych mohl růst k Ježíšovu obrazu.

Proč to tak je, že je snazší být vlídným, příjemným, ohleduplným a dobrým mimo domov, než v rodinném kruhu? Nejčastěji naše rodiny trpí nedokonalostí našeho charakteru. Ano, právě doma se zcela odhalujeme, protože zde sundáváme masku vymyšleného postoje «vše je v pořádku». A je zajímavé, že právě toto společně s výchovným vlivem a tvůrčí schopností

Ducha svatého může skutečně obnovit a sjednotit rodinu.

Ale ve většině rodin lidé velmi zřídka hodnotí své činy, myšlenky a pohnutky. Přesto je ale i pro takové rodiny něco nádherného: Ježíš cítí ke každé rodině velkou lásku. Může učinit div proměny rodiny, kde je třeba jen jeden člen hotov jako první se podřídit kontrole Ducha svatého a pak prosit o Jeho vedení v tomto procesu sebezkušování: „*Pane, ukaž mi můj nedostatek v rodinném životě. Pokořuji se Tvému zpytování mého srdce, drahý Pane, přijdi nyní a ukaž mi to*“. Dovolíte, aby se tato modlitba stala vaší přímo teď?

Krok 3. Poslední krok je také velmi důležitý — je to **každodenní prosba o vedení Ducha svatého v mém životě**. Jestli uplatňuji první dva kroky, pak vše, co mi ještě zůstává udělat, je prosit s vírou! Prosím, otevřeme si a přečteme ještě jednou Luk 11,9-13; všimněte si, že je zde pozornost obrácena na prosbu člověka k Nebeskému Otci o toto požehnání. Verše 9 a 10 slibují, že obdržíme to, oč prosíme a 13 verš vysvětluje, že Otec nám Ducha svatého dá ochotněji, než my o Něj prosíme.

Jak často, podle vašeho názoru, by měl člověk prosit o naplnění Duchem? Jednou za týden? Jednou za měsíc? Anebo to musím dělat tak často, jak Izraelité sbírali mannu, tedy denně a v některých případech i dvakrát denně? Uděláme dobře, když se 13. verš naučíme z paměti a budeme si jej častokrát připomínat. A jestli soukromě i s celou rodinou začneme prosit, prosit a prosit, náš Otec odpoví, dá, dá a dá — «tím více», jak je v tomto verši řečeno! Bůh tak chce, abychom tento Dar, vydobytý naším Pánem za tak nekonečnou cenu, měli!

Budeme-li prosit jako nikdy dříve, dojde k neobvyklému. Když budeme trvale prosit o nový křest Duchem svatým na počátku každého dne a také vždy, když k tomu pocítíme potřebu, pak prosit o tuto Moc se pro nás stane tak samozřejmým, jako dýchat. Mohu vás však ujistit, že nebude lehké začít tyto horlivé prosby; už jediná myšlenka o tom satana naplňuje hněvem; to je důvodem, proč se tak snaží nás co nejdéle zdržet od tohoto tématu, skrytého nám lidem, a od poznání jeho důležitosti.

Závěr

Je důležité si zapamatovat tři klíčové myšlenky:

1) Duchovní život rodiny, podřízené Duchu, se bude rozvíjet, ale možná na své cestě potkáte zklamání. Avšak Duch Boží přinese uzdravení do vašeho manželství v této těžké době, jestliže se dennodenně odevzdáte Jeho vlivu. Může to udělat mnohem rychleji a na mnohem delší dobu, jestli se stále, a ne jen v čase krize, posvěcujete Bohu.

2) Je potřebí naučit se přijímat slabé stránky svého manžela (-ky) a dovolit Pánu změnit jej (ji) Moc přemáhat své nedostatky přichází

prostřednictvím Ducha svatého; modlete se proto každý den, aby díky jeho přítomnosti váš manžel (-ka) vlastnil cele tuto Kristovu sílu.

3) Úspěch v manželství závisí ne od dvou dokonalých lidí, ale od toho, nakolik je každý z nich samostatně naplněn svatým Duchem. V důsledku toho mohou muž i žena, nezávisle na okolnostech, zcela podřídít své «já». Mohou tak zmírnit a uhasit střety, zklamání, nesoulad, tragédie a dokonce i sobectví jeden druhého. Použijí současný populární princip rodinných vztahů a říkám: Láska je uvědomělým rozhodnutím. Udělejme pod vlivem tohoto studia a díky přesvědčování Ducha svatého rozhodnutí být věrnými a milujícími společníky života.

Citáty na závěr

„Tam, kde vládne Boží Duch, nebudou se manželé domnívat, že jejich manželství je nevhodné.“ (AH 120)

„Co může být Pánu milejší, než když novomanželé spolu více poznávají Ježíše a jsou stále více prodchnuti Jeho Duchem?“ (AH 114)

„Vliv Ducha Kristova bude vidět v životě rodiny. Jestli mužové a ženy otevrou svá srdce Božskému vlivu pravdy a lásky, pak se tyto principy stanou podobnými potokům v poušti, které tekou a osvěžují všechno a darují oživení tam, kde nyní panuje úpadek a smrt.“ (Poradce mládeže 484)

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Naše rodiny byly Bohem předurčeny k tomu, aby byly «zdmi církve».

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 2. Co činí dům náznakem nebes?

Odpověď: .....

Otázka 3. Co je nejdůležitější v manželství?

Odpověď: .....

Otázka 4. Podle Ef 5. kap. musí existovat poddanost ze strany obou manželů.

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 5. Jak se můžeme ujistit, že jsme naplněni Duchem?

Odpověď: .....

Lekce 14.

MUŽOVÉ NAPLNĚNÍ DUCHEM

Úvod

Ideální křesťan — jak si jej představujete? Je nejdůležitější jeho vizáž? Musí nosit domů velkou výplatu? Je výjimečný tím, z jaké rodiny pochází? Souhlasíte s tím, že na těchto věcech nezáleží? Když se snažíme vyjasnit «kvality» manžela - křesťana, je důležité dívat se na ně ve světle božského vzoru, neboť na této zemi ideální mužové nejsou. Ale přesto díky Boží milosti mají všichni mužové přednost dosáhnout jeho podoby. Aby byli stále více a více podobni ideálu, vzhlíží k němu a mění se. V současném světě humanistická filosofie, jejíž popularita stále stoupá, diktuje, že na všechny zpočátku jmenované otázky je životně důležité dostat kladnou odpověď.

Cílem našeho studia je dozvědět se, jakou představu má Bůh o muži naplněném Duchem svatým. Když se podíváme na slova Ef 5,22.23, vidíme, že je dostatečně zřetelně představen smysl božského příkazu o postavení role muže v rodině — má být hlavou, vůdcem. Podle všeho je ale tento verš velmi často nesprávně vykládán; z verše vysvítá, že žena má poslouchat svého muže tak, jak je poddána Kristu. Souhlasíte s tím? Ale má verš jen tento smysl?

Mužové, nemůžeme to chápat ještě tak, že se nám ženy mají podřizovat tak, jak se my poddáváme svému Tvůrci? Pochopitelně i zde je možné zajít do extrému, protože některá z žen může říci svému muži, že jej nebude poslouchat, protože on neposlouchá Boha tak, jak by měl. Avšak smysl spočívá v tom, že jestliže muž oprávněně čeká, že mu žena bude poddána jako Pánu, pak musí být sám plně odevzdán Pánu a také brát ohled na její návrhy a přání.

Závěr, ke kterému jsme došli při studiu 22. a 23. verše, je potvrzen v 21. verši, který hovoří o mužově poddanosti ženě. Znamená to zohlednit její pohledy a názory, pocity a starosti. A následně božský příkaz, daný ženě, aby byla poddána svému muži, neukazuje, že mu jeho postavení dává

právo projevovat nadvládu nebo ji nutit. 21. verš naopak pomáhá uchovat rovnováhu ve vztazích mezi manželi. Kde vládne Kristův Duch, tam panuje atmosféra oboustranné pokory. Duchem vedený muž nebude nikdy zneužívat 23. verš.

V 1. Moj 3,16b je řečeno o ženě: „... **pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovatí bude nad tebou.** A pak v 1. Kor 11,3 je napsáno: „...**všelikéko muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.**“ Neobrácený člověk nemůže pochopit smysl těchto slov, protože se nepoddává vůli Boží a bude je téměř vždy nesprávně vykládat, nebo dokonce zneužívat.

Srdce i rozum každého muže potřebuje přítomnost smiřující Kristovy lásky. Tuto lásku připomíná Ef 5,25, kde je řečeno, že takovou láskou miluje Kristus svoji církev. Nazýváme ji řeckým termínem «agapé», označujícím bezpodmínečnou lásku. Jestli muž bude milovat ženu tak, jako Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni, pak bude žena milována bezpodmínečnou láskou, dokonce jestli nespĺňuje jeho očekávání! Pochopitelně, že v případě neřešitelných otázek se nad nimi musí společně zamyslet. Uvědomme si ale, že to skončí ještě větším zklamáním, jestliže se nebude odehrávat v atmosféře lásky Kristovy.

Jedině Duch svatý může takovou lásku skutečně darovat. Ó, jak by se měl muž denně modlit, aby mu Pán Ježíš každodenně sesílal svého Ducha, který by přebýval v jeho nitru, aby byl mužem, vedeným Duchem. Protože nás Bůh tak miloval, že dal svého Syna a Pán Ježíš nám i nyní projevuje tuto lásku «agapé», proto muž naplněný Duchem bude pěstovat tutéž lásku ve svém manželství. Následující citát nám ukazuje osobitou roli či funkci Ducha svatého v tomto úžasném díle:

„Jaký je doma, takový bude i ve sboru nebo na pracovišti. Jestliže se podřídí vedení Ducha svatého už v domově... pak když se dostane do zodpovědného postavení, bude sledovat stejný směr. Bude pamatovat na něžnost, jakou Kristus prokazuje jemu a tutéž lásku a něžnost bude projevovat jiným.“ (SDG 255)

Abys dosáhl ideálu křesťanského muže, musí pochopit, že v nevelkém rodinném kruhu je představitelem Spasitele. Pak z této «bašty» potekou řeky živé vody a ponosou požehnání mnohým lidem za hranice tohoto Bohem zřízeného svazku.

Další citát mluví o tom, jak je přítomnost Ducha svatého životně důležitá k získání úcty jeden k druhému, která bude zdrojem proudu živé vody.

„Nejkrásnějším příkladem nebes je domov, který řídí Duch svatý. Řídí-li se manželé Božím úmyslem, chovají k sobě úctu, milují se a

důvěřují si.“ (AH 15)

Protože úkol být hlavou a oporou rodiny svěřil muži Bůh, dává mu pro úspěšné splnění tohoto úkolu i prostředky. Možná nám to pomůže pochopit následující citát:

„Není důkazem mužnosti, jestliže muž stále mluví o tom, že je hlavou rodiny... Žádá-li od své ženy, matky jeho dětí, aby jednala podle jeho plánů jako by byly neomylné, není proto mužnější. Pán ustanovil muže za hlavu rodiny, aby byl ženiným ochráncem. Je pojítkem rodiny, jejích jednotlivých členů, tak jako Kristus je hlavou církve a jejím ochráncem. Manžel, který tvrdí, že miluje Boha, má bedlivě zkoumat Boží požadavky pro své postavení. Kristova autorita se projevuje moudře, laskavě a mírně. Tak má i manžel uplatňovat svoji moc a napodobit velkou hlavu církve.“ (AH 215)

Jak mnoho může vykonat bohobojný muž pro to, aby cestu životem udělal své manželce jasnější a příjemnější! Místo toho, aby šel cestou diktátora, nechť muž projevuje Kristovu božskou sílu, soucit a dobrotu. Bůh pošle Ducha svatého, jestliže prosíme o jeho seslání a každodenně toužíme tento dar získat. Dnes se ve společnosti hlásají protichůdné názory na rozdělení povinností v rodině. Bůh si nepřeje, aby si muž a žena role vyměnili. Přesto ale není Božím plánem, aby se muž vůbec neúčastnil domácích povinností. Samozřejmě, že si nevytvoříme seznam mužových povinností. Muž se má modlit, aby mu Bůh otevřel oči k poznání potřebného. Tak se mohou oba společně radostně podílet na domácích povinnostech. Přečtete si následující radu, která může být muži užitečná:

„Nechť muž své ženě pomůže soucitem a neměnnou láskou. Jestli jí chce vidět vždy silnou a radostnou, aby byla v domově sluníčkem, ať jí pomůže nést její břemena. Jeho dobrota a něžná ohleduplnost pro ni budou drahocennou podporou. Šťěstí, které jí tím dává, vnese radost a pokoj do jeho vlastního srdce.“ (MH 374)

Kolikrát nešťěstím v našich rodinách by bylo možné předejít, kdyby se lidé řídili podle této rady. Je to pravdivé zvláště dnes, kdy mnohé ženy pracují mimo domov. Je zřejmé, že Bůh se zármutkem hledí na muže, který když přijde z práce, tak sní, co mu žena připravila. Pak se posadí do měkkého křesla k novinám nebo se dívá na televizor; ale žena v tu dobu musí pokračovat ve svých domácích povinnostech...

Nechci říci, že všichni mužové takto jednají; přesto když se ale nad posledním citátem zamyslíme, můžeme jasně vidět, že Božím plánem pro manžely je, aby životní břímě nesli spolu. Mužové, vzhlížejte k Ježíši, abyste byli naplněni jeho Duchem. To on vám pomůže ochotně a radostně plnit své rodinné povinnosti, protože mnohé, co si zde radíme, je v přímém rozporu s tradičním mužským náhledem na věc. Zde by bylo na místě

navrhnout, aby se ženy více modlily k Bohu o hlubší zájem k činnostem svých mužů, k jejich práci doma i v zaměstnání. Pak by si mohly brzy povšimnout, že jejich mužové se také účastní domácích prací.

Není možné stanovit jasná pravidla rozdělení jednotlivých povinností mužů a žen, protože jsou i různé okolnosti. Přesto však Duch svatý vybízí každého znovuzrozeného muže, aby prosil o božskou pomoc a pak poslechl hlas svědomí a pocit zodpovědnosti a tak svou rodinu mohl učinit šťastnou. Uvidíme, že naše snahy budou odměněny stokrát, ale také, že nikdy nezakusíme «radost Ducha», jestliže nebudeme prosit. Jdeme proto znovu s ještě větší horlivostí k trůnu milosti a tam získáme pomoc, kterou tak nezbytně potřebujeme v závěrečném boji s hříchem. Nebesa jsou hotova odpovědět na naše potřeby! Právě v této závěrečné době mají být mužové naplněni Duchem svatým a tak se stát oporou rodiny. To je zodpovědnost, kterou na ně Bůh vložil.

Závěr

Jak přicházíme k závěru, cítím hluboké pohnutí. Vnímáte to tak také? Dotýká se svatý Boží Duch něžně strun vašeho srdce a vybízí vás stát se muži, jakými nás může udělat jen on? Vytkněme si s novým elánem cíl: **„Já a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.“** Přijď Duchu svatý, potřebujeme tě!

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Co musí nejdříve udělat muž, jestliže chce, aby mu byla žena poddána?

Odpověď: .....

Otázka 2. Co je oporou rodiny?

Odpověď: .....

Otázka 3. Nebeskou radou je, že má manžel pomáhat ženě nést břímě domácích povinností. Je to pravda?

Odpověď: Ano / Ne

Lekce 15.

ŽENY NAPLNĚNÉ DUCHEM**Úvod**

„Vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi.“ (1. Moj 2,22)
 Jak úžasný zázrak! Tak velkolepé stvoření postavit vedle muže! Tím, že byla stvořena z části jeho těla, byla částí jeho samotného, aby mohla být vedle něho a společně měli být korunou stvoření.

Jako lidé jsme nakloněni zvětšovat Evin hřích, jakoby za hřích mohla jen žena. Je nám zde ukázáno, že oba byli stvořeni k společné práci a plnění úkolů. Šťastný je ten domov, kde vládne spolupráce, ale také pochopení osobních zážitků jeden druhého.

V této lekci uvidíme Boží plán se ženou, která je symbolem církve Boží na zemi. Jak velký úkol! Bůh jí světil velkou přednost — má představovat v manželství jeho nevěstu. Tento symbol je pěknou ilustrací toho, jak si Bůh představuje vztahy mezi ním a jeho lidem.

«Učíme jemu pomoc»

V 1. Moj 2,18 Bůh říká: „Není dobré člověku býti samotnému.“ Jste ochotni souhlasit, že toto vyjádření je spravedlivé i ve vztahu k ženě? Správně to máme vztahovat na člověka jako takového, nezávisle na pohlaví. Ale co to znamená být «pomocí».

Známý autor vyjádřil význam slova «pomocník» takto: „Být pomocníkem znamená dělit se s ním (mužem) o své myšlenky, pohledy a city, a pak svého muže svěčovat Bohu, když bude dělat závěrečné rozhodnutí.“ S tímto nemusí každý souhlasit, přesto ale ukazuje úžasné požehnání, připravené pro oba. Jen si představte, jaké by bylo manželství, kdyby oba přijali skutečnost, že je Bůh chce udělat «pomocníky», to znamená lidmi jednajícími podle principu něžné služby či poddanosti.

Kdybyste měli definovat tři oblasti, ve kterých by Duchem naplněná žena mohla být zvláštní pomocí svému muži, co byste uvedli? Co čistota a pořádek v domě, o který se stará? Pomáhá to v rodině vytvořit potřebnou atmosféru souladu?

A co řeknete na to, aby se žena zastávala svého muže a zvláště pak motivů jeho jednání před druhými lidmi? Může Duchem naplněná žena najít způsob, jak by svého muže podepřela, ikdyž se třeba ve svém rozhodnutí mylí? Může se alespoň zdržet kritiky před jinými lidmi? Mohli bychom jmenovat i jinou oblast, ve které může být žena užitečná: Jak to

udělat, aby šla s dobou vzhledem k aktuálním událostem a postavení, které muž zastává?

Pochopitelně, že jsme nevyjmenovali všechno. Žena může najít ještě mnohé, čím by svému manželovi pomohla. Ale nejdůležitější ze všeho je, že pouze prostřednictvím přítomnosti Ducha svatého, našeho pomocníka v ní, může být pro svého muže tím, kým ji chce vidět její Bůh.

Biblický příklad

Zamysleme se krátce nad biblickým pohledem na krásu ženského charakteru. Otevřeme si Př 31,10-12. Co myslíte, proč bohabojná žena, o které je zde psáno, je tak velkým požehnáním pro muže? A má z toho užitek jen on nebo i ona zakouší požehnání, když si uvědomí, že plní Boží úmysl v jejím životě?

Zásada trpělivosti a úcty ve vztahu k muži je jasná. Ale jaký další rys krásy jejího charakteru je zapsán v Ef 5,21-24? (*Prosím, přečtěte si je nyní*). Zde se hovoří o podřízenosti, je to tak, že? Mnozí mužové a ženy tím ve svém svědomí pohrdají. Přesto si ale povšimněte, že tento Boží příkaz je zde dán v souvislosti s příkazem „být naplnění Duchem“. Znamená to, že biblická podřízenost je možná pouze jako výsledek tohoto naplnění.

«Podřízenost» — slovo, jehož význam se velmi liší od toho, jaký mu na počátku dal Bůh. Je často zkreslován, překrucován a nesprávně vykládán. Co to slovo říká vám? Lidský úsudek mu vždy dává význam «být menší než». Božský smysl takový ale není. Podřízenost muži je podobná naší podřízenosti Bohu, když se ochotně a s láskou svěřujeme jeho moudrosti a vedení. Podřízenost ženy svému muži nemá být vynucená nebo vtíravá. Právě naopak, má svědčit o podřízenosti či posvěcení obou manželů jejich Stvořiteli a Příteli — Ježíši Kristu a jeho svatému Duchu.

Ale jak může být žena poslušná svého muže «jako Pána»? Jestli se bude křesťanská žena s láskou podřizovat svému Stvořiteli, pak bude plna Ducha svatého a on jí v tom pomůže!

Nikdy nebylo Božím úmyslem, aby žena byla otrokyní nebo služebnou, k poslušnosti násilně nucenou, což by ji zbavovalo její individuality. Poslušnost neznamená ke všemu mlčet. Výsledkem rozhodnutí podřizovat se Božímu slovu a s radostí být poslušná svého muže bude ještě větší svoboda, protože z poslušnosti vůle Boží získáváme pravý pokoj a svobodu od stresů narušujících náš život. Čím více se křesťanská žena učí a roste v podřízenosti Duchu svatému, tím více bude jejímu muži Duchem Božím darována schopnost si její poslušnosti cenit a ne ji vyžadovat.

Toto nádherné objasnění Božího plánu v životě křesťanské ženy a jejího manžela zní v dnešní době jako zázrak — natolik je vzdáleno od sobeckého myšlení člověka, od filozofie tohoto světa.

Povšimněme si následujícího výroku z knihy «Ve šlépějích velkého Lékaře», který ukazuje, co Pán udělá, jestliže se podřídíme jeho plánu:

„...Můžeme se však rozhodnout sloužit Bohu. Můžeme Bohu odevzdat svou vůli. Pak v nás bude Bůh působit, abychom chtěli jednat a skutečně jednali podle jeho vůle. Tak se celá přirozenost dostane pod Kristovu vládu... Odevzdáme-li svou vůli Kristu, spojíme se s Boží mocí.“ (MH 176).

Dnešek je dobou «ženské emancipace», kdy tzv. feministky prohlašují, že žena nemá být poddána muži, ale má se svobodně rozhodovat. Dokonce předpokládají, že skutečně svobodná žena nepotřebuje muže, protože má v sobě vše nutné, aby byla tím, kým chce být. Možná se zachvějeme, když domyslíme toto bezostyšné povstání proti Božímu plánu; přesto si ale musíme přiznat, že mnozí mužové dovolili satanu, aby je natolik ovládal, že urazili důstojnost a zničili všechnu ženskost ve svých manželkách. Avšak tato skutečnost neomlouvá současný náhled na řešení ženské otázky.

Role bohobojné ženy

Když žena ctí svého Pána, pak se stává schopnou být královnou své rodiny, správkyní svého domova. Písmo dává pro tento případ zcela konkrétní zaslíbení. Všimněme si, jak je v Př 31,27.30 popsána bohobojná žena. Někteří zastánci moderních názorů nutí ženu věřit, že tato slova nejsou nebeskou radou, ale jen zastaralou frází.

Je pravdou, že mnozí mužové se svými ženami jednají nevhodně. Považují za samozřejmost, že žena bude bezvýhradně plnit jejich vůli. Nebi jsou takové projevy lhostejnosti odporné. Přesto ale statut ženy předpokládá, že bude využívat své dary a schopnosti, darované Pánem a tyto pak podobně tkalci s láskou a zápalem vetkávat v «rodinné plátno».

Dobré vedení domova, jak je popisuje Přísloví, v sobě zahrnuje vytvoření správného pořadí hodnot a rozhodování se. Co myslíte, bude úspěch ženiny práce závislý na jejím vztahu k těmto povinnostem a přednostem? Představte si dva protichůdné názory, projevující se různým vztahem k práci, kterou Bůh svěřil ženě. Na jedné straně je to rozčilení a zatvrzelá lenost a na druhé ochota a připravenost svoji práci splnit.

A co může podle rady Kol 3,23 vidět Duchem svatým naplněná královna domácnosti, když koná své každodenní povinnosti? Jestliže každé ráno zve Ducha svatého, aby vedl její život a daroval jí zvláštní moudrost, kterou potřebuje k splnění svého důležitého poslání, pak bude podle uvedeného vrše obdařena schopností směle a radostně konat vše, co považuje za svůj úkol.

Důležitost lásky, oddanosti a uznání

Mnozí mužové dovolují úhlavnímu nepříteli, aby je oddálil od jejich

rodin, protože v nich není opravdová a otevřená láska. Není těžké si představit manžele, kteří neprožili znovuzrození, jak se vzájemně obviňují v hádkách. Může žena pomoci muži pamatovat na zvláštní Boží příkaz **milovat ji a ne jinou?**

Stalo se mnohokrát, že když žena pomáhala muži v tom, co jej zajímalo, že to obnovovalo a posilovalo lásku obou. Ted a Donna (to jsou jejich fiktivní jména) nám budou dobrým příkladem. Ted byl pilotem a miloval létání, ale Donna s ním jeho nadšení z létání nesdílela. Třebaže její otec byl také pilotem a ona s ním už jako dítě létala, nechtěla se svým mužem létat.

Okolnosti a krize středních let od ní Teda oddálily. Dona se ulekla, že se velmi lehko může stát jednou z těch, které se rozpadla rodina. V bezmocnosti padla k nohám svého Spasitele a prosila jej: „Pane, proměň mě.“ Místo toho, aby se soustředila na nedokonalosti svého muže, pochopila, že její naděje spočívá v následujícím: zcela odevzdat svůj život Duchu svatému, který ji promění a učiní z ní takovou ženu, která je pro svého muže nepostradatelná. Pak může svého manžela i jeho problémy svěřit velké moci Ducha svatého u vědomí, jakou cenu zaplatil Ježíš, aby tento dar lidem vyzískal.

A tak místo toho, aby se jej snažila změnit, svěřila ho Pánu a stal se doslova zázrak. Poněvadž se stala cele závislou na působení Ducha svatého, mohl vnést změnu do jejího osobního života, kterou tak potřebovala. Stala se ženou, která byla svému muži potřebná. Místo toho, aby v něm hledala nedostatky, objevila v něm mnohé, zač jej mohla chválit a vážit si ho. Svěřila svůj strach z létání Duchu svatému a začala se zajímat o manželovy zájmy.

Když Duch svatý proměnil její charakter, začaly se dít úžasné změny i u jejího muže. Ted se tomu zpočátku bránil, bylo mu obtížné zvyknout si na to, že jej žena bere se všemi jeho nedostatky. Avšak Duch svatý jej začal postupně měnit. Ted viděl, že jej jeho vyvolená skutečně bere takovým, jaký je. Pochopil tuto novou situaci a začal si uvědomovat, že místo toho, aby se bránil těmto změnám, které sám měl udělat, že musí usilovat být jiným. Ted už ve změnách pokračovali spolu. Pochopili, že kdyby nebyl přítomen a mocně nepůsobil Duch svatý, který tyto proměny vykonal, jejich vyznání víry v Ježíše by zůstalo jen vyznáním.

Pouze takové změny v životě jak muže, tak i ženy, vnesou lásku a teplo do intimní oblasti manželství, tímto se stane více než jen povinností. Díky tomu, že se budou jeden s druhým sdílet, získají intimní vztahy nový význam. Běda muži a ženě, kteří kvůli nedostatečnému posvěcení Bohu činí tuto přednost manželství předmětem obchodní smlouvy. Když si přečtete 1. Kor 7,3-5, jak to chápete, co je zakázáno v manželských vztazích?

Souhlasíte s touto radou?

Když vycházíme z této Pavlovy rady, vidíme, že oddanost je životně důležitým aspektem manželského vztahu a zbožná žena plní důležitou úlohu ve vyjádření lásky, oddanosti a uznání. A může to vykonat jen díky každodennímu naplnění Duchem svatým!

Závěr

Přečtěme si dva výroky, které ilustrují dílo Ducha svatého v dosažení všeho výše uvedeného:

„Bez Božího Ducha nemůžeme mít v rodině nikdy soulad. Má-li žena Ducha Kristova, bude opatrná na svá slova, bude se ovládat, bude poddajná. Přesto nebude mít dojem, že je otrokyní. Bude cítit, že je mužovou společnicí... Kouzlo domova je neocenitelným bohatstvím. Sídli-li v v domově Boží Duch, pak se takový stává vzorem nebes.“ (AH 118)

„Zůstaň radostná. Nezapomínej, že máš Utěšitele, Ducha svatého, kterého dal Kristus. Nejsi nikdy sama. Budeš-li věnovat sluch hlasu, který nyní k tobě promlouvá, odpovíš-li hned na klepání na dveře srdce slovy: «Přijď, Pane Ježíši, abych mohla s tebou večeřet a ty se mnou», nebeský host vejde. Zůstane-li v tobě tento nebeský prvek, budeš mít pokoj a klid.“ (AH 350)

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Co projevuje žena svou poddaností muži?

Odpověď: .....

Otázka 2. Jaký má podle této lekce význam slovo «žena»?

Odpověď: .....

Otázka 3. Co udělala Donna místo toho, aby se snažila Teda změnit?

Odpověď: .....

Otázka 4. Co je podle 1. Kor 7,3-5 zakázáno v manželských vztazích?

Odpověď: .....

Lekce 16.

DUCHEM NAPLNĚNÍ RODIČOVÉ A DĚTI**Úvod**

Naší prvořadou povinností je dát Bohu k dispozici sebe sama a poddat se jeho vedení. Následně je nutné posvětit mu svatý svazek manželství, který je symbolem manželství Krista a jeho nevěsty — církve.

Třetí, neméně důležitou povinností, je svatá povinnost rodičů představit svému dítěti Boha jako milujícího nebeského Otce, jehož láska k jeho dětem je tak velká, že chce udělat mnohem více, než jen naplnit časné potřeby.

Náš nebeský Otec zjevuje v přímlovkách svého Syna a skrze vedení Ducha svatého svůj nekonečný zájem o náš růst v NĚm a o to, abychom více zrcadlili jeho charakter lásky. Kvůli nedostatku tohoto svědectví je svět tak blízko záhuby. Jak nádherně může Duchem naplněná, křesťanská rodina, svědčit o svém Spasiteli!

V této lekci budeme prosit Boha o sílu pro všechny rodiče, aby se stále uměli spoléhat na pomoc Ducha svatého a výchova jejich dětí tak měla smysl.

Inspirované domlouvání

Je pozoruhodné, že svým charakterem máme být podobni dětem projevujícím se prostou důvěrou a jistotou, že někdo větší je schopen se o ně postarat. Utečme se, jako rodičové, směle k Božimu trůnu milosti a najděme tam pomoc v pravou chvíli. Přejete si, milí rodičové, být podobní malému dítěti, a svěčit Bohu spasení svých dětí? Jste hotovi pokládat sebe za nic, aby On mohl být vším? Jsme ochotni poddat se tomu, jež miluje děti a dovolit mu působit v našem životě podle jeho vůle, abychom se mohli stát těmi prúduchy, jimiž bude vylévat své požehnání na naše děti? Kéz na všechny tyto výzvy odpovíme: «Přijď, Duchu svatý, potřebujeme tě!»

U Luk 18,16.17 dává Ježíš svým učedníkům vážné a přísné napomenutí. Všem přítomným tam káže o nutnosti být jako děti. To je vážná rada! A dává ji proto, že my nemůžeme své děti učit, aby zjevovaly Ježíšovu lásku, dokud se jako rodičové nerozhodneme být jako malé děti a nedovolíme nebeskému Otci vyzářovat svoji lásku skrze nás.

Ve Starém zákoně je zpráva, že Šalomoun, když dosedl na královský trůn, se nejdřív sklonil před Bohem nebes a vyznává svoji potřebu Boží pomoci. Podívejme se do 1. Král 3,3.7 a zamysleme se nad hloubkou jeho upřímného odevzdání se Bohu a jeho prozívatelnosti. Taková byla

Šalomounova odpověď na zkušební otázku položenou mu Bohem. Bůh touží, aby každý rodič hledal ne blahobyť, slávu či společenské postavení, ale aby byl naplněn moudrostí jeho svatého Ducha a mohl v poslední den říci „Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh.“ (Žid 2,13)

Kéž je modlitbou každého rodiče studujícího tyto lekce: „Vezmi Pane, co mi chceš vzít, ale neodjmej ode mne svého svatého Ducha, protože já jsem ve výchově svých dětí pro Tebe jako malé dítě. Neznám své vycházení ani vcházení; nevím dokonce ani čím začít!“

Chápete, že uvedený princip — nezbytnost uznání své závislosti na nebeské moudrosti — je základem rodičovského úspěchu? To, že v našich rodinách jsou děti, je částí Božího plánu k tomu, aby nás učinil schopnými, být více podobnými dětem. Když přemýšlíme o velké zodpovědnosti za výchovu těchto pokladů pro Něj, pak budeme proniknuti pocitem trvalé závislosti na Něm a jeho moudrosti.

Duch svatý je nebeským Učitelem a pomocníkem rodičů

Je to právě přítomnost Ducha svatého v nás, jež z nás činí úspěšné vychovatele našich dětí. Přečtěme si, jak o tom svědčí následující citáty:

„Dovolte, aby jemný, zušlecht'ující vliv Božího Ducha pokořil vaše srdce a uschoptil vás pro práci výchovy dětí.“ (AH 342)

„Rodičové, usilujete v zápalu první lásky ke svým dětem, o jejich obrácení na víru, anebo vás natolik upoutaly životní záležitosti, že se nesnažíte být opravdovými spolupracovníky s Bohem?... Ocenili jste dílo a poslání Ducha svatého? Uvědomili jste si, že Duch svatý je mocí, která řídí okolnosti a přivádí nám připravené duše, naše bližní, kteří jsou kolem nás?“ (ISM 190)

Zamysleme se nad těmito otázkami: Proč rodiče potřebují Ducha svatého k tomu, aby se připravili k výchově svých dětí? Jaký je skutečný stav lidského srdce, zvláště srdce rodiče? Jaká je odpověď na otázku věčného osudu jejich dětí, stojící před každým rodičem?

V uvedených citátech jsou dvě rady, které nám pomohou nalézt potřebnou odpověď. Za prvé — chápat a hluboce si vážít působení a poslání Ducha svatého. To člověku pomůže vytvořit si správné pořadí hodnot svého každodenního života. A za druhé — uvědomit si, že Duch svatý je silou, s pomocí které můžeme splnit důležitý úkol výchovy našich dětí pro věčnost. Sláva Bohu za takového Pomocníka!

Následující výrok z knihy «Adventní domov» (str. 206) je velmi zvláštní; posílá nám jej Spasitel, který naše děti miluje nekonečnou láskou. Všimněme si toho:

„Kristus učinil vše, aby se všem rodičům, vedeným Duchem svatým, dostalo síly a milosti, aby mohli být doma učitelé. Tato výchova a kázeň

v domově bude mít tvárný, budující vliv. “(AH 206)

Tento citát ještě jednou zdůrazňuje, že každý rodič potřebuje být plně závislý na vedení Ducha svatého. Zamysleme se nad situacemi našeho života, ve kterých bychom jako rodičové chtěli být jím vedeni. Je to naše neovládaná povaha nebo hrubá slova či sobecká přání. Také se může stát, že naše pracovní cíle zastíní tento cíl — být rodičem naplněným Duchem svatým. Tajemství úspěchu ve všech otázkách spočívá ve spojení jeho síly s naším snažením. Musíme se trvale nacházet v tomto svazku; Duch svatý je totiž vždy připraven nám svoji sílu darovat, jestliže o ni budeme prosit s vírou!

Duch svatý je velkým pomocníkem matek

Prvořadá povinnost učit děti nejdůležitějším životním otázkám leží na matce, a proto tak nevyhnutelně potřebuje zvláštní pomoc. Povšimněme si následujícího ujištění:

„Matka musí vnímat svoji potřebu vedení Duchem svatým, aby mohla vlastnit osobní zkušenost s podřízením se cestám a vůli Boží. Pak může být díky Kristově milosti moudrou, laskavou, něžnou a milující učitelkou svých dětí.“ (Průvodce dětí 69)

Jedině matka, která si uvědomuje tuto potřebu, je schopna získat Kristovu milost. Pomůže jí tato závislost na Duchu svatém být moudrou učitelkou i v krizových situacích, které mohou vzniknout? Ano, povede požehnanou matku k tomu, že se bude modlit zvláště o tento dar na počátku i během každého dne.

Duch svatý je velkým pomocníkem otců

V níže uvedeném citátu je ujištění pro otce taktéž založené na podřízení vůle vedení Duchem svatým, kterého nám Kristus s radostí sešle, když si to budeme přát:

„Jaký je člověk doma, takový bude i ve sboru nebo v zaměstnání. Jestliže se podřídí vedení Ducha svatého už v domově,... pak když se dostane do zodpovědného postavení, bude sledovat stejný směr. Bude pamatovat na něžnost, jakou Kristus prokazuje jemu a tutéž lásku a něžnost bude projevovat jiným.“ (SDG 255).

Ó, jak d'ábel s radostí využívá nedostatky lidské povahy pozemských otců! Buď používá otázku vymezování povinností obou rodičů anebo je při výchově dětí ponouká k používání metody «těžká ruka», takže pravý cíl otcovské zodpovědnosti je nejasný nebo zkreslený. Avšak jestliže se otec opravdově spolehne na ujištění z posledního citátu, pak bude mít mnohem větší úspěch jak doma, tak i v práci.

Duch svatý naplňuje duchovní potřeby dětí

Když myslíme na Ježíšův mimořádný zájem, který projevoval ke všem

dětem, pak si uvědomíme, že tato starost není jen zbytečnou či banální otázkou. Pán Ježíš skutečně projevuje neohraničený zájem o každé naše dítě. Právě proto, že to s nimi prožívá, bude připraven nám, jako rodičům, poskytnout zvláštní pomoc.

Podívejme se na několik krásných citátů, které nám pomohou pochopit dostupnost božské pomoci. Jsou v nich jasně formulovány tři základní směry rodičovské zodpovědnosti. Ty nás mají směřovat k podpoře našich dětí, aby jejich cílem bylo dosažení nebeského domova.

1. Musíme se znovu zasvětit Bohu:

„Jestliže budeme žít ve společenství s Bohem, pak se můžeme spolehnout, že Duch Boží bude také pracovat na našich dětech od neútlejšího mládí.“ (AH 275)

2. Musíme své děti naučit modlit se o Ducha svatého:

„Učte své děti, že je jejich předností být denně křtěni Duchem svatým.“ (Dětský průvodce 69.70)

3. Bůh si přeje, aby rodina mívala společné pobožnosti:

„Z každého křesťanského domova má vyzařovat svaté světlo. Láska se musí projevat činy... Z těchto domovů vystupují k Bohu ranní a večerní modlitby jako jemná vůně kadidla a jeho milosrdenství a požehnání sestupuje na prosebníky jako ranní rosa.“ (AH 37)

A ještě nás Bůh ujišťuje o úspěchu:

„Kčž ve vás Kristus nalezne pomocníka při konání svých cílů. Prostřednictvím modlitby můžete získat zkušenost, která vám zaručí dokonalý úspěch ve službě vašim dětem.“ (Dětský průvodce 70). **Budou-li rodiče usilovat o získání zásad, jimiž se vyznačoval život Ježíše Krista, budou tím v domově podporovat úsilí o jednotu. Nejednota zmizí a nastane tam jednota a láska. Rodiče a děti budou přijímat dary Ducha svatého.“** (AH 178)

Také v Písmu existuje několik zvláštních zaslíbení, které dal Bůh zapsat, aby rodiče mohli pochopit, že nejsou ponecháni sami ve složité úloze! Je připraven učinit vše, aby své děti zachránil.

Jedno z těchto překrásných zaslíbení je zapsáno u Iz 44,3, kde je otevřeně řečeno, že Bůh požehná našim dětem zvláštní mírou Ducha svatého: **„Nebo vylejí vody (symbol Ducha sv.) na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vylejí Ducha svého na símě tvé, a požehnání své na potomky tvé.“**

A dále v téže knize (Iz 49,25) Pán jasně praví, že ví o budoucím velkém boji se satanem, se kterým se každý rodič setká. Proto zaslubuje: **„Anobřž tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštěno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou**

nesnadní, já se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím. “ Každé ráno může křesťanský rodič provolávat toto zaslíbení. Máme jistotu, že může vykonat nemožné! Jak to udělá? Třetí verš 44. kapitoly dává odpověď — díky zvláštní úloze Ducha svatého. Ten nejenom že dodává dětem sílu, ale pomáhá také každému rodiči, který o tuto božskou moc prosí a spoléhá se na toto překrásné zaslíbení.

Závěr

Jste připraveni zamyslet se nad následujícím výrokem? Pokuste se svými slovy napsat Bohu krátký dopis, modlitbu díky Spasiteli, vyjadřující vaši vděčnost za dar Ducha svatého ve výchově vašich dětí.

Jaká ujištění a pomoc máme k dispozici! Hned teď můžeme prosit o odpuštění, že jsme se neobraceli k této Moci pro své děti? Prosím, začněme znovu. Ještě není pozdě modlit se jako nikdy dřív, aby nám náš nebeský Otec poslal v odpověď na Synovu přimluvu a naše horlivé prosby novou míru tohoto úžasného daru dnes! Je to on, kdo zachrání naše děti!

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. V čem podle této lekce spočívá třetí rodičovská povinnost?

Odpověď:.....
....

Otázka 2. Nakolik je důležité, aby náš duchovní život byl podobný dětem

Odpověď: .....

Otázka 3. Kdy byl král Šalomoun nejmoudřejší?

Odpověď: .....

Otázka 4. Co mají rodiče udělat podle citátu z knihy «Adventní domov» (str. 206), aby jim Kristus pomohl získat milost a sílu k jejich práci?

Odpověď: .....

KAPITOLA IV.

DUCH SVATÝ — BOŽÍ ODPOVĚĎ PRO ÚSPĚŠNÉ SVĚDECTVÍ

Lekce 17.

RADOSTNÉ VYDÁVÁNÍ SVĚDECTVÍ

Úvod

V prvních dvou kapitolách jsme se věnovali otázce Ducha svatého, jakožto Kristova daru světu jako celku i každému jednotlivci. Ve třetí kapitole jsme studovali mnohem osobnější oblast, ve které nás Duch svatý touží každodenně vést, a tou jsou **naše rodiny**, — místo, odkud má začít naše každodenní vydávání svědectví o Spasiteli.

V této kapitole «Duch svatý — Boží odpověď pro úspěšné svědectví» obrátíme svoji pozornost na ty oblasti naší služby, ve kterých nás Duch svatý může obdarovat mocí. Uvidíme, že svědectvím není to, co konáme svými silami, protože jen Bůh může učinit náš životní styl opravdovým a užitečným svědectvím ke slávě Pána Ježíše Krista.

Svědectví má úspěch jedině tehdy, když na něj budeme **připraveni**, a když jej budeme konat s **radostí!** Božský příkaz zní jasně: «Aby vaše svědectví bylo přirozené a současně i působivé, musíte být ve všem závislí na božské pomoci a denně ji pociťovat». Vydávání svědectví pak pro nás bude zkušeností **raného deště**, který nás připraví k vylítní mocné síly **pozdního deště** Ducha svatého.

Na počátku všech předcházejících kapitol jsme se zamýšleli nad citáty z Ducha prorockého, které nám pomáhaly soustředit naši pozornost na to, jaký zvláštní důraz dává Ježíš otázce Ducha svatého. Ještě jednou si je na počátku této kapitoly zopakujeme, aby jejich vážný smysl zanechal v našem myšlení nezapomenutelný dojem. Věnujte prosím několik minut prostudování těchto výroků:

„Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha svatého. Jaké veliké věci předpověděl v důsledku tohoto uschopnění církve? Proč se tedy dnes o Něm hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu svatém se hovoří pouze příležitostně, a pak je tato otázka ponechávána

na pozdější dobu.“ (ISM 156-157)

Když přemýšlíme nad tímto ujištěním, začínáme chápat, že i když uplynulo více než 150 let od jejich napsání, jsou stále aktuální. Zamyslete se nad následujícím viděním, ve kterém bylo Boží služebnici ukázáno na důležitost přítomnosti Ducha svatého v našem životě:

„...zdálo se mi, že jsem ve shromáždění, kde líčím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi Ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (ISM 109)

V této lekci se zamyslíme nad otázkou radostného vydávání svědectví, tzn. svědectví, které je konáno s radostí, připraveností a ochotou. Jak úžasné je vydávání svědectví, když tím zakoušíte radost a uspokojení. Možná, že příliš často «jdeme» vydávat svědectví ne proto, že je to tím, po čem úžasně toužíme a oč skutečně usilujeme se vši upřímností, ale proto, že když to neděláme, tak se cítíme vinni!

Co je lepší? Vydávat svědectví proto, že nám to skutečně působí radost, anebo proto, že se cítíme vinnými když to neděláme? Odpověď je jasná, a proto se v této lekci chceme podívat na vydávání svědectví z takové strany, abychom tuto službu začali konat s novým zápalem. Pak místo toho, že se toho bojíme, můžeme společně s ostatními, kteří v životě potkali Pána Ježíše, postupovat vpřed. Máme totiž na zemi velikou přednost — vyprávět jiným o tom, co Ježíš znamená pro nás osobně. Budeme opravdově toužit setkat se s těmi, které k nám Pán Duchem svatým poslal. Jaké obrození nastane, jestliže se církev Boží podívá na vydávání svědectví z tohoto pohledu! Jsem přesvědčen, že k tomu může dojít a dojde, jestliže budeme každodenně zvat do svého života Ducha svatého.

Co je to svědectví?

Svědectví je výpovědí očitého svědka o určité události; nemůže být podáváno ze slov někoho jiného. Jsou dvě otázky, které nám mohou pomoci pochopit, proč nezbytně potřebujeme přítomnost Ducha svatého v nás a jeho působení skrze nás.

- 1) Nakolik toužím stát se mocným Kristovým svědkem?
- 2) Co jmenovitě mne nutí získat moc k tomuto svědectví?

Co myslíte, dosáhne úspěchu svědek, který bude vyprávět jen to, co někdo jiný slyšel, viděl či prožil? O kolik přesvědčivější bude jeho vyprávění, jestliže bude moci mluvit o tom, co zakusil sám a bude zjevovat Krista jako svého osobního Spasitele a Pána! A když o tom bude svědek ještě mluvit s radostí, pak bude toto poselství mnohem mocnější.

Podívejme se na pravé svědectví na biblickém příkladu.

Radostné vydávání svědectví je hlavním ukazatelem obráceného člověka

Jestli tomu tak je, pak se někteří z nás nalézají v neštěstí, protože svědectví vydávají častokrát s velkou neochotou (jestli máme vůbec podíl v tomto díle). Jestliže je skutečně pravdou to, že radostné vydávání svědectví je základním znakem obrácení, pak by měli mnozí z nás prozkoumat své vyznání křesťanské víry. Buďte pozorní a nedělejte předčasné uzávěry, protože uvidíme, že opravdové svědectví není jen to, co děláme. Skutečným svědectvím je to, kým jsme, je to způsob života a ne nějaký doplněk k němu.

Otevřeme si Luk 8,38-40 a pozorně toto místo přečtíme. Zde nacházíme znaky obráceného člověka.

První je zapsán v 38. verši. Co si onen muž toužebně přál? Být s Ježíšem a nespouštět jej z očí. Co myslíte, proč bylo jeho přání být s Ježíšem tak silné? Protože prožil zázračnou proměnu u nohou Toho, který mu projevil lásku, jakou neměl nikdo jiný! Ano, prvním znakem obrácení v životě člověka je **touha být s Ježíšem stále, v každé chvíli**. Nic jiného není pro člověka tak důležité. A pokud se to pro nás nestane nejdůležitějším, neprojeví se ani následující dva.

Být dnes s Ježíšem znamená jít tam, kam by šel Ježíš — mluvit, třeba i u lavičky před obchodem, slova útěchy zklamanému, znamená to chovat se přátelsky k sousedu nebo někomu zanést bochník chleba. Být s Ježíšem znamená být v takovém souladu s Duchem svatým, že může jiné skrze nás poctit (ať bychom byli kdekoli nebo cokoli dělali) Ježíšovou přítomností. Skutečně si za takových okolností přejeme být tam, kde Pán Ježíš?

Druhý znak nalézáme v 39. verši (zvláště v jeho poslední části). Tento člověk **radostně** přijal (teď uvidíme, jak to můžeme poznat) zodpovědnost být Kristovým svědkem mezi těmito zlými lidmi. Kvůli nepřátelství obyvatel města (hněvali se, že přišli o vepře), byl tento muž Kristovu dílu užitečnější, když uposlechl jeho příkaz, než kdyby šel s ním. Lidé jej znali, a také věděli o jeho nedávném stavu. Mnozí možná tím i dost trpěli. Dovedete si představit jejich reakci, když mohli pozorovat úžasnou změnu, která se při něm stala?

Z čeho vidíme, že tento ještě nedávno posedlý přijal radostně odpovědnost svědčit svému okolí? V 39. verši je řečeno, že Ježíš mu přikázal, aby o tom vyprávěl svému domu. Ale uzdravený šel dál, neomezil se jen na tento příkaz. Kázal radostné poselství všude, kde jen mohl — nejen ve svém domě, ale i po celém městě! Jistě byl naplněn radostí a nadšením. Jeho svědectví bylo bezesporu více než slova. To, kým jsme,

jaký je náš životní styl a je-li nám nám vlastní vyprávět jiným o tom, co pro nás Bůh vykonal, pak je to možné nazvat opravdovým svědectvím. Tento muž nepochybně vlastnil oba tyto znaky obrácení.

Třetí znak vždy v našem životě vidět nemusíme, ale určitě se objeví. **Bude to ovoce naší práce.** Nepravil snad Pán Ježíš u Jan 15,5, že kdo přebývá v něm, a v kom přebývá on, ten nese ovoce mnohé? A pak v 8. verši dodává: „*V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojně, a takť budete moji učedníci.*“ Pokud neneseme plody jeho slávy, nejsme jeho učedníky, bez ohledu na to, co vyznáváme. Vzpomeňte si, že uzdravený posedlý se nesnažil nést plody, aby ukázal, že je Ježíšovým učedníkem; dokonce tak ani nepřemýšlel. Ovoce se objevilo díky tomu, že vydávání svědectví pro něj bylo úplně přirozené — měl lidem co vyprávět:

„Jakmile někdo přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha sdělit jiným, jak vzácného přítele našel v Ježíši; spásná a posvěcující pravda nemůže zůstat v jejich srdci zavřena. Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplněni radostí, že v nás přebývá jeho Duch, nebudeme moci mlčet.“ (SC 78)

Jestliže nezakoušíme touhu dělit se s jinými o pravdu, tak je možné, že to ukazuje na to, že už uběhlo hodně času od doby, co jsme «přišli ke Kristu»? Jestli tomu tak je, pak si můžeme být jisti, že Ježíš nás touží probudit a naplnit Duchem svatým natolik, abychom jím byli vedeni a při první příležitosti svědčili o Ježíši.

Podívejme se ještě na jeden výrok a zkusme nalézt odpověď na následující otázku: „*Proč je otázka radostného svědčení tak důležitá?*“

„Bůh by mohl dosáhnout svého cíle a spasit hříšníky bez naší pomoci; abychom však mohli rozvíjet svou povahu k podobě Kristově, musíme se na jeho díle podílet. Abychom mohli sdílet jeho radost — radost z duší vykoupených jeho obětí — musíme se účastnit jeho díla pro jejich vykoupení.“ (DA 142)

Není nic důležitějšího než formování povahy podobné Pánu Ježíši. Jestliže si to budeme přát, může v nás Pán probudit horlivost do práce na záchranu duší, které nám pošle do cesty. Dovolte mi, prosím, ještě jednou vyzvednout nejdůležitější myšlenku. Vydávání svědectví je mnohem víc než to, co děláme — studium Bible s jinými, přinášení darů, rozšiřování literatury atd., ať jsou jakkoli důležité. Svědčení je to, **kým jsme, co děláme a jak jednáme!** A když se toto stane radostným smyslem života, pak se vše výše jmenované také skutečně stane součástí našeho života.

Závěr

Musíme si pamatovat jedno, že při vydávání svědectví pro Pána se budeme často setkávat s těžkostmi. V naší službě pro Něj se mohou

vyskytnout komplikace; můžeme je dokonce čekat. Přesto ale záporná reakce některých posluchačů nemá být důvodem k tomu, abychom všeho nechali. Přečtěte Sk 13,50.51. Jak reagovali Pavel s Barnabášem na to, co se stalo, na rozdíl od zoufalství a zklamání, které lidé v podobné situaci často projevují? Nevzdali se a své práce nezanedali.

Zvláště si povšimněte 52. verše. Jakým pocitem je naplnil Duch svatý? **„Učedníci pak naplnění byli radostí a Duchem svatým.“** Domnívám se, že to klidně můžeme parafrázovat takto: „Byli naplnění radostí Ducha svatého.“ Duch svatý čeká, že nám dá ve vydávání svědectví radost, dokonce ikdyž se při hlásání evangelia setkáme s chvilkovým zklamáním. Následující citát tento princip vyjadřuje:

„...jejich duchovní zkušenost rostla díky naplnění Duchem svatým a radost byla přirozeným důsledkem. Poselství tohoto nového náboženského hnutí bylo pro obrácené pohany natolik živé, nové a neopakovatelné, že svoji radost vyjadřovali mnohem intenzivněji, než jejich bratři ve víře, obrácení z Židů.“ (6BC 90)

Tato myšlenka nám pomáhá pochopit, proč nedávno pokřtění členové, ještě plní Ducha svatého, se častokrát dělí o pravdu bez jakýchkoli zábran, na rozdíl od nás, kteří jsme na tuto cestu vkročili dříve. Toto ukazuje, že je nevyhnutelné každodenně přijímat křest mocí Ducha svatého. Pak se staneme takovými svědky, jakými bychom měli být podle slov Pána Ježíše. Přečtěte si to v následujícím citátu:

„Duch svatý zmocní všechny, kteří prosí o chléb života, aby ho odevzdali svým bližním.“ (6T 90)

„Příběh vykoupení musí na lidské srdce zapůsobit. Když se naučíte pokoře a skromnosti Krista, budete vědět, co byste měli říkat lidem, protože Duch svatý vám napoví, jaká slova použít. Těm, kteří si uvědomují nutnost nechat své srdce vést Duchem svatým, bude umožněno zasít semeno, které vyklíčí do věčného života.“ (CM 107 — 6T 325)

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Co je podle úvodu největší předností na zemi?

Odpověď: .....

Otázka 2. Jaké dvě otázky nám pomáhají pochopit, proč tak potřebujeme,

aby Duch svatý přebýval v nás?

Odpověď:.....

Otázka 3. Čeho je radostné vydávání svědectví důkazem?

Odpověď: .....

Otázka 4. Jaké tři znaky svědčí o obrácení člověka?

Odpověď: 1. ....
2. ....
3. ....

Lekce 18.

PŘÍPRAVA JE KLÍČEM K ÚSPĚŠNÉMU SVĚDECTVÍ

Krátký přehled minulé lekce

V poslední lekci jsme se z příběhu o posedlém dozvěděli, že existují tři znaky obrácení: 1) touha být stále s Ježíšem; 2) radostné přijetí zodpovědnosti svědčit; 3) přinášení plodů pro sklizeň. Také jsme si vysvětlili, že opravdovým vydáváním svědectví je obraz života, třebaže to velmi často považujeme za něco odděleného, odtrženého od života, nebo za nějakou «doplňující povinnost»; jako kdybychom říkali: «Rychle, rychle, ať už to máme za sebou».

Jako lid Boží věříme, že potřebujeme obdržet pozdní déšť Ducha svatého, abychom byli schopni dokonat dílo Boží. Povšimněme si ale v následujícím citátu, jak je důležité se učit vydávat svědectví, aby pozdní déšť mohl být na nás vylit.

„Mohutné vylití Ducha Božího, které osvítlí zemi svojí slávou, nepřijde dříve, dokud nebude lid Boží posvěcen a z vlastní zkušenosti nepozná, co znamená být Božími spolupracovníky. Když bude naše odevzdání Kristově službě úplné a z celého srdce, pak se Bůh k tomu přizná neomezeným vylitím svého Ducha. Nedojde k tomu ale dřív, dokud se větší část církve nestane Kristovými spolupracovníky.“ (ChS 253)

Soustředme proto svoji pozornost na vážnost přípravy, nevyhnutelné k

úspěšnému svědectví.

Příprava na úspěšné svědčení

Princip přípravy k vydávání svědectví pro nás není ničím novým. Je zřetelný při prohlížení množství různých programů, metodických příruček a plánů, vypracovaných církví s cílem využít darů a talentů lidu Božího. Je důležité chápat, že pravá příprava bude v sobě vždy zahrnovat ochotu zdokonalovat své schopnosti a návyky v hlásání poselství evangelia. Přečtěte si následující citát:

„Každý pracovník, který následuje Kristova příkladu, bude připraven, aby mohl přijmout a použít moc, již Bůh zaslíbil své církvi pro přípravu žně na zemi. Když se hlasatelé evangelia ráno co ráno sklánějí před Pánem a obnovují svůj slavnostní slib zasvěcení, posílá jim Bůh svého Ducha s jeho oživující, posvěcující mocí. Když se pak vydávají za svými každodenními povinnostmi, mají jistotu, že neviditelná přítomnost Ducha svatého jim dodá schopnosti, aby mohli působit na díle Božím.“ (AA 56)

Smysl je jasný. Na Ježíšově příkladu vidíme, že každodenně skláněl svá kolena v posvěcující modlitbě, aby mohl být naplněn Duchem svatým a tak být připraven na celodenní vydávání svědectví. V následujícím úryvku z díla E.G.White si povšimněme zvláštní rady. Ta ukazuje nutnost, aby mocný pomocník, Duch svatý, nás denně připravoval k službě:

„Věrní Boží poslové se musí snažit šířit Boží světlo jím přikázaným způsobem... Musí v opravdových modlitbách zápasit s Bohem o křest Duchem svatým, aby mohli uspokojit potřeby světa, hynoucího v hříších. Všechna moc je přislíbena těm, kteří s vírou hlásají věčné evangelium.“ (TM 459)

Podobá se to Jákobovu boji s andělem. Tato slova jsou velkou posilou „těm, kteří s vírou hlásají věčné evangelium“, kteří pracují pro Pána! Služebnice Páně říká, že „musí na opravdových modlitbách zápasit s Bohem o křest Duchem svatým“. Dovedete si představit, k čemu dojde v závěru hlásání radostného poselství, jestliže se všichni, kteří toto věčné evangelium jdou hlásat, skutečně pochopí, co znamená zápasit s Bohem o udělení této moci Ducha svatého?

Jestliže ale bude tato moc přijata jako něco samozřejmého a sebevědomě usoudíme, že Duch svatý je zde s námi, pak Boha omezíme v jeho působení. Znamená to, že ve skutečnosti tento Dar opravdově nehledáme. Avšak podle slov z Luk 11,9-13 je nám jasné, že Bůh, bez jakýchkoli pochybností, touží dát nám více než prosíme. Jak jej musí zraňovat pohled, že jsme k možnosti získání tohoto daru a k naší potřebě v tom tak nedbalí a lhotejní. Je to asi tak, jako kdybychom říkali: „Ve skutečnosti Pane tuto

tvoji moc nepotřebuji, no ale jestli myslíš, že ji přesto potřebuji, můžeš mi ji poslat.“ Je zřejmé, že naše činy svědčící o takovém vztahu k této otázce ve skutečnosti Boha zarmucují.

Být hotový čekat

Přečtěte si prosím Sk 1,4 a Luk 24,49. Zde vidíme zvláštní příkaz: dříve, než «vyplujeme» s úsilím dokonat dílo Evangelia, musíme se nejdřív naučit na dar Ducha svatého čekat.

A když tento svět brzy pomine a nám zůstalo jen málo času k dokonání díla Božího, proč tento vážný princip tak často ztrácíme ze zřetele? Je tomu tak proto, že lidský rozum je často ovlivňován pocitem viny z toho, že jsme to už dávno měli udělat. I zde můžeme velmi lehce «předbíhat» Pána, nezávisle na něm a bez úplné závislosti na Boží moci.

Jestliže se trvale nespolehneme na Ducha svatého, pak je možné a to dokonce velmi rychle, že budeme předpokládat, že už Ducha svatého máme. A místo toho, abychom se s pokorou učili bdít a očekávat seslání této veliké moci, nebudeme její nezbytnosti přikládat důležitost.

Princip čekání není v Písmu vůbec ničím novým. Přečtěte si, prosím, tři následující pasáže: Ž 27,14; 36,7-9 a Pláč Jer 3,25.26. Jsou ještě i jiná místa, které si v této souvislosti můžeme připomenout. Co myslíte, proč v celém Písmu princip čekání tak vyniká? *(Jestli chcete, můžete si v konkordanci vyhledat ještě další odkazy).*

Podívejme se na příklad několika biblických postav, které se naučily na Boha očekávat a věnovaly jeho plánu co bylo potřebí. Ve Starém zákoně to byl Mojžíš. Když mu bylo 40 let, tak si myslel, že už svůj úkol splnil, ačkoli Bůh jej ještě nemohl použít. A tehdy, když jej Bůh chtěl použít po jeho čtyřicetiletém pobytu na poušti, se už Mojžíš nepovažoval za způsobilého. V jeho myšlení došlo k velké proměně!

Z Nového zákona jistě každého napadne apoštol Pavel, který horlil pro Boha. Až do svého obrácení nedovolil, aby se mu někdo nebo něco postavilo do cesty v jeho pronásledování křesťanů. Ale ani po svém obrácení nebyl Pavel ještě připraven ke službě. Duch svatý jej vedl na poušť do Arabie, kde se měl naučit čekat a spoléhat se na božské vedení z nebes. Teprve až po tříletém čekání na poušti byl připraven k tomu, aby jej Bůh mohl použít. Nevidíme se v některém z těchto Božích služebníků? Jak lehce ve svém přesvědčení, že i tak už bylo ztraceno mnoho času, běžíme vpřed a nevíme o mocné síle Ducha svatého, který trpělivě čeká, dokud jej nepoprosíme, aby byl naším průvodcem.

Snad nejdojemnější příklad čekání na čas nebeského rozhodnutí pro nás zanechal Ježíš. Celých třicet let se učil čekat. Zjevil nám příklad toho, jak se máme učit čekat na božskou prozřetelnost. Jeho příklad slouží k našemu

poučení a do té doby, dokud se jako jedinci i jako celý lid Boží nenaučíme čekat, nemůže na nás vylít svoji moc.

Dovedeme si v souvislosti s dokonáním díla Božího na zemi představit, proč je pro Pána tak důležité, abychom se nejdříve naučili na něj očekávat, dříve než na nás vylije moc pozdního deště? Kdyby byl seslán dříve, než jsme si osvojili tuto lekci, připisovali bychom jeho zásluhy sobě. Nepoznali bychom, že mocné vylití bylo odpovědí na naše očekávání. Proto Spasitel čeká, že si uvědomíme, co znamená na tuto událost očekávat.

Když Bůh uvidí, že jsme to pochopili a že nám tento úžasný «déšť» klidně může svěřit, protože si jeho zásluhy nepřivlastníme, tehdy ho na nás sešle. Ještě jednou si povšimněme, jak velký důraz je kladen na čekání v popisu událostí, odehrávajících se bezprostředně po Letnicích. Přečtěme si Sk 1,4.5.8 a všimněme si, že tento příkaz byl dán dřív, než s kázáním evangelia začali.

Naše velká potřeba této Moci

Zamysleme se nad následujícím citátem T.A.Cherge (*zdroj neznámý*):

„Bude někdo namítat, že potřebujeme moc pro křesťanský život a službu? Křest Duchem svatým je nabízen každému křesťanu a také každý křesťan jej potřebuje. Tato úzkost a následně obdržená moc jsou pro svědeckou službu užitečné. Tuto moc dnes potřebujeme. K vydávání svědectví o Ježíši Kristu nepotřebujeme důkladnější organizaci nebo hlučné charismatické projevy, ale moc Ducha svatého.“

Ano, přiznání si potřeby je klíčem k závislosti na jeho moci k dokonání díla Evangelia v tomto světě. Přečtěte si úžasnou myšlenku z následujícího odstavce:

„Ti, kdo slouží Mistru, potřebují mnohem vyšší, hlubší a širší zkušenost, než jak si to mnozí představují... Mnozí mají nejasné ponětí o Kristově dokonalosti, přesto jejich srdce jásají radostí. Touží po plnějším a hlubším vědomí Spasitelovy lásky. Jejich nitro touží po Bohu. Duch svatý působí v těch, kdo chtějí, aby v nich působil. Přetváří ty, kdo se nechají přetvořit, a formuje ty, kdo mu dovolí, aby je formoval. Pěstujte duchovní myšlení a opravdové společenství se svatým Pánem.“ (MH 503)

V následujícím citátu je vidět, díky čemu se začínáme podřizovat vedení Ducha svatého:

„Jestliže jsme se zbavili vlastního «já» a jsou-li z naší duše vyhnáni všichni falešní bohové, pak ji naplní Duch Kristův. Takovým způsobem člověk získává víru, která očišťuje jeho duši od všech nepravostí a nečistot. Nyní žije v souladu s Duchem a poslouchá jeho příkazy.“ (GW 287)

Smysl všeho tohoto je trvalá závislost na Duchu svatém:

„Duch svatý všechny, kteří jsou připraveni učit se, učiní schopnými s mocí hlásat pravdu.“ (MM 12)

Co tedy očekává Bůh od každého z nás? Potřebuje, abychom byli připraveni podřídit svoji vůli jemu a tehdy nás naučí vydávat svědectví. Jsme hotovi to učinit? Možná cítíte, že právě teď, v závěru naší lekce Kristus toužebně čeká, jestli jsme už připraveni. K tomu, abychom mohli potkat potřebnou duši, musíme být připraveni.

Prosím, rozhodněme s upřímností být hotovými k vydávání svědectví dnes, zítra, kdekoli či kdykoli. Ježíš přijde brzy a touží vidět v nás odpověď na jeho výzvu. Pamatujme si, že jestliže nás Duch svatý každodenně připravuje, pak budeme připraveni i na závěrečné vylíčení tohoto zvláštního daru. Nepochybuj, že se toužíme připojit k modlitbě apoštola Jana: **„Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“**

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Co musí bezpodmínečně obsahovat skutečná příprava k vydávání svědectví?

Odpověď: .....

Otázka 2. Proč musí Boží služebníci denně zápasit na modlitbě o křest Duchem svatým? (podle TM 459)

Odpověď: .....

Otázka 3. Část procesu přípravy v sobě zahrnuje pochopení důležitosti, jak se na Ducha svatého naučit čekat a spoléhat, a nejit slepě vpřed.

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 4. Podle úryvku z knihy «Lékařská služba» (str. 12) učiní Duch svatý každého schopným mocně hlásat pravdu .

Odpověď: Ano / Ne

Lekce 19.

ÚPLNÁ ZÁVISLOST NA BOŽSKÉ POMOCI**Úvod**

V této lekci si ukážeme, že klíčem k tomu, aby Duchem naplněný člověk úspěšně vydával svědectví je úplná nebo dokonalá závislost na moci Ducha svatého. Prosím, započneme modlitbou o zvláštní zdůraznění celé závislosti na božské pomoci. Bylo by dobré, kdybychom se každý pomodlil krátce, ale upřímně, abychom si tuto závislost při studiu lekce všichni uvědomili.

Povšimněme si dvou úvodních citátů:

„Bůh mohl tak mocně pracovat, protože lidé se zcela oddali vedení Ducha svatého.“ (ChS 254)

„Bez spolupráce s Duchem Božím nemůže ani výchova, ani jakékoli přednosti či příznivé možnosti, at' by byly jakkoli veliké, učinit služebníky průduchy k vylití božského světla.“ (GW 284)

Co myslíte, proč úplná nebo dokonalá závislost na božské pomoci Ducha svatého je tak důležitá? Souhlasíte s tím, že pouze když se budeme učit být absolutně závislími na božské moci, pak pochopíme, že úspěch ve službě Jemu je přímo úměrný této závislosti?

Olej pro jasný svít lamp

Obraťme svoji pozornost na čtvrtou kapitolu proroka Zachariáše. Povšimněme si nádherného popisu zlatého svícnu a oliv, na kterém vidíme zřetelnou ilustraci úplné závislosti na božské moci. Když nad tím přemýšlíme, je dobré si zapamatovat dvě věci. Nejprve to, že olej v celém Písmu symbolizuje Ducha svatého, a pak že Zorobábel byl člověk naplněný Duchem a vyvolený k tomu, aby byl Božím nástrojem při obnově Jeruzaléma.

Ve verších 1-6 Zachariáš zaznamenal vidění, jehož význam není na první pohled jasný. Vidí svícen z ryzího zlata se sedmi lampami ke svícení. Nad ním je připevněn džbán. Olej z něj nálevkami stéká do lamp, zásobuje je, aby mohly svítit. Po obou stranách džbánu jsou olivy, ze kterých do něj kape olej.

Podle prorocké knihy Zjevení můžeme pochopit, že symbolizují Starý a Nový zákon Bible (viz GC 267). Přesto toto nové chápání zde Božimu proroku nebylo úplně objasněno. Proto je Zachariáš tázán, jestli ví, co to všechno znamená. Proto, aby ještě jednou ujistil Zorobábele, že může vykonat práci, svěřenou mu Bohem, a také proto, aby jasně pochopil, že to

může být vykonáno jen pod zvláštním vedením samotného Boha, Pán mu říká:

„Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou (tvojí), ani mocí (tvojí), ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ (v.6)

Z tohoto místa si můžeme jako církev ostatků vzít mnoho užitečného a přijmeme hojně požehnání, když pochopíme poselství, tak jasně zjevené Božimu služebníku Zorobábelovi. A když se podíváme na jeho životní zkušenost, pak můžeme vidět, že velmi lehce mohl podlehnout myšlence, že úspěšné dokončení díla závisí na něm a jeho moudrosti. Avšak zde byla nutná Boží moudrost, nikoli Zorobábelův rozum. Pochopitelně, že Bůh si vybral jeho k dokonání svého díla, ale jeho práce mohla být užitečná jediné za podmínky, že si bude pamatovat toto napomenutí.

Přečtete si následující řádky ze čtvrtého svazku Biblického komentáře:

„Mnohé lidské vynálezy jsou používány k uskutečňování plánů, úmyslů a přání lidí, se kterými Bůh nespolupracuje. Není to řečnický projev nebo mnohé obřady, které dokazují spolupráci Pána se svým lidem. Otázka spolupráce Boha a člověka nespočívá v lidské síle... Tentýž Duch, který uskutečňování díla Božího vedl stále, jej bude řídit i dnes.“ (4BC 1179)

Služebnice Páně varuje, že nám, jako jednotlivcům i jako celé církvi, hrozí nebezpečí, existující ode dnů Adamových. Je jím nebezpečí řídit se svými vlastními plány a snahami místo toho, abychom pamatovali na naši potřebu usilovat o hledání přímého vedení Ducha svatého ve vykonání božského úkolu. Když nad tím budeme přemýšlet, začneme si uvědomovat, že je lidem přirozené jednat právě tak.

Problém spočívá v tom, že můžeme usilovat konat dílo Boží a pohrdat mocí shůry, nebo si neuvědomujeme nezbytnost stále hojnějšího získávání tohoto božského daru, aby naše kázání evangelia bylo úspěšné. Proto nám Bůh pomocí vidění, daného Zachariášovi, touží objasnit, že ne my sami musíme toto dílo konat, ale samotný On nám k tomu udělí svou sílu.

Musíme pokračovat v získávání stále většího množství oleje Ducha svatého. Tehdy budeme mít o co se podělit s jinými. Je pozoruhodné, že čím více budeme rozdávat, tím více budeme přijímat. Čtete:

„Schopnost přijímat svatý olej ze dvou oliv, vydávajících olej, závisí na tom, nakolik obdarovaný tento olej rozdává na uspokojování potřeb jiných lidí a slouží jim slovem i činem. Tato nedocenitelná, uspokojení přinášející práce, spočívá v trvalém přijímání a dávání. Schopnost přijímat je uchovávána pouze díky rozdávání.“ (4BC 1180)

Obraťme nyní svoji pozornost na Mat 25,1-13 a odhalme si tajemství

podobenství o desíti pannách. Jsou si podobné; ale ačkoli je to přísné, vidíme mezi moudrymi a bláznivými pannami úžasný kontrast! Obojí měly lampy a určité množství oleje, obojí slyšely volání o přibližujícím se ženichovi. Ty bláznivé se mohly domnívat, že se moudré staví k otázce oleje s přehnanou pečlivostí. Jejich lampy snad nehořely? Ale brzy začaly lampy nerozumných panen slábnout, blikat a pak i hasnout. S výjimkou množství oleje měly bláznivé všechno, co i moudré. Moudré jen doplnily olej do svých lamp a byly hotovy! Přečtěme si následující výrok služebnice Páně, který můžeme nalézt v «Review and Herald»:

„Moje pozornost je často obracena na podobenství o desíti pannách... protože má zvláštní význam pro naši dobu... a bude aktuální až do konce... Zobrazuje stav církve. Moudré i bláznivé mají Bibli, jsou jim dány všechny prostředky milosti; mnozí ale neberou v úvahu to, že musí vlastnit nebeské pomazání (Ducha svatého)... Výraz «bláznivé panny» popisuje charakter těch, jejichž srdce nebyla změkčena vlivem Ducha Božího.“ (RH 30.8.1890)

Co podle tohoto výroku nechápou «bláznivé», přestože mají Bibli? Není to popis naší vlastní křesťanské zkušenosti? Třebaže mohou být podobné otázky někdy přijímány bolestně, je toto «vyšetření» konáno něžným působením svatého Ducha, který nás miluje zrovna tak silně, jako i Syn a Otec.

Povšimněme si ještě Zj 3,17. Jaká člověku přirozená pozice je zde popsána? Přečtěte si prosím k tomu následující komentář:

„«Nic nepotřebuji». Vrcholným chvástáním laodičanů je to, že jsou si jisti, že je jejich stav natolik dobrý, že jej není možné zlepšit. Taková spokojenost se sebou je hubící, protože Duch Boží nikdy nevchází tam, kde nepocítí'ují potřebu jeho přítomnosti. Avšak bez jeho přítomnosti není nový život možný.“ (7BC 762)

Závěr

Existuje ještě nějaký jiný základ jistoty úspěchu než úplná závislost na božské pomoci? Když budeme číst níže uvedená ujištění, zamysleme se prosím, co hovoří o nezbytnosti důvěry v tento zvláštní dar, který Kristus připravil, aby nás obdařil silou k dokonání jeho díla:

„Světlo ze zdroje slávy Boží musí dopadnout i na nás. Je nám potřebi svaté masti s výsosti... Když se božská moc nespojí s lidským snažením, pak i to největší, co člověk udělá, nemá cenu stěbla. V naší práci je nám potřebný svatý Duch... Potřebujeme křest Ducha svatého. Bez něho nejsme uschopněni vyjít do světa právě tak, jako ani učedníci nebyli schopni po ukřižování jejich Pána. Ježíš znal tento jejich nedostatek a proto řekl, aby zůstali v Jeruzalémě, dokud nebudou vybaveni mocí

shûry.“ (ISM 411).

„Někdo snad umí vykládat slovo Boží, může být dobře obeznámen se všemi jeho přikázáními a zaslíbeními; dokud však pravdu nezasadí do srdce Duch svatý, nikdo nepadne na Skálu a nespasí se. (viz Mat 21,44). Žádné vzdělání, žádná výtečnost, ať je jakkoli velká, neučiní z nikoho šířitele světla bez působení Ducha Božího. Zasívání semene evangelia nedozná úspěchu, dokud semeno neprobudí k životu nebeská rosa.“ (DA 672)

Kéž se každý z nás rozhodne dovolit Duchu svatému vykonat to v našem životě, protože bez něj můžeme udělat «mnohé», ale přesto ať už samostatně nebo jako celý lid Boží nikdy nedokončíme dílo Boží. Nebesa jsou připravena vylít na nás tento nebeský olej. Jsme připraveni být Duchem svatým naplněni? Jestliže si přejeme poddat se jeho vedení, pak budeme dostávat tento zvláštní dar stále hojněji a hojněji, dokud nebudeme naplněni natolik, že se toto požehnání rozlije na celý svět a všechny, kteří nás obklopují. Tehdy nastane čas říci: **„Kde je, ó smrti, osten tvůj? Kde je, ó hrobe, vítězství tvé?“**

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Doplňte vynechaná slova v řeči, která zazněla Zorobábelovi: „Ne _____ ani _____, ale _____ mým, praví Panovník Hospodin.“ (Zach 4,6)

Otázka 2. Existují dva skryté problémy, o nichž jsme v této lekci hovořili. Které to jsou?

Odpověď: 1) .....
2) .....

Otázka 3. Jak si můžeme podle Biblického komentáře (4BC 1180) uchovat schopnost přijímat?

Odpověď: .....

Lekce 20.

ÚSPĚCH — V ČEM SPOČÍVÁ ROZDÍL?**Úvod**

V jakém bodě lidské historie se teď nacházíme? Měli bychom být touto otázkou znepokojeni, protože jsme lid pověřený zvláštním a důležitým posláním. Uplynulo už 150 let od doby, kdy Duch Boží povolal naše hnutí k životu s jediným cílem — kázat celému světu trojandělské poselství, a Ježíš se stále ještě nevrátil na tuto zemi! Jednou zde zazněla otázka: „Co není se sklízni v pořádku?“

Co je potřeba k jejímu dokončení? Možná že nestačí říct: „Nejsme připraveni.“ Možná, že nám něco schází. Každá generace křesťanů už od doby, kdy zde žil Kristus, věřila, že přijde za jejich života. Proč k tomu ještě nedošlo?“ Ano, — řekneme, — je to proto, že Evangelium ještě nenaplnilo celý svět.“ Nezamýšlíme se snad nad tím, že Kristův druhý příchod se oddaluje už natolik, že je namísto otázky: „Proč Evangelium ještě neobsáhlo (nenaplnilo) celý svět?“

Cíl lekce

V této lekci budeme studovat otázku efektivnosti a úspěchu při dokonávání díla Božího na této zemi. Co si představujeme pod slovem «úspěch»? Můžeme ve světle úžasné historie Letnic nazvat postup díla Božího v dnešním světě úspěšným? Apoštolé, kteří věnovali malou pozornost číslům a jiným podobným věcem, donesli v krátké době radostné poselství evangelia do všech tehdy známých končin světa. Narozdíl od nich jsme tak zběhlí ve statistice, administrativě, sestavování plánů a dalším, avšak ve skutečnosti jsme neschopní proniknout na tak mnohá místa, kam evangelium ještě nedošlo. Podívejme se nejdříve, co není cílem naší lekce. Není sestavena proto, abychom někoho obviňovali nebo mu něco vytýkali. Naopak se podíváme, jestli si můžeme vyjasnit možné příčiny toho, proč není dílo Boží stále ještě ukončeno. Pane, nejsem to já? Není příčina ve mně? Existuje něco, co bych mohl dělat a nedělám, nebo jsem snad někým, kým bych být neměl? Je možné, že bychom jako lid Boží, vyvolení k dokonání zvláštního poslání, polevili v něčem životně důležitém? — To jsou otázky, které by nás měly znepokojovat.

Svoji pozornost také obrátíme na to, abychom si dnešní dobu porovnali s časem Letnic. Její historie je mimořádně důležitá a užitečná pro studium, protože prvotní křesťané neměli všechny vymoženosti dnešního světa, a

přesto dosáhli takových úspěchů v tak krátké době. My na rozdíl od nich pracujeme na splnění téhož úkolu, máme tolik možností, a přesto ve srovnání s nimi jsme pro dokončení díla Božího na zemi vykonali tak málo!

Jaká rada, kterou nám dává inspirované pero, hovoří o úspěchu na misijních polích?

Protože to má souvislost s Duchem svatým, dává to efektivnosti díla Božího zvláštní význam. Přečtěte si prosím pozorně uvedené citáty, které ukazují, že Bůh se stará o náš úspěch v konání jeho díla a zamyslete se nad nimi:

„...satanovi se podařilo ve velké míře odloučit od našeho lidu zvláštní moc Ducha svatého, kterou by jim Bůh rád propůjčil. Nepřítel zabránil, aby získali schopnost, která by jim umožnila přinášet pravdu světu, tak jako ji hlásali apoštolé v době po Letnicích. Bylo zabráněno, aby světlo svojí slávou osvítilo celou zemi a ve velké míře bylo odňato pro tuto akci našich bratrů.“ (ISM 234.235)

„Spoléhejme se v otázce ÚSPĚCHU více na Ducha svatého a mnohem méně na lidské nástroje.“ (TM 215)

„Které zaslíbení známe méně v jeho praktickém naplnění, právě následkem mlčení o tom nejdůležitějším předmětu, než toto bohaté zaslíbení daru Ducha svatého. Jím má být dávána síla a ÚSPĚCH veškeré naší duchovní práci.“ (TM 174)

„Dílo Ducha svatého je nesmírně veliké a z tohoto pramene čerpá služebníci Boží sílu a ÚSPĚCH.“ (GW 289). „Pán si přeje, aby člověk nedával ve svém způsobu řeči důraz impulsům. Chce, aby člověk mluvil mírně, volně a rozvážně a dovolil Duchu svatému, aby dal hlásání pravdy ÚSPĚCH.“ (Ev 668)

„Ducha svatého velmi potřebujeme... Je pramenem, ke kterému musíme vzhlížet, abychom ÚSPĚŠNĚ obnovili mravní obraz Boží v člověku.“ (FE 526)

Vidíte také po pozorném přečtení těchto řádků a při vědomí, že uplynulo už více než 150 let od počátku hlásání našeho jedinečného poselství, že jestliže skutečně čekáme dokonání díla Božího za našeho života, je nám tento zdroj ÚSPĚCHU krajně potřebný?

Není na místě přiznat, že ÚSPĚCH nemáme, že jinak by už práce byla vykonána? Pokračujme prosím v našem studiu.

Úchvatný úspěch Letnic

Pozorně si přečtěme Sk 1,14-15 a 2,1-41. Zvláště si povšimněme veršů 40 a 41. Jaké byly výsledky mocného vylíčení Ducha svatého co do počtu o Letnicích? Tři tisíce obrácených v jednom dni, na jednom místě, po jednom kázání! Co to bylo za počet? Byl to společný počet obrácených z

celého světa? Byl výsledkem série Petrových kázání během několika týdnů? Jaký zvláštní význam má tato událost?

Ze zprávy ve Sk 1,16 si všimněme, kolik členů (nebo alespoň těch, kteří měli hluboký zájem o splnění Kristova odkazu) čítala novozákonní církev do úžasného (zázrak)divu o Letnicích. Pouhých 120 lidí! Kromě zjevného projevu moci Ducha svatého, který posluchače přesvědčil a hned při této velké události je přivedl k rozhodnutí, konal Duch svatý podobné denně (viz Sk 2,46.47). S jistotou můžeme říci: „Jaký ÚSPĚCH!“ Duch svatý nepůsobil osamoceně, působil prostřednictvím pokorných nástrojů, které se mu zasvětily, ale On byl jejich ÚSPĚCHEM! Nepochybujte, že se to všechno stalo díky němu. Působil skrze muže a ženy, kteří mu ochotně dovolili, aby je řídil a biblická zpráva nám názorně ukazuje, jaký to mělo výsledek. A co bylo podle Sk 1,14 a 2,1 mezi těmito lidmi? Co je spojovalo? Byla to nádherná pouta jednoty. Jak se nám nedostává aktivního úsilí o jednotu! Toho dosáhneme, jestliže se budeme horlivě modlit o Ducha svatého, který nás sjednotí. Pak bude skrze nás působit a obracet jiné k našemu milujícímu Pánu.

Můžeme říci, že úspěch je dosažení «největšího» s pomocí toho, čím nás Bůh obdařil. Pohleďte, co máme k dispozici:

1. Jako Adventisté sedmého dne se považujeme za nejrychleji rostoucí církev na světě.

2. Konáme práci ve více zemích, než kterákoli jiná protestantská církev; adventisté jsou téměř všude. Prostřednictvím Ducha svatého Bůh založil svoji církev po celém světě a uvádí tento zázračný mechanismus do chodu na každém místě. Dalším vytčeným cílem je závěrečné dokonání díla Božího. Třebaže je potřebí vykonat ještě mnoho.

Zkuste si představit, k čemu dojde, když bude celá církev vlastnit ÚSPĚCH Ducha svatého. Domyslete to — několik milionů adventistů, věrných trojandělskému poselství, je už rozeseto po vší zemi! Když budeme denně naplňováni raným deštěm Ducha svatého, budeme tak připraveni na vylití pozdního deště a jak rychle bude potom dílo dokonáno!

Závěr

Uvědomili jsme si znovu nezbytnost Ducha svatého v ÚSPĚCHU Božího díla? Pociťujeme jako lid Boží potřebu tohoto ÚSPĚCHU? Dovolme prosím závěrem Duchu svatému vstoupit do nás a přesvědčit nás o naší potřebě!

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Co není cílem této lekce?

Odpověď: .....

Otázka 2. V závěru lekce je úspěch definován jako «dosažení _____».

Lekce 21.

RANÝ DÉŠŤ ZNAMENÁ BÝT KAŽDODENNĚ NAPLŇOVÁN DUCHEM SVATÝM

Úvod

Toto je poslední lekce této kapitoly, věnované vydávání svědectví a Duchu svatému. Veliký Inspirátor nás učiní schopnými vykonat nemožné — donést «Evangelium» celému světu v naší generaci. Věřím, že jsme si pro tento čas osvojili následující: jestli jsme hotovi uznat svoji potřebu v daru Ducha svatého a přijmout jej v hojnosti, pak nás Bůh bude moci použít k dokonávání svého díla na zemi nyní, v naší generaci!

Cílem lekce je tedy ujasnit si, v čem spočívá smysl pozdního deště. A protože tento termín předpokládá vylití raného deště, podíváme se, jaký význam má a nakolik je důležité jej obdržet. Začněme prosím tímto druhým cílem. Na první pohled se nám může jevit, že tato lekce není na správném místě. Přesto ale je zde, na konci celé kapitoly, aby tím byla ještě jednou podtržena jeho důležitost. Dokud si neuvědomíme svoji potřebu Ducha svatého ve **všedním** životě, pak se o něj nebudeme modlit a také jej nedostaneme v hojnější míře.

1. Význam z přírody (*viz 2. Moj 11,14*). Raný déšť v tomto verši označuje něco víc než jen ojedinělý déšť, svlažující půdu, která je obdělána a zasetá. Tento déšť musel pršet nejednou, aby semeno mohlo dobře vzklíčit a mohlo růst až do zralosti. Důležitost pozdního deště, který byl přímo před sklizní, nemůžeme také nedoceňovat, protože bez něj by bylo to, co vykonal raný déšť, bez užitku.

2. Biblický význam. Když použijeme příklady z přírody, můžeme si všimnout, jak prorok Joel spojuje tento doslovný význam se zvláštním

vylitím Ducha svatého na konci času. (viz Joel 2,23.28.29) Teď si prosím otevřeme Sk 2,16-21 a povšimněme si, jak toto proroctví použil apoštol Petr v době Letnic: „**Ale toto je, což je předpověděno skrze proroka Joele**“, řekl a citoval verše 28-32. Termín «Raný déšť» znamená první velké vylití Ducha svatého na zemi od začátku díla «Evangelia» na zemi.

Ve Zj 18,1 je předpovězeno ještě jedno zvláštní vylití moci Boží na zemi. Toto zvláštní seslání jeho moci je nazváno «Hlasitým voláním» (viz EW 277-279). Hlasité volání, poslední mocná výzva třetího andělského poselství, je způsobeno zvláštním projevem Boží slávy a jeho charakteru na celé zemi, který se uskuteční skrze vylití Ducha svatého bez omezení. A když studujeme druhou kapitolu Joele proroka, srovnáváme ji s tímto veršem ze Zjevení a dovolíme Bibli, aby se sama vykládala, pak uvidíme, že k tomu musí dojít skrze závěrečné vylití Ducha svatého Božího, který osvítil zemi posledním varovným poselstvím.

3. Osobní význam. Nepocít'ují naše duše, jako «štípení Hospodinovo», potřebu každodenního přijetí proudů jeho milosti? Je velmi důležité, abychom si přesně objasnili tento třetí význam raného a pozdního deště. Je velmi lehké o tom teoreticky mluvit, ale takto nám naše studium nemůže osobně pomoci. V tomto případě z něj nebudeme mít žádný užitek.

Proto je pro každého z nás osobně raný déšť něčím mnohem důležitějším, než jen historická skutečnost, datovaná na den Letnic. Je natolik významnou událostí v životě každého z nás, jako byly Letnice. Podle významu z přírody nebyl raný déšť jednorázovým, ale opakujícím se deštěm, a proto každý z nás potřebuje trvalé rozlévání proudů Ducha svatého ve svém osobním životě. Docenit význam těchto každodenních nebeských osvěžujících proudů není možné! Proč je podle Iz 44,3.4 potřebujeme? Protože žízníme, ikdyž si to třeba ani neuvědomujeme! Bůh je připraven vylít svého Ducha na ty, kteří žízní, tak jak je o tom praveno ve čtvrtém blahoslavenství: „**Blahoslavení, kteříž lační a žízní spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.**“ (Mat 5,6) Jak moc potřebujeme každodenní osvěžující proudy Ducha svatého, aby se na nás rozlévaly!

Bez každodenních kapek raného deště pozdní déšť nepůsobí dozrání úrody našeho života a nepřipraví nás pro nebesa. Když nebudeme denně hladovět a žíznit po Kristově spravedlnosti, pak nikdy nezatoužíme po závěrečném zapečetění pozdním deštěm. Je to Duch svatý, kdo nám touhu po každodenním i závěrečném vylití dává! A podle naší touhy po jejich získání (o tom svědčí naše horlivá modlitba) nám daruje v hojnosti jedinečnou přítomnost Pána Ježíše.

Povšimněte si ještě použití symbolů z přírody u proroka Ozeáše, který nám ukazuje (Oz 6,3) na jejich uvedení do praktického života. Pokuste se

formulovat vaše pochopení tohoto verše. A protože díky vylití pozdního deště, znázorněného ve Zj 18,1, se celý svět dozví o posledním Božím varování, co každý z nás potřebujeme? Odpověď by měla být jasná — každý z nás potřebujeme hojnost každodenních proudů, symbolizovaných termínem «raný déšť». Opravdu chápeme, jak jsou nám potřebné?

Zvláštní pozornost věnuje otázce raného deště Duch prorocký

Důkladně prozkoumejte, jak důležitý a vážný význam je dáván zkušenosti přijetí raného deště v dílech Ducha prorockého:

„Kdyby raný déšť nevykonal své dílo, nemohl by pozdní déšť přivést setbu k úplnému dozrání.“ (TM 506)

„Mnozí ve velké míře zanedbali přijmout raný déšť a neobdrželi tak všechna dobrodíní, která Bůh takto pro ně připravil. Očekávají, že pozdní déšť je od toho oprostí... Nesmíme však zanedbávat milost, znázorněnou raným deštěm. Jedině ti, kteří žijí podle světla, které mají, obdrží světlo větší. Jestliže nebudeme denně pokračovat v osvědčování křesťanských ctností, nepoznáme v pozdním dešti zjevení se Ducha svatého. Bude vyléván na duše všude kolem nás, ale my jej nepoznáme ani nezískáme.“ (TM 507)

„Můžete si být jisti, že až bude vylit Duch svatý, ti, kdo neobdrželi a nedocenili raný déšť, neuvidí ani nepochopí cenu pozdního deště.“ (TM 399)

Každodenní zkušenost prosby o raný déšť a získání obnovující přítomnosti Ducha svatého je životně důležitou otázkou. Je otázkou života a smrti, protože podle slov služebnice Páně „dokud raný déšť nevykoná své dílo, nemůže pozdní déšť přivést setbu k úplnému dozrání“. Zač se podle vás máme jako církev ostatků modlit, aby setba mohla růst nejenom v našem životě, ale i na celé «vinici»? Musíme se denně modlit o přednost přítomnosti Ducha svatého, aby nás naplnil touhou dát cele svoji vůli pod jeho kontrolu. Máme prostě následovat toto zvláštní vedení Ducha svatého v našem každodenním životě.

Pán Ježíš řekl, že Otec velmi, velmi silně touží dát nám tento dar, ale my jej musíme prosit! Víím, že potřebujeme mnohem hojněji využívat zvláštní přednost modlitby a prosit o posvěcení v ranní modlitbě i v průběhu celého dne. Povšimněme si ještě dvou následujících výroků Ducha prorockého z celé řady jiných, jak zřetelně ukazují na nezbytnost horlivé modlitby o tento úžasný Dar:

„Z milosti Kristovy byli apoštolé tím, kým byli. Byla to upřímná odevzdanost a pokorná, opravdová modlitba, která je přivedla do úzkého obecenství s Ním... Opravdovou vytrvalou modlitbou přijali svatého Ducha a pak šli zachraňovat hynoucí, naplnění horlivostí doširoka

rozhlásit vítězství kříže. V důsledku tohoto jejich pracovního nadšení mnoho duší bylo vyvedeno z temnoty ke světlu a vzniklo mnoho sborů. Budeme méně horliví než byli apoštolé? Nebudeme se živou vírou dožadovat zaslíbení, která jimi hýbala v hlubinách jejich bytostí, abychom volali k Pánu Ježíši o splnění jeho slova: «Proste a vezmete» (viz Jan 16,24). Není to Duch Boží, který má přijít dnes v odpověď na opravdovou, vytrvalou modlitbu a naplnit lid mocí?... Proč je tedy církev tak slabá a bezmocná?» (7T 32)

„Nechceme být... v našich shromážděních jednomyslní? Nebudeme zápasit s Bohem na modlitbě a prosit, aby Duch Svatý ovládl každé srdce?“ (8T 46)

Závěr

Zůstane to teorií nebo to zapůsobí na můj život?

Jaké rozhodnutí učiníte ve vztahu «Ježíš a tento dar», který nám tak zdarma nabízí? Malá, osmdesátiletá žena šla jednoho sobotního dopoledne z modlitebny se slzami v očích. Když se dívala na kazatele, hovořícího o důležitosti modlitby o každodenní kapky raného deště, řekla: „Celý život jsem adventistkou. Proč mi nikdo dříve neřekl, že se mám denně modlit o Ducha svatého?“

Nyní, když už to víme, a věřím, že jsme si i uvědomili důležitost získání tohoto daru v našem každodenním životě, jsme hotovi hledat tento dar Ducha svatého v upřímné, opravdové modlitbě? Rozhodli jsme se modlit tak horlivě jako Jákob za tuto velikou moc, která změní náš život a připraví nás na závěrečné vylití Kristovy spravedlnosti v pozdním dešti?

Uvědomujete si, že je ještě mnoho takových, kteří neví o nezbytnosti hledat jej na modlitbě? A jak je to s námi? Rozhodněme se hned a začněme žít jinak — denně se modleme o úžasný dar Ducha svatého, aby každodenně vedl náš život, a pak nás tyto požehnané proudy mohly stále občerstvovat a tak připravovat na mocné vylití pozdního deště. Kéž je to naší modlitbou.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Raný dešť má tři významy. Jaké?

Odpověď:

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....

Otázka 2. Jsou raným deštěm každodenní proudy Ducha svatého, dané jako odpověď na modlitbu o ně? (viz Luk 11,13)

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 3. Nikdo nebude tak nerozumný, aby se domníval, že když se vzdal možnosti denně přijímat od Boha raný déšť, že mu od toho pozdní déšť oprostí. Je tomu tak?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 4. Díky jaké modlitbě, na podkladě dvou posledních citátů, Duch svatý sestoupí a obdaří nás silou pro službu Kristu?

Odpověď: .....

KAPITOLA V.

DUCH SVATÝ — BOŽÍ ODPOVĚĎ PRO DOKONÁNÍ JEHO DÍLA

Lekce 22.

VŠE BEZ ŽIVOTA

Úvod

Toto je poslední kapitola našeho společného studia lekcí o Duchu svatém. Tyto poslední lekce jsou napsány zvláště proto, aby naši pozornost obrátily na nezbytnost **uvědomělé závislosti** na tomto dokonalém daru, jestli chceme Krista uvítat živí! Zvláštní služba tří andělů ze Zj 14 nemůže být a nebude dokonána, dokud se nestaneme závislými na mocném božském Duchu svatém natolik, aby nám mohl svěřit závěrečné neomezené vylití své moci. A právě tehdy se bude naše svědectví o něm uskutečňovat mnohem většími a rozličnými cestami, protože Duch svatý bude používat prosté lidi a bude množit talenty každého, kdo je připraven pro něj pracovat.

Zamysleme se prosím, čemu jsme se naučili a co jsme pochopili z

předešlého studia, co by přiblížilo dokonání díla Božího na zemi, aby se Kristus už mohl vrátit? Vzpomínám si na výrok služebnice Páně vztahující se k času příchodu Páně, který je v jejích knihách několikrát připomínán. Znovu a znovu říká, že už jsme dávno mohli být v nebeském království.

Jestliže to tak je a my tomu věříme, pak je možné, že hlavní příčinou tohoto dlouhého zdržení Kristova návratu na zemi je naše nedostatečné chápání úlohy Ducha svatého nejen v našich osobních životech, ale i životě celé církve. Jak bychom měli být Spasiteli vděční, že je k nám tak trpělivý! Ale bude ještě zítřek stejný jako dnešek? Jak dlouho jej budeme pokoušet? Modleme se, prosím, abychom nikdy nezapomínali, čemu nás Kristus v těchto lekcích naučil!

Připomeňme si i v úvodu této kapitoly ještě jednu citáty, ve kterých Pán sděluje svým dětem, jakou moc potřebují. A doplníme to ještě třetím, dotýkajícím se téhož tématu:

„Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha svatého. Jaké veliké věci předpověděl v důsledku tohoto uschopnění církve? Proč se tedy dnes o Něm hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu svatém se hovoří pouze příležitostně, a pak je tato otázka ponechávána na pozdější dobu.“ (ISM 156-157)

„...zdálo se mi, že jsem ve shromáždění, kde lícím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (ISM 109)

„V Kristově učení vyniká zvláště pravda o Duchu svatém... Z mnoha možností vyzvedává téma o Duchu svatém... Přesto však, třebaže Kristus tak podrobně odhalil otázku o Duchu svatém, jak málo se k němu ve sborech vracíme.“ (Bible Echo 15.11.1893)

Zde se, prosím, na nějaký čas pozastavme a důkladně se nad uvedenými řádky zamysleme. Pomáhají nám pochopit význam, který Pán tomuto tématu dává? Co si po opakovaném přečtení této rady myslíte? Proč je tak důležité soustředit svoji pozornost na dílo a přijetí Ducha svatého v našich životech a životě našich sborů? Pokuste se na tuto otázku odpovědět s vědomím, že dílo Boží může být skutečně dokonáno za našeho života!

Jestliže kdy bylo potřeba se každodenně modlit o mocné vylití jeho Ducha v pozdním dešti, pak tento čas je nepochybně tady. Je to už více než 150 let a to je **příliš dlouhá** doba otálení druhého Kristova příchodu. Zvláště pochopitelné je to nyní, po prostudování těchto lekcí, když jsme si

znovu uvědomili moc a dostupnost tohoto daru.

Na počátku této lekce bych vás chtěl pozvat, abyste se zapojili do každodenních ranních modliteb a uzavřeli s Pánem smlouvu, že se budeme každý den přibližně v 6.15 modlit o hojnější míru Ducha svatého Božího. Budeme jej prosit, aby tento dar vylil nejen na nás samotné, ale i na naše kazatele a vedoucí sdružení, dále na naše domácí sbory a nakonec i na celý okolní svět! Pán Ježíš čeká, že uvidí právě takový zápas, právě takové úsilí vlastnit tento největší dar ze všech. A **tehdy** nám sešle tuto moc v takové míře, jakou si teď nedovedeme ani představit.

Dále následují citáty z inspirovaných výroků, které potvrzují nezbytnost a význam modlitby o vylití Ducha svatého. Na konci je vynecháno místo. Až se na modlitbě zamyslíte nad vlivem takového rozhodnutí na váš osobní život a stav světa jako celku, můžete se podepsat pod text smlouvy s Pánem Ježíšem. Zamysleme se, že na světě je celkem 24 časových pásem. Pán bude mít brzy v každém časovém pásmu lidi, kteří se spojí v opravdové modlitbě nejen o každodenní naplnění Duchem, které potřebujeme každý z nás osobně, ale také o mocné vylití Ducha svatého v pozdním dešti. Pak bude dílo dokonáno v záři slávy! Určitě vás bude zajímat, že od napsání této knihy v r. 1988 (*zpráva z r. 1995 - pozn. překl.*) kladně odpovědělo více než dva tisíce věrných adventistů sedmého dne ve východním, středním severním, tichooceánském a havajském časovém pásmu, kteří uzavřeli s Bohem podobnou smlouvu, že se budou modlit o toto mocné vylití. Mimo nich jsou modlitebníci v Kanadě, Mexiku, Kolumbii, Nigérii a Německu. Zamyslete se na modlitbě, jakou dáme odpověď?

Modlitba o Ducha svatého

1. *„Prosme opravdově se zkroušeným srdcem, aby nyní v době pozdního deště mohly být na nás vylity proudy milosti... Prosíme-li s vírou o požehnání, obdržíme je tak, jak je Bůh zaslíbil! (TM 509)*

2. *„Měly by se konat modlitební shromáždění za vylití Ducha svatého.“ (Dopis 292, 1907)*

3. *„Opravdovou vytrvalou modlitbou přijali (apoštolé) Ducha svatého... Není to Duch Boží, který má přijít dnes jako odpověď na opravdovou, vytrvalou modlitbu a naplnit lid mocí?“ (7T 32)*

4. *„Nebudeme zápasit s Bohem na modlitbě a prosit, aby Duch Svätý ovládl každé srdce?“ (8T 46)*

5. *„Proč tedy nelačnime a neprahname po daru Ducha? Proč o něm nehovoříme, proč se za něj nemodlíme, proč o něm nekážeme?... O každodenní křest Ducha by se měl každý obracet k Bohu svou modlitbou.“ (AA 50)*

6. „Jeden člen pracující správným směrem povede jiné členy, aby se spojili s ním a prosili o zjevení Ducha Svatého.“ (8T 251)

7. „Sestoupení Ducha svatého na církev je představováno jako skutečnost, očekávaná v budoucnu. Je ale předností církve vyzkoušet to dnes. Hleďte toho, modlete se za to a věřte tomu. Nebesa čekají, aby vás obdarovaly Duchem, proto toho musíte dosáhnout.“ (Ev 701)

8. „Řetěz upřímných modlitebníků, prosících o Ducha svatého musí obepínat celý svět...“ (RH 3.1.1907)

Zamyslete se nyní nad možností uzavření takové smlouvy:

„Skutečně si přeji Ježíšův návrat a chápu, že to vyžaduje, aby neomezená míra Ducha svatého se vylila v životě mém i mého sboru. Díky Boží milosti chci uzavřít smlouvu se svým Spasitelem, že se budu přibližně v 6:15 hod. **každé ráno až do Kristova příchodu** modlit, aby Duch svatý naplňoval ve stále větší míře: 1) mne samotného; 2) naše kazatele a vedoucí sdružení; 3) můj mateřský sbor; 4) a skrze nás pak celý svět!“

Jméno _____

Dnes, _____ (datum)

Úvod

Jakým by byl popis, kdyby měl adventista sestavit všeobecný popis Boží církve ostatků (*v rámci jeho možnosti*), a dal by tam informaci o počtu členů, fotku nejkrásnější modlitebny, vyprávění o lékařské práci konané po celém světě a zprávu o vzdělávacím systému? Bezpochyby by to bylo podobné neuvěřitelné misi, ve které bychom chtěli vzdát Bohu slávu za to, co se uskutečnilo díky němu!

Když přemýšlíme nad tím, co bychom mohli sdělit, zamysleme se nad tím ve světle tohoto obsáhlého úkolu, který ještě stojí před námi. Pomysleme na miliony lidí, kteří ještě nikdy neslyšeli o Ježíšově spasitelné milosti a tím více o zvláštním poselství třetího anděla ze Zj 14. kapitoly.

V souvislosti s tím si zkuste představit podobnou charakteristiku mladé křesťanské církve v době Letnic také ve světle úkolu, který stál před nimi a z lidského pohledu se zdál neuskutečnitelný. Měli donést spasitelnou zprávu evangelia dokonce do těch koutů tehdejšího světa, které ještě nebyly zaneseny do mapy a ve skutečnosti nebyly ještě známy. Docaňte rozdíl mezi jejich obrovským úkolem a tím, který stojí před námi. Oni přece neměli vůbec žádné prostředky, s jejichž pomocí by mohli uskutečnit svěřenou úlohu.

Naproti tomu my, jako církev ostatků, máme tak mnoho prostředků, které je podle lidského měřítka možné ohodnotit jako dobrou pomoc k uskutečnění naší úlohy. Byl nám svěřen tentýž veliký úkol. Ale když se podíváme na celosvětové dílo, které konáme a zamyslíme se nad všemi

pomocnými prostředky, které Bůh tak hojně daroval svému lidu: množství, metody, technologie, atd., tak proč jsme ještě nesplnili svůj úkol?

Co nutně potřebujeme, aby Bůh ve svém lidu mohl mocně působit? Proč raná křesťanská církev dosáhla tak mnohého, ač měla tak málo? Podle Sk 2,1-4 byl Duch svatý vylit v hojnosti tehdy, když byli «jednomyslní»! Panovala mezi nimi jednota. To ale neznamená, že neměli různé názory či myšlenky. Tato jednota znamená, že jejich cíle a úsilí byly společné; křesťané toužili splnit svěřený jim úkol nést «Evangelium» celému světu, aby se Kristus už mohl vrátit.

Uvědomovali si, že by k tomu nemohlo dojít, pokud by mezi nimi existovala nějaká nejednota. Mezi nimi neměla místo profesionální hrdost nebo závist, nevládlo tam sebevědomí typu «moje myšlenka je lepší než tvoje», ani vztah nadřazenosti «jsem lepší než ty». Naopak jeden druhého považovali za lepšího než sami.

Vlastní «já» muselo být zcela podřízeno a pak výsledkem mnoha modliteb a zkoumání srdce byly přirozeně nerozlučitelné bratrské vztahy. Získali skutečnou jednotu, takovou, jaká existuje mezi třemi Božskými osobami a také velkou moc. Bylo to výsledkem upřímného vyznání svých hříchů jeden druhému a modliteb o vylití zaslíbeného Ducha svatého.

Jen si uvědomte, jestli lidé toužebně očekávali jeho první seslání a uvědomovali si potřebu přípravy na jeho přijetí? Ve skutečnosti Bůh tento stav v proroctví předpověděl dávno před touto událostí. Za dnů Ezechiele viděl skutečný stav svého národa, a jeho láskyplné srdce k nim hořelo, když jim oznamoval, že budou mocným lidem.

Jasně Ezechiellovo proroctví

Otevřeme si Ez 37. kapitulu. Zde je v 11. verši napsáno koho podle slov Páně představovaly suché kosti. Celý Izrael! Co myslíte, může se to vztahovat i na duchovní Izrael? Je jasné, že se zde hovoří o skutečném Izraeli. Ale uvědomme si, jak apoštol Pavel nazývá lid Boží (od doby ukřižování)? Znovu si tedy položme otázku, zdali se tato Ezechiellova slova nevztahují i k duchovnímu Izraeli? Co Pán zaslubuje svému lidu ve verších 10.12-14? Jaká podívaná! A všechno je to výsledkem mocného znovuzrození a reformace!

Jen se nad tím zamyslete. Bůh vidí, jak se jeho lid formuje do mohutného pluku! Ale ani do prvního příchodu Pána Ježíše, ani po něm k tomu nedošlo. Izrael nedovolil, aby se toto proroctví na něm naplnilo. Proto na současném lidu Božím leží zodpovědnost prosit Pána Ježíše Krista a dovolit mu, aby je naplnil proměňující a zmocňující přítomností jeho svatého Ducha, abychom se dnes mohli stát mohutnou Boží armádou, jdoucí vpřed k vítězství pod zkrvavenou korouhví knížete Immanuele.

Poněkud se vrátíme k první části proroctví, abychom mohli lépe pochopit poselství pro nás, abychom «ač při kmeni», nebyli podobni «planým ratolestem». Zamysleme se nejdříve nad 3.-5. veršem. Spíš než říci jak to udělal, tak co podle proroctví přiměje kosti, aby ožily? Všimněme si, že se to stalo díky **jeho Duchu**. Bez toho by nebyly ničím jiným než mrtvými těly, možná sice přitažlivými, ale mrtvými!

Toto je znázorněno v 7. a 8. verši. V čem zůstával po obnovujícím procesu spojení kostí a obrostení svaly a kůží problém? **Chyběl v nich život**. A toto se vztahuje i k nám dnes. Dokonce ikdyž si oblékneme vrchní oděv aktivní služby Pánu, dokonce ikdyž je na našem zevnějšku vidět, že ke změně došlo, tak **dokud Duch svatý nevdechne život do našich duší**, nebudeme ničím více, než přitažlivými duchovními mrtvolami.

Pochopitelně, že to není příliš přitažlivý obraz, ale Bůh svůj lid miluje tak silně, že nám s bolestí dovolí, abychom to viděli jeho zrakem. Toto proroctví je starozákonním vyjádřením stavu Laodicejské církve. Otázka je tedy následující: „Čeho je nám potřeba a kam nás tento obraz vede?“ Je to mocný Duch Boží, který je do nás vdechnut, abychom mohli žít! Když jej budeme vlastnit, staneme se takovými svědky, o jakých mluví Sk 1,8.

Tedy budeme zformováni do největšího pluku. Povšimněme si, že v 9. verši je kladen důraz na to, co udělá duch; (hebrejské slovo «ruach» můžeme přeložit jako vítr, vzduch nebo duch). Čeho je proto symbolem tento duch? Představuje Boha Ducha svatého.

Závěr

Když pozorujeme, co Bůh dnes koná ve své církvi v celém světě, můžeme s jistotou říci: „Velicí a divní jsou skutkové tvoji, Pane!“ Podle statistiky Americké biblické společnosti a naší církve je:

1. Ze všech protestantských církví se naše církve nachází v největším počtu zemí.
2. V celosvětovém měřítku jsme nejrychleji rostoucí denominací, náš počet roste denně o více než tisíc lidí.
3. Konáme rozsáhlou zdravotnickou práci.
4. Mezi protestanty vlastníme největší vzdělávací soustavu.

Nestačí to?

Kolik času jsme k dosažení toho všeho potřebovali? Celých 150 let a stále jsme ještě daleko od dokonání díla Božího na zemi! Co když tu práci nikdy neskončíme? Možná máme všechno potřebné, ale nechybí nám něco, alespoň ve srovnání s Letnicemi? Nespokojujeme se snad jen s malou částí jeho mocné síly? Věříte, že Bůh plánoval, abychom trojandělské poselství hlásali více než 150 let a konec byl stále ještě v nedohlednu? Nejsme v Božích očích podobni těmto suchým kostem?

Přečtěme si pozorně následující citát, abychom pochopili, že církev není jen zřízením, ale že jí jsou **všichni společně!**

„Církev se dlouho spokojovala jen s malým Božím požehnáním (Ducha svatého). Nepocíťovala potřebu dosáhnout vznešených výsad, koupených pro ni za nekonečnou cenu. Jejich duchovní síla je slabá, jejich duchovní zkušenosti trpasličí a zmrzačené a nemají kvalifikaci pro dílo, které Pán od nich požadoval. Jsou neschopní podávat velké a slavné pravdy svatého Slova Božího, které by přesvědčily a obrátily duše působením Ducha svatého. (Přesto si ale všimněte, že) Moc Boží očekává, že ji budou vyžadovat a přijmou ji.“ (TM 175)

Ó bychom padli na kolena a upřímně se káli, abychom mohli získat tento zvláštní dar, Spasitelem připravený a zaplacený největší cenou! Skloňme se nyní k jeho nohám a prosme s vírou, že je mocen své zaslíbení splnit! Volejme horlivě a tak jako Jákob s andělem bojoval, bojujeme i my o získání Ducha Božího. Pak budeme dobrovolnými svědky, které Bůh tak potřebuje!

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Která kapitola Ezechiele živě představuje, čím lid Boží může podle Božího plánu být?

Odpověď: .....

Otázka 2. Která slova vyjadřují prorocký náhled Boha na svůj lid?

Odpověď: .....

Otázka 3. Co ještě chybělo, když už byly kosti spojeny masem v tělo?

Odpověď: .....

Otázka 4. Koho symbolizuje duch?

Odpověď: .....

Lekce 23.

JINÝ ANDĚL ZE ZJEVENÍ 18,1**Úvod**

Běžně je lidskému myšlení těžko vzdát se ospravedlňování, když je potřebí uznat svoji duchovní neschopnost. Zamysleme se prosím nad následujícím:

Statistika uveřejnila výsledky, že svět dosáhl takového momentu, kdy se počet obyvatel týdně zvětšuje o 5 milionů lidí. Když o těchto astronomických číslech přemýšlíme ve světle svěřené úlohy nést Evangelium celému světu, nedojímá nás tato vážná a slavnostní zodpovědnost?

Víte, že Bůh v dnešní době naši církve obdarovává víc než tisícovkou křtů denně, což tvoří týdně 8Tisíc? A to každý týden pokračuje! Díky Pánu. Jsme mu nekonečně vděční za každého nově obráceného! Ale pamatujme, že bez přesvědčujícího a proměňujícího vlivu jeho Ducha svatého nebudeme toto schopni konat. A proto Pánu děkujeme nejenom za výsledky, ale také i za darovanou moc, která lidi k podobnému rozhodnutí přivádí.

Když si položíme následující analytickou otázku, nikdy bychom ji neměli považovat za kritiku na adresu církve: „Kolik času budeme ještě potřebovat, abychom dílo Boží dokonali, ikdyž třeba budeme křtít dvojnásobný počet než dnes?“ Třebaže je složité reálně se nad touto otázkou zamyslet, přesto musíme být rozhodnutí to udělat, jestliže skutečně čekáme, že se Kristus vrátí ještě za našeho života. Dokud si nebudeme klást otázku: «Snad to nejsem já, Pane?», nebudeme na to připraveni a naše lampy budou hasnout, a to ještě potřebujeme zásobu oleje!

Před několika lety kdosi položil otázku: „Co není se žní v pořádku?“ Nad touto otázkou je potřebí se vážně zamyslet a rozebrat ji. Myslíte si, že tato otázka není pro současnou Boží církev ostatků aktuální? Třebaže zakoušíme nadprůměrný růst, kolik času ve skutečnosti ještě potřebujeme, abychom dokonali dílo Boží na zemi při zachování stávajícího tempa růstu? Jestli oslovíme 8 - 10 tisíc duší denně, pak protože počet obyvatel se každý týden zvyšuje o 5 milionů, a jestli ještě odpočítáme velké množství zemřelých a obětí neštěstí, stejně se podle statistiky pohybujeme zpět! I kdyby statistika hovořila o tempu růstu pětkrát tolik, **přesto bychom nestačili růstu počtu obyvatel.**

Avšak místo toho, abychom v tomto úkole soustředili svoji pozornost na samotný problém, budeme věnovat čas tomu, abychom se podívali na její kladné řešení.

Jiný anděl

Podívejme se prosím na Zj 18,1 a přečtěme, jaká zvláštní úloha byla svěřena čtvrtému andělu.

Událost, která je zde zobrazena, většinou označujeme jako «hlasité volání» nebo «pozdní déšť». Ó, jak potřebujeme, aby byla tato velká moc vylita na církev ostatků a skrze ni i na celou zemi! Protože když nás takovým způsobem připraví, pak měřítko toho, co se odehrálo o Letnicích, nebude se moci srovnat s nastávajícím! Přečtěme si pozorně níže uvedený citát:

„Potom jsem viděla jiného mocného anděla, který dostal příkaz, aby sestoupil na zem, spojil svůj hlas s hlasem třetího anděla a dodal tak jeho poselství více moci a důrazu. Tomu andělu byla dána taková veliká moc a sláva, že když sestoupil, byla země ozářena jeho slávou. Světlo, které toho anděla obklopovalo, všude pronikalo a on volal velkým hlasem: «Padl, padl Babylon...» Dílo tohoto anděla přichází zrovna v pravý čas, aby se připojilo k poslednímu velikému dílu poselství třetího anděla a spolu s jeho voláním zesílilo v hlasité volání.“ (EW 277)

Mohutnost a moc! Právě to potřebujeme k uskutečnění svěřené úlohy. Jestliže to potřebovali učedníci, kteří ještě cítili vliv Kristovy fyzické přítomnosti, oč více tuto sílu potřebujeme my dnes! Povšimněte si následujícího výroku:

„Měli bychom prosit tak opravdově o seslání svatého Ducha jako se učedníci modlili v den Letnic. Jestliže to oni potřebovali v té době, mnohem víc to potřebujeme my dnes. Mravní temnota jako těžký příkrov pokrývá zemi. Lidí svádí všechny druhy falešného učení, bludy a svody. Bez Božího Ducha a jeho moci bude naše zvěstné úsilí marné.“ (5T 158)

Je možné, že dílo Boží není ještě dokončeno proto, že necítíme opravdovou potřebu toho, co přináší čtvrtý anděl? Dovolte mi ještě jednou citovat řádky, hovořící o lhостejnosti kárané poselstvím k Laodicejské církvi. Zde se detailně hovoří o moci Ducha svatého:

„Církev se dlouho spokojovala jen s malým Božím požehnáním... Jejich duchovní síla je slabá, jejich duchovní zkušenosti trpasličí a zmrzačené...“ A dále je v tomto odstavci uvedeno, že důsledkem lhostejnosti je, že členové církve *„nemají kvalifikaci pro dílo, které Pán od nich požadoval.“* Přesto za tímto napomenutím následují úžasná slova: *„Moc Boží očekává, že ji budou vyžadovat a přijmou ji.“*

Dovedete si představit, co to znamená vyžadovat po Bohu, aby daroval Ducha svatého? Podobná myšlenka námi zachvěje a zakoušíme určitou

obavu. Předpokládat možnost podobné reakce je neuctivé nebo dokonce rouhavé. Přesto ale tuto frázi používá služebnice Páně na několika místech v různých knihách. Co by to tedy mohlo znamenat?

V prvé řadě nám to zřetelně hovoří o tom, jak Bůh touží obdařit nás tímto darem. Za druhé nám to pomáhá pochopit, jak je tento dar velmi důležitý. Už samotná skutečnost, že Duch svatý očekává, že jej budeme vyžadovat, ukazuje, že můžeme směle s vírou a zasvěceně vyjadřovat takový požadavek, jestliže si skutečně přejeme, aby přebýval v nás, vedl nás a daroval nám tolik potřebnou Ježíšovu přítomnost. Nakonec můžeme říct, že je to velmi vážná a hluboká myšlenka!

Podívejme se v další části naší lekce na jiného anděla ze Zj 18 kapitoly z jiného pohledu. Zamysleme se nad následující otázkou:

Je Zj 18,1 «novým proroctvím» Nového zákona?

Otevřeme si prosím Iz 60. kapitolu a zastavíme se u prvních dvou veršů. Vidíte souvislost se Zj 18,1? Všimněte si, že v prvních dvou verších Izaiášovy kapitoly se hovoří o záři slávy, Boží slávy, ne naší. Tato sláva shodně s popisem ze Zjevení je vyjádřením Božího charakteru nekonečné lásky, který chce obnovit v každém z nás a nakonec skrze nás v okolním světě.

Tyto myšlenky jsou vyjádřeny v následujících citátech:

„Prostřednictvím Ducha svatého se Boží slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přetvořující síla. Duch svatý vstěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy — jeho povaha — má vyzařovat z jeho následovníků. Oni mají oslavovat Boha...“ (COL 414)

„Satan se snaží skrýt Krista našemu zraku, snaží se zatemnit jeho záři, protože když třeba jen maličko uzříme jeho slávu, budeme k Němu přitahováni... Kdybychom se vírou přiblížili k Bohu, odhalil by nám svoji slávu, spočívající v jeho charakteru. Tehdy by z lidských srdcí stoupalo chválení a jejich hlasy by jej oslavovaly.“ (BC 1097)

Sláva je tedy něco více než jen úchvatná záře fyzického světla. Touto slávou je Boží charakter, který Bůh touží odhalit světu. Proto má na zemi lid, vyvolený k tomu, aby zrcadlil jeho charakter a jeho lásku k hříšníkům, kteří mají dostat možnost poznat a přijmout tuto lásku, dokud není pozdě.

Po zvláštním zaslíbení daném rodičům v Iz 60,4, hovoří následující verš, že Boží děti budou zářit a jejich srdce budou naplněna radostí. Co bude její příčinou? Je zde obsaženo úchvatné zaslíbení o velké žni duší; oznamuje, že mnoho lidí odpoví na toto mocné zjevení. «Množství mořské» jsou (podle Zj 17,15) „lidé, a zástupové, a národové, a jazykové.“ Jen to domyslete, jaká to bude žeh pro Pána!

Avšak proroctví Izaiáše 60. kapitoly se nikdy nenaplnilo na tělesném Izraeli. Jeho význam se proto přenáší na duchovní Izrael. To stejné platí i ve vztahu k úžasnému proroctví Joele 2. kapitoly, které bylo dáno nejdříve tělesnému Izraeli. Otevřeme si Joel 2,28.29 a přečteme si toto proroctví o vylití Božího Ducha na lid Boží. Povšimněme si, že tento dar je zaslíben nejen těm, kteří jsou považováni za ty, jež si to zaslouží; je zaslíben i služebníkům a služebným, tedy těm, jež byli považováni za nižší vrstvu společnosti.

Dlouho jsme si mysleli, že se toto proroctví naplnilo hned o Letnicích při Petrově kázání a mocném působení Ducha Božího na životy jeho posluchačů. Samotný Petr říká, že to, čeho se lidé stali svědky, je naplněním Joelova proroctví! Povšimněme si následujícího výroku Ducha prorockého:

„Jestliže se toto proroctví naplnilo ve dny apoštolů částečně, pak dnes se musí v lidu Božím projevit ještě mnohem zřetelněji. Bůh vylije svého Ducha na svůj lid v takové míře, že budou světlem v duchovní tmě. Toto velké světlo zazáří ze všech koutů světa. Kéž by naše víra vzrostla, aby Pán mohl mocně působit a se svým lidem spolupracovat..“
(4BC 1175)

Jaké ujištění a zaslíbení je dáno nám jako církvi! Bůh je připraven působit skrze nás. Asi bychom si měli položit otázku: „Opravdu chceme, aby bylo dílo konáno v lesku a majestátu Boží slávy, která by přitáhla pozornost všech obyvatelů země? Modlíme se opravdově o naplnění tohoto proroctví o jiném andělu, představeném ve Zj 18. kap.“ Nejsou to otázky jen k zamyšlení, je potřeba se o ně modlit a zkoumat svoje srdce. Mělo by nás to burcovat!

Proč tak zoufale potřebujeme hojnou míru pozdního deště Ducha Božího pro dokonání jeho díla? Protože jedině tehdy bude svět varován před nebezpečím. Když služebnice Páně o tomto velkolepém vylití hovoří a vidí jeho důsledky, hovoří:

„...ti, kteří reagují na vliv Ducha Božího, se stanou ve světě světly. Všude je jich vidět, jak vycházejí, aby hovořili s ostatními o světle, které obdrželi, tak jak to kdysi dělali jiní po sestoupení Ducha ve dni Letnic. A když nechávají své světlo zářit, přijímají pak víc a více moci Ducha. Země je osvětlena Boží slávou.“ (ML 63)

Podívejme se, co tento mocný Dar vykoná:

„Duše, které byly dosud rozptýleny v nejrůznějších církvích, odpověděly na toto volání a byly spěšně vyvedeny z odsouzených církví, jako byl kdysi Lot spěšně vyveden ze Sodomy, než byla zničena.“ (EW 279)

„Paprsky světla pronikají nyní všude, pravdu lze vidět v její nahotě a upřímní synové Boží lámou pouta, která je drží. Rodinné svazky ani církevní vztahy nemají moci, aby je zadržely. Pravda má větší cenu než všechno ostatní. Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, postaví se velké množství lidí na stranu Páně.“ (GC 612)

Závěr

Můžeme tedy vidět, že ke splnění božského pověření potřebujeme to, co má tento jiný anděl ze Zj 18. kap. Přesto je tu ještě otázka, na kterou jsme ještě nedali odpověď: „Jsme hotovi tento veliký dar přijmout?“ Možná si neuvědomujeme, jak je to důležité. A proto, abychom mohli dobře zvážit přípravu k tomu potřebnou, musíme ve studiu tématu ještě pokračovat a podrobněji se nad zadanou otázkou zamyslet. Bliží se čas vylítní pozdního deště a my na tuto událost musíme být připraveni. V příští lekcí proto považujeme nad tím, jakou přípravu to vyžaduje.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Čím bude podle citátu z knihy „Rané spisy! (str. 277) obdařeno trojandělské poselství, když se stane skutečností působení «jiného anděla» ze Zj 18,1?

Odpověď: a) .....

b) .....

Otázka 2. Doplňte následující větu: „Moc Boží očekává .....“

Otázka 3. Která starozákonní kapitola je originálem prorocství ze Zj 18. kapitoly?

Odpověď: .....

Otázka 4. Jaká vrstva obyvatelstva bude použita Duchem Božím na konci času?

Odpověď: .....

Lekce 24.

PŘÍPRAVA NA PŮSOBNÍ TOHOTO ANDĚLA**Úvod**

Zvláštní důraz v této lekci budeme klást na pochopení toho, jak se každý z nás osobně má připravit na působení tohoto jiného anděla, tedy k přijetí pozdního deště. Je velmi důležité, abychom pozorně sledovali, co je k přípravě potřebné, protože brzy tato moc sestoupí z nebe, v jehož důsledku k celému světu zazní «hlasité volání». A dokud na to nejsme připraveni, tuto moc neobdržíme a nebudeme se účastnit dokonání díla Božího. Povšimněme si následujícího citátu, který hovoří o nutnosti důkladné přípravy:

„Poselství pravdy, které neseme, musí jít k národům, jazykům a lidu. Brzy bude zvěstováno mocným hlasem a země bude osvětlena jeho slávou. Připravujeme se pro toto veliké vylítí Božího Ducha?“ (5T 383)

Jako lid Boží musíme být připraveni na tento zvláštní projev nebeské moci. Pozdní dešť Ducha svatého není prostě něco, co bude vylito někdy krátce před koncem, až Bůh bude připraven jej poslat; nebesa **čekají**, aby jej mohly seslat. Věnujme proto pozornost radě ohledně nutnosti přípravy. Spočívá v následujícím:

Jak se máme připravovat? Co nutně potřebujeme?

„Pokud se cele zasvětíme službě pro Krista, pak Bůh tuto skutečnost ocení vylitím svého Ducha. To však nenastane dříve, dokud většina církve nebude spolupracovat s Bohem. Bůh nemůže vylít svého Ducha, dokud budeme sobectví a samolibí. Takové jednání je možné vyjádřit Kainovou odpovědí: «Zdali jsem já strážným bratru svého?»“ (CS 52)

Tento výrok Ducha prorockého má zvláštní význam. Všimněte si, že příčina, proč se církvi nedostává Božích spolupracovníků, spočívá v sobectví a samolibosti. Tyto rysy vyjadřují ducha Kainova a satanova. Skutečnost, že se to může vztahovat k nám, s námi musí zatřást!

Jaké stále vzrůstající břímě starostlivosti o duše musí nést každý z nás. Kdybychom jen pracovali na záchraně duší jako «ti, kteří mají vydat počet»! Obracení duší je vážnou, přímo spasitelnou starostí. K tomu ale potřebujeme stále doplňovanou zásobu svatého oleje a stále více a více Kristovy spravedlnosti. Bez toho budeme podobni «zblíleným hrobům» a vyprahlí jako hory Gelboe. Tehdy nebudeme mít co říci lidem!

Jak se můžeme zvláštním způsobem připravit na pozdní dešť?

Dovolte, abych to vyjádřil jednoduše. Tématu přípravy se věnuje celá Bible. „Připrav se na setkání se svým Bohem,“ říká Boží slovo skrze proroka Amosa. „Připravte se,“ bylo poselstvím Eliáše i Jana Křtitele.

Přesto ale jsou všechny naše myšlenky o přípravě v principu sjednoceny na tématu druhého příchodu Pána Ježíše. Ale máme se nějak zvláště připravovat na přijetí pozdního deště? Jinými slovy řečeno, když hovoříme celkově o přípravě na druhý Kristův příchod, je možné pustit ze zřetele přípravu tomu předcházející? Zamyslete se nad zvláštním citátem, hovořícím o vážnosti této nutné přípravy:

„Musíme se opravdově, horlivě snažit o obdržení Božího požehnání... proto, že nejsme připraveni je přijmout.“ (1SM 121)

Když si přečtete uvedený citát v kontextu, tak uvidíte, že termín «Boží požehnání» se vztahuje k zvláštnímu vylití Ducha svatého v pozdním dešti. Je přirozené, že jestliže chceme obdržet Ducha svatého v hojnosti v pozdním dešti, pak potřebujeme zvláštní přípravu.

Čtyřstupňový proces přípravy

V knize «Vybraná poselství» (sv. I, str. 126) jsou uvedeny tři nebo čtyři kroky, které nás na tuto událost poslední doby připraví, jestliže se jich opravdově chopíme.

„Církev musí povstat k činnosti. Duch Boží nemůže sestoupit, dokud ona nepřipraví cestu. Musí (1) dojít k opravdovému zpytování srdce. Je nutné (2) se modlit společně a vytrvale a (3) vírou se musíme dožadovat Božích zaslíbení. ... je zapotřebí (4) hluboké pokory duše... Ó, moji bratři, chcete zarmucovat Ducha svatého a být příčinou toho, že nás opustí? Chcete zavřít dveře požehnanému Spasiteli, protože nejste připraveni prodlévat v jeho přítomnosti?“ (číslování doplnil autor lekcí)

Podívejme se na tento proces krok za krokem. Tím prvním je **«opravdové zpytování srdce»**. Je důležité poznamenat, že první a poslední krok není možné vykonat skupinově. Je to otázka osobního charakteru, je nutné osobně se poddat zkoumání Ducha svatého a pokorně přijmout jeho napomenutí.

V Žalmu 139,23.24 žalmista David přiznává, že v díle zkoumání vlastního srdce nemůže důvěřovat sobě. Naopak, k důkladnému prozkoumání potřebuje moc shůry. V Jan 16,7.8 Pán Ježíš řekl svým učedníkům, že právě v tom bude spočívat práce Ducha svatého. Možná proto žalmista na základě vlastní zkušenosti říká: „Ducha svatého svého neodjímej ode mne“. (Žalm 51,13) Jak vážná je tato práce! Nejúspěšněji je konána, jestliže prosíme o tento dar denně. Postavme se k tomuto zkoumání vážně.

To další, co je vzpomínáno ve vztahu přípravy na pozdní dešť, je

«společná vytrvalá modlitba». Jak si takovou modlitbu představujete? Má být společná modlitba neurčitá? Myslíte si, že nám nebe může svěřit pozdní déšť, jestliže se nenaučíme takto modlit? Jen domyslete, jakou silou by to mohlo být. Jestliže se sjednotíme na modlitbě, ať už v každodenním modlitebním řetězu nebo nevelikých modlitebních skupinkách, pak naše modlitby pohnou nebesy. Povšimněte si několika rad o společné modlitbě:

„Měli bychom prosit tak opravdově o seslání Ducha svatého, jako se učedníci modlili v den letnic.“ (5T 158)

„Bratři, dojměte nebesa svými modlitbami... Musíme k Bohu volat jako Jákob a prosit o plnější křest Duchem svatým.“ (HS 294)

Co je nám zaslíbeno, byť by se jen jeden člen sboru začal modlit o tuto zaslíbenou moc?

„Nadešel čas, aby nastala skutečná reformace. Když tato reformace započne, duch modlitby pronikne každého věřícího, a z církve vypudí ducha neshody a hádek. Ti, kteří nežili v křesťanském obecnství, těsněji se přimknou jeden k druhému. Jeden člen pracující správným směrem povede jiné členy, aby se spojili s ním a prosili o zjevení Ducha svatého. Nebude tu žádného zmatku, neboť všechno bude v souladu s myslí Ducha. Překážky, oddělující jednoho věřícího od druhého padnou...“ (8T 251)

Jestli jsme někdy potřebovali podobnou znovuzrozuující proměnu, pak ten čas je teď. Cítíme potřebu proměny našeho života i naší církve? Usilujeme o to, aby duch nesouladu a různic byl od nás odňat, abychom mohli být jeden druhému blíže v křesťanském společenství, aby byly zbořeny přehrady sobectví a pýchy, které nás tak často rozdělují? Uskutečnit to je dílem Ducha svatého. Kéž naše srdce prosí Pána o tuto vážnou reformaci. A když naše poznání pronikne toto uvědomění si své potřeby, pak budeme podobně jako Jákob volat k Bohu o mocnou, život proměňující moc jeho Ducha. Neodmítne nás! On jen čeká, aby to mohl vykonat.

Jsem přesvědčen, že v každém sboru je alespoň jeden člen, který pochopil smysl modlitby o vylití Ducha svatého na život věřících, na jejich rodiny, na jejich sbor, na kazatele a vedoucí sdružení. Jaký bude podle uvedeného citátu výsledek? Nejenže se k této modlitbě připojí jiní, ale v důsledku toho dojde v celé církvi k proměně.

Dovolte mi ještě jednou se s vámi podělit o zvláštní úryvek z Ducha prorockého z «Review and Herald» 3.1.1907:

„Členové našich sborů se musí obrátit, jejich rozum musí více směřovat k duchovním věcem. Řetěz upřímných modlitebníků, prosících o Ducha svatého, musí obepínat celý svět. Několik sousedů se může setkávat ke společným modlitbám o Ducha svatého. Nechť ti, jež nemohou vyjít z domu, se spojí se svými dětmi a učí je společně se modlit... Díky

každodenní modlitbě a posvěcení mohou vybudovat takové vztahy se svým nebeským Otcem, že bude moci vyhlásit na ně hojná požehnání.“

Je příjemné si ještě jednou připomenout, že už více než dva tisíce (*stav k r. 1995, pozn. překl.*) věrných adventistů sedmého dne uzavřeli s Pánem smlouvu o takové každodenní modlitby. Ano, Bůh svůj lid připravuje na «Pozdní dešť» a na «Hlasité volání».

To třetí, na co je kladen důraz v díle přípravy na pozdní dešť je «vírou se dožadovat Božích zaslíbení». V jedné písni zpíváme: «Bůh řekl, já jsem uvěřil a to se stalo!». Kéž by naše víra mohla být tak prostou a byla podobná dětské víře! Jaký je cíl toho, že vyžadujeme naplnění Božích zaslíbení? Jak to na nás působí? Souhlasíte s myšlenkou, že čím více se spoléháme na Boží zaslíbení a prosíme o jejich naplnění, tím se více upevňuje naše víra? Je pochopitelné, že Boží zaslíbení jsou věrná nezávisle na tom, jestli jim věříme či nikoliv. Ale naše spolehnutí se na ně probouzí naši víru v Toho, který je dal! Taková víra a důvěra jsou poklady, kterými Bůh obdarovává své děti. Věřme, prosím, těmto zaslíbením!

V 2. Petr 1,4 k nám apoštol hovoří, že díky těmto velikým a drahým zaslíbením se můžeme stát doslova účastníky Božské přirozenosti. Není nic divného, že má Pán starost o to, abychom se naučili vírou spoléhat na tato úžasná ujištění, která nám zanechal. Přečtěme si citát, hovořící o tom, jak si Bůh přeje, abychom obstáli v takových důvěrných vztazích s Ním.

„Utíste se v Ježíšově objetí a nevytrhávejte se z jeho rukou... Cele se spolehněte na Boží zaslíbení.“ (*S Bohem dnes, str.9*)

Jak nádherná nabídka! Ano, když cele důvěřujeme jeho zaslíbením lásky, nalézáme v jeho rukou bezpečné útočiště. Kdybychom opravdověji věřili, mnohem více požehnání by nám bylo dostupných. V časopise «Znamení času» (10.2.1890) služebnice Páně píše, že vyhlásit pozdního deště je hodně závislé od opravdovosti našich modliteb a víry v Boží zaslíbení, že nám je dá. Pohledme:

„Dokonce i teď můžeme zakoušet dobu Letnic, jestli se lidé budou vroucně modlit a věřit Božím zaslíbením.“

Jsmo připraveni modlit se vroucně o splnění zaslíbení pozdního deště už teď?

Poslední krok na cestě přípravy spočívá v «**hluboké pokoře duše**». Co tato hluboká pokora duše znamená? Znamená to, že ve mně je všechno jeho a nic mého. Zkoušeli jste být někdy pokorným? Je to těžké, že? Ve skutečnosti se pokornými udělat nemůžeme, protože pokus učinit to svými vlastními silami vede jen k tomu, že na svoji mírnost a pokoru budeme pyšní. Naproti tomu hluboká pokora duše odhaluje takovou dychtivost po Bohu, jakou měl Jákob v noc zápasu. Uvědomoval si, že je absolutně

bezmocný proti síle domnělého soupeře. A když se jej ve své bezmocnosti uchopil, byla jeho víra a důvěra nahrazena Bohem darovaným vítězstvím!

Vzpomínáte si na klasický výrok z «Touhy věků» (str. 250. 251)?

„Užitečnost toho, jenž odloží všechno sobectví, nechá na sebe působit Ducha svatého a žije životem plně zasvěceným Bohu, je bez mezí.“

Závěr

Ó, jak potřebujeme vylítí tohoto svatého nebeského oleje, Ducha svatého, nejprve na nás a posléze **skrze** nás na svět, který tak zoufale potřebuje Ježíše a jeho spravedlnost! Dát šat Kristovy spravedlnosti těm, jež o něj prosí, je zvláštní úlohou této úžasné božské bytosti, Ducha svatého. Ano, musíme být připraveni, aby nás použil ke konání svěřeného závěrečného díla na zemi. Hned, když se mu plně poddáme a dovolíme plně nás připravit, bude moci působit skrze svoji církev ostatků, aby zakončil dílo. Jak volá milovaný apoštol Jan pod božskou inspirací: **„Přijď, Pane Ježíši!“** Kéž se tato slova stanou modlitbou každého z nás!

„Duch Boží bude vylit na církev hned, jak jej budou nádoby schopny přijmout.“ (2. Kor 13,13)

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Jakou otázku nám zadává «Svědectví pro církev» (5T 383)?

Odpověď: .....

Otázka 2. Proč musí být vynaloženo horlivé úsilí, abychom získali hojná požehnání?

Odpověď:.....

Otázka 3. Vyjmenujte čtyři kroky v procesu přípravy na pozdní dešť.

Odpověď: 1).....

2).....

3).....

4).....

Otázka 4. Co musí obepnout celý svět?

Odpověď: .....

Lekce 25.

BŮH BUDE POUŽÍVAT PROSTÉ PROSTŘEDKY**Úvod**

V lidském chápání je něco, co odporuje **jednoduché** odpovědi nebo rozhodnutí. Čím je člověk vzdělanější, tím je k tomu náchylnější. A proto když přemýšlíme o dokonání díla Božího na zemi, není pro člověka přirozené všimnout si prostých prostředků ke splnění úkolu, který před ním stojí. Přesto ale v celém Písmu (zvláště pak je to zřejmé v životě Pána Ježíše), byla Bohem vybírána právě jednoduchá metoda nebo přístup k lepšímu ukázání cesty k němu.

Co může být prostšího než princip víry v to, že Spasitel plánuje poslat nám svého osobního představitele — Ducha svatého — ve stále rostoucí míře s neomezenou mocí, aby dílo Boží vedl k velkolepému zakončení? Prostým je také i to, že Duch svatý bude působit prostřednictvím **prostých nástrojů**, jestli se **prostě rozhodly věřit**, že Bůh vykoná, co slíbil.

Někdo si může myslet, že splnit toto poslání je jednodušší než cokoli jiného. Necht' Duch svatý udělá vše sám, my se budeme na to jenom dívat. Do jisté míry dojdeme ke stejnému, protože když bude vylit pozdní déšť, tak ani trochu jeho slávy si neponecháme pro sebe. Ale jestliže by Duch svatý skutečně konal všechno sám bez jakékoli spolupráce nebo účasti z naší strany, pak by dílo Boží už bylo dokonáno. Následující citát je zdrcující; hovoří o naší účasti v díle Božím:

„V tomto díle mají být použity lidské nástroje. Horlivost a energie musí být umocněny, hřivny, které nečinností rezavějí, musí se zapojit do služby. Pasivita a nečinnost musí ustoupit horlivé práci. Hlas, který říká: «Počkej, neber břemena, jež ti nebyla uložena», je hlas zbabělých zvěďů.“ (5T 383)

Jisté je jedno — tohoto velkého díla se musíme zúčastnit a dovolit mu přitáhnout si nás k sobě! I Bůh použije každého z nás, jestliže prostě dovolíme jeho Duchu plně kontrolovat naši vůli. Toto je podřízení se a posvěcení. Jsme skutečně připraveni vykonat ten úkol, který stojí před námi? Rozhodněme se pro to, když studujeme princip jednoduchých prostředků, které nám posílá moc jeho Ducha.

Biblické ilustrace prostých prostředků

MOJŽÍŠ. Začneme tuto část kapitoly tím, že si připomeneme Mojžišovo vzdělávání a život. Poté, co ukončil své oficiální vzdělání na Egyptské «univerzitě» (2. Moj 2,11), se domníval, že je připraven vysvobodit svůj národ.

Egyptané Hebreje zotročili a diktovali jim svou vůli. Mojžíš se vyučil všemu vojenskému umění u nejlepších učitelů a teď měl jednoduše vykonat to, k čemu byl povolán! A přesto tehdy, když si myslel, že je hotov stát se Božím nástrojem, byl od toho nejdále. To je běžná lidská reakce. Tu druhou, protikladnou, vyjadřují slova: «Já to vykonat nemohu». Pro satana není vůbec důležité, která reakce je nám vlastní, dokud nepocitujeme závislost na Božské moci.

A tak se stalo, že Bůh potřeboval 40 let, aby Mojžíše znovu vychoval prostým cestám Páně, dříve než jej mohl použít. To ale neznamená, že i my potřebujeme dlouhé roky pro získání potřebného vzdělání. My si prostě z tohoto příkladu máme vzít důležité poučení: musíme v sobě pěstovat pocit dokonalé závislosti na moci a přítomnosti Páně. Jakou školu a jakou učebnici Bůh vybral pro Mojžíše? Škola trpělivosti ve starostech o potřeby bezmocných oveček dalo Mojžíši více než všechna moudrost egyptská. Těchto 40 let pastevevství v Madiánských horách bylo užitečných k tomu, aby zapomněl vše, čemu jej naučila pohanská filozofie.

Bůh je velmi trpělivý. Neohlíží se na to, kdo jsme, ale na to, kým můžeme být, a právě proto nás miluje. Tak jednal i s Mojžíšem. V 2. Moj 3,11 si povšimněme, že když byl Mojžíš hotov, aby jej Bůh použil, měl o sobě zcela opačné mínění: „***I řekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta?***“ Několik let dříve, když «pomohl» svému vlastenci, mluvil jinak. O čem nám tento rozdíl svědčí? Možná, že všichni bychom mohli hned teď říci: «Pane, prosím, daruj mi touhu, aby ve mně Duch svatý vykonal podobnou proměnu».

Věnujme, prosím, několik minut pročtení 2. Moj 4,1-12. Zde Bůh Mojžíši ukazuje, že může využít prostých věcí, které jsou zrovna po ruce, aby vykonal zdánlivě nemožné. Nejdřív to byl poblíž rostoucí keř, který hořel a neshořel. Pak to byla Mojžíšova hůl, s pomocí které mu Bůh ukázal, že i jeho ruce mohou být vedeny samotným Pánem. A jestli to nebude stačit, tak mu bylo řečeno, že obyčejná voda z řeky, tekoucí nedaleko, bude úspěšně použita ke splnění Boží vůle. Jak mnoho trpělivosti měl Bůh k Mojžíšovi, protože jej toužil přesvědčit, že je připraven použít všechny dostupné prostředky svého plánu skrze něho, jestliže se bude cele na Něj spoléhat!

Možná se divíme, proč Mojžíš tak úporně odmítal Boží příkaz, když viděl zázraky, které Bůh vykonal s těmito třemi obyčejnými prostředky. Pravděpodobně i nám to má dát lekci, že Bůh ochotně rozptýlí všechny naše pochybnosti, jestliže se mu poddáme. Tehdy může vykonat nemožné za použití nejprostších prostředků, které jsou doslova pod rukou.

Je Spasitel i dnes připraven využít to, co máme kolem sebe a učinit nás průduchy, skrze které se jeho svatý Duch (s jehož pomocí musíme obrátit kolem nás žijící duše) bude moci vylít na svět, po tom hladovějící? Naplní

nás jeho moc, aby z nás udělala takové svědky, které tak potřebuje? Nechcete se rozhodnout hned teď zasvětit se službě získávání duší, aby ve vás Bůh získal ještě jednoho věrného žence?

JOZAFAT. Příběh Jozafata je dalším příkladem toho, že Bůh je mocen vykonat s pomocí prostých věcí, jak se zdá, nemožné. Ano, nejdříve musíme dát sebe a vše, co máme k dispozici, jeho vůli. Jozafat měl dobře vycvičené vojsko. Avšak v 2. Par 20,12 čteme, že když viděl, jak jej obklíčily pohanské národy spojené proti Judstvu, tak se spolehl na všemocnou ruku Všemohoucího a zvolal: „**Bože náš!.. v nás zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému... aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě patří oči naše!**“

To je lekce dokonalé závislosti! Pouze tehdy, když si to lidé uvědomí a souhlasí s tím, že jsou bezmocní, může Bůh vykonat nemožné. A Bůh to pro Jozafata udělal. Ve verších 14. a 15. je psáno, že Duch svatý sestoupil na Jachaziele. Skrze něj tak Bůh odpovídá na Jozafatovu modlitbu a jeho prosbu o pomoc. „**Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží.**“

V 17. verši pak Duch Páně dále skrze Jachaziele mluví: „**Nebudete vy bojovatí tuto. Postavte se, stůjte a vízte vysvobození Hospodinovo při sobě...**“ A pak to ještě jednou opakuje: „**Nebojte se, aniž se strachujete; zítra vyjděte proti nim, a Hospodin bude s vámi.**“ Zamyslete se nad tím, vůbec nepotřebujeme bojovat lidskými zbraněmi, protože v boji se za nás postaví Bůh. Z naší strany musíme věřit v Boží prozřetelnost a také že splní zaslíbené.

A pak Jozafat, muž víry, toto poselství od Pána přijal a svému lidu řekl: „**Věřte v Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věřte prorokům jeho, a šťastně se vám povede.**“ Je pozoruhodné, že se tato slova nachází ve 20. verši 20. kapitoly — je to duchovní vidění 20 na 20! Proto když k nám Bůh skrze své služebníky mluví, že dílo Boží bude dokonáno jeho Duchem za pomocí prostých prostředků, pak věrme jeho prorokům!

ZOROBÁBEL. Krátce se na Zorobábelův příběh podívejme. Tento muž desítky let pracoval spolu s národem na obnovení chrámu, a dílo stále nebylo ještě ani z poloviny hotovo. Proroku Zachariášovi byla dána, jak se zdá, nezáviděníhodná úloha přesvědčit lidi začít znovu, protože Bůh tu moc má! Povšimněme si, jaká slova Bůh použil, když mluvil skrze anděla, aby ještě jednou ukázal, že **právě prosté prostředky, poslané jím**, budou využity k uskutečnění jeho díla. U Zach 4,6 čteme slova, která často slycháváme: „... **ne silou, ani mocí (jinými slovy moudrostí a plánováním), ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.**“

Druhý aspekt využití prostých prostředků v Zorobábelově zkušenosti je ukázán v obnově chrámu. Nám se také někdy zdá, že se nám do cesty staví

nepřekonatelné problémy, když se snažíme konat dílo Boží. Tehdy máme sklon hledat složité řešení problému. A jak se blížíme k závěrečným dnům historie země, kdy těžkostí a problémů přibývá a my možná hledáme složitá řešení, pozvedněme prosím své oči k nebi a přijměme novou moc! Bůh je skutečně mocen využít jednoduchých prostředků, aby učinil nemožné, když žádné lidské úsilí ani úspěch toho nejsou schopny.

PÁN JEŽÍŠ. Samozřejmě, že nejlepším příkladem Boží moci, která se projevila za použití prostých prostředků, nalézáme v pozemském životě Pána Ježíše. Dokonce ještě před jeho veřejným působením bylo využití prostých prostředků svým způsobem Ježíšovým heslem. O jeho rozhovoru s učitelem v chrámu svědčí Lukáš (2,47) slovy: **„A děsili se všichni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.“** Ježíš nevlastnil nic, co se v té době považovalo za životně důležité pro toho, kdo se chtěl stát velikým duchovním učitelem. Přesto když jednoduše zadával upřímné otázky těm, kteří získali oficiální vzdělání, byli tito moudří mužové zahanbeni.

„Jeden druhého se ptali: «Jak nabyl tento mládeneček poznání, když se neučil?»“ (DA 80)

Můžeme si být naprosto jisti, že Pán Ježíš měl výborné vzdělání, ale ne co se týče filozofie takzvaného vzdělání té doby. V následujícím citátu se hovoří o existujících nedostatcích tehdejšího systému vzdělávání. Povšimněme si, jaký vztah to má k prostým Božím prostředkům:

„V tomto výchovném systému nebylo místa pro zkušenost, kterou lze získat osobním přijetím slova Božího. Žáci byli vedeni jen k poznání vnějších forem a neměli volné chvílky, které by mohli strávit s Bohem. Neslyšeli hlas Boží, promlouvající jim do duše. Hledali moudrost, ale odvraceli se od Zdroje moudrosti. V bohoslužbě se nedbalo toho nejpodstatnějšího.“ (DA 66)

Žádný z nás nebude nikdy připraven být použitelný Bohem při závěrečných událostech, dokud tak jako Ježíš nezatouží po důvěrných vztazích s Ním a nebude je vyhledávat. Musíme být stále více a více závislí na Něm a stále méně a méně spoléhat na sebe. Tam, kde vidíme jeden nebo dva způsoby splnění Boží vůle, tam se **„naš nebeský Otec o nás dovede postarat tisícerými způsoby, o nichž nemáme ani ponětí.“ (DA 330)**

Zamysleli jste se někdy nad tím, proč Bůh využívá jednoduchých prostředků a prostých, pokorných pracovníků, cítících svoji závislost na Duchu svatém? Pokuste se představit si následující obrázek: Spasitel se rozhoduje vylít pozdní déšť na nás a následně na celý svět skrze nás dříve, než si uvědomíme svoji potřebu v absolutní závislosti na této veliké Moci. Jestli horlivě pracujeme na Božím díle ve své vlastní síle, jak přijmeme toto vylití? Přivlastníme to sobě a svým vlastním schopnostem! Ale, milý

příteli, všechnu slávu a čest musíme vzdávat Jemu!

Komu náleží podle prvního andělského poselství zapsaného ve Zj 14,7 sláva a čest? Ne my, ale samotný Bůh musí přijmout tuto chválu za spravedlivý soud nad zemí. Přesto ale lidskému srdci není vlastní přirozená touha vzdávat všechnu slávu Bohu. Sobecké lidské srdce má sklon přivlastnit si všechnen úspěch, dokonce i v duchovních otázkách. Máme sklon «poplácávat jeden druhého po zádech»...

Proto nám Bůh nemůže svěřit tuto mohutnou nesmírnou moc pozdního deště, dokud na to nebudeme připraveni. Prosím, padněme na kolena pod křížem! Vzhlédněme s vírou v jeho zásluhy a prosme o to, aby nás jeho spravedlnost očistila a skryla nahotu našeho sobectví. Pak budeme toužit stát se průduchy, skrze které se jeho láska a odpuštění vylíjí na potřebné v tomto světě. Kéž svatost jeho charakteru a požadavky jeho zákona budou směle představeny světu, aby lidé s bázní a třesením mohli také padnout u podnože kříže, mohli vyznávat své hříchy a prosit Krista o šat spravedlnosti. Pamatujme ale, že Bůh si přeje, abychom všichni pochopili následující: jestli Duch svatý nebude přebývat v nás, pak nikdy nesplníme ten úžasný úkol, který nám byl dán.

Ano, Bůh prostě čeká, abychom si uvědomili, že **svým snažením a za pomocí našich plánů** nebude dílo nikdy ukončeno. A nakonec vlastně oněch více než 150 let kázání trojandělského poselství, kdy dílo není ještě dokonáno, je toho jasným důkazem.

Závěr

Tuto lekci chci zakončit několika citáty, které ukazují, že žít v těchto posledních dnech je vážnou a slavnostní odpovědností:

„Bylo mi ukázáno, že Pán uskuteční své záměry prostřednictvím různých cest a nástrojů. Nejsou to jen talentovaní nebo ti, kteří dosáhli ze světského hlediska nejvyšší možné vzdělání, kterého si Pán používá k provedení svého velkolepého a svatého díla na záchranu duší. On používá jednoduché prostředky...“ (ISM 128)

„Přijde čas, kdy vylítí pozdního deště smete všechny lidské výmysly a lidská ustanovení, kdy nebude platit lidská autorita a Duch svatý bude promlouvat přesvědčující silou skrze živého lidského pomocníka. Ani jediný člověk nebude potom dávat pozor na to, zda věty jsou ucelené a bez mluvnických chyb.“ (2SM 58.59)

„Bůh často užívá nejprostších prostředků a dosahuje jimi největších výsledků... I nejmenší pracovník, řízený Duchem svatým rozezná neviditelné struny, jejichž záchvěvy se donesou až na konec světa a budou žít až na věčnost.“ (DA 822.823)

„V závěrečných scénách historie této země mnoho... dětí a mladých

lidí (kteří obdrží pravé křesťanské vzdělání) udiví lidi svým svědectvím o pravdě, která bude zrozena v jednoduchosti, přesto s Duchem a mocí... V blízké budoucnosti bude naplněno mnoho dětí Duchem Božím a budou konat dílo hlásání pravdy světu... Ve světě vykonají dílo, které nemohou narušit žádné moci zla. (ML 62)

„Když nebesa rozhodnou, že dospěli už nemohou zvěstovat pravdu, sestoupí Duch svatý na děti a ty budou konat dílo hlásání pravdy, které starší pracovníci nemohou vykonat, protože pro ně je už cesta zavřená.“ (AH 489)

Rozhodnutí záleží na vás. Jaký postoj zaujmeme k této prosté pravdě o tom, že Pán působí skrze jednoduché nástroje? Odpovězme na to s prostotou malého dítěte, protože bez Něj nezmůžeme nic. Modleme se, aby nám Duch svatý daroval připravenost přijímat různé prosté prostředky, které si vybere.

Slova požehnání

„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Když se Mojžiš domníval, že je připraven pracovat pro blaho svého národa, byl k tomuto z Božího pohledu připraven?

Odpověď: .....

Otázka 2. Když jej Bůh naučil pokoře, myslel si Mojžiš stále, že je připraven?

Odpověď: .....

Otázka 3. Co řekl o nadcházejícím boji Bůh, když na Jozafatovu modlitbu odpověděl skrze Jachaziele?

Odpověď: .....

Otázka 4. Jak zní poselství Zach 4,6?

Odpověď: .....

Lekce 26.

VELKOLEPÉ UKONČENÍ

A PŘICHÁZÍ ZÁVĚR! Dovedete si představit, že díky působení

Ducha svatého prostřednictvím jeho lidu je Boží posláni na zemi vykonáno?! Tehdy bude celý vesmír dýchat v jednom rytmu. Nebesa budou jásat nevypravitelnou radostí, když bude Spasitel vítat do svých příbytků své děti. Já tam pochopitelně chci být; a vy? Ó, jaký to bude den, kdy uvidíme konečnou odplatu.

Zamyslete se, jaká scéna tomuto úžasnému počátku věčnosti předchází? Sedm posledních ran, včetně velkých centněřových krup, které zpustošily zemi. Satan se zuřivě snažil jakýmkoli způsobem padělat Boží dílo a zabránit lidu Božimu zanést trojandělské poselství do všech koutů země. Ale všechny tyto jeho pokusy byly neúspěšné, protože přišel Ježíš, velký vítěz, aby si vrátil své panství. Ano a Amen!

V těchto dvaceti šesti lekcích jsme se nejdříve podívali na posláni, úlohu a působení Ducha svatého. Přemýšleli jsme nejenom nad tím, že je Bytostí, ale také (*v následující kapitole*) jakým způsobem je Boží odpovědi na všechny duchovní potřeby v našich životech. Ve třetí kapitole jsme s největší vážností studovali jeho přítomnost v rodinných vztazích, v povinnostech jak muže, tak i ženy, a také v svaté povinnosti spasitelných vztahů mezi rodiči a dětmi. Duch svatý vnáší do našeho života Ježíšovu spasitelnou přítomnost, která nám dává sílu žít jeho životem a vyzářovat jeho charakter.

Ve čtvrté kapitole jsme mluvili o důležitosti pomoci Ducha svatého při osobním vydávání svědectví o lásce Boží, dokonce i tam, kde to pro nás není příjemné. Dozvěděli jsme se o jednoduché, ale současně vážné pravdě: svědectví je obrazem života, svědectví je to, kým jsme a ne tím, co děláme. A v poslední kapitole jsme se snažili soustředit na klíčový moment v závěrečné žni na této zemi, třebaže jej velmi často ztrácíme ze zřetele. A tím je to, že Duch svatý je Boží odpovědi pro dokonání jeho díla.

V této poslední části se chceme podívat na výsledky závěrečné práce znovuzrození a proměnění, které nás mají připravit pro mocné dokonání díla Božího zde, na zemi a rozšířit se skrze nás po celém světě. Podívejme se na první, nejúžasnější a slavnou pravdu této lekce.

Slovo Boží bude nakonec triumfovat

Do samého konce se bude zdát, že zvítězil satan. Ale díky Pánu neztvítězil, protože je už skoro přemožen; on to velmi dobře ví, přesto se snaží vyvolené oklamat. Měli bychom být Pánu vděční za to, že se jeho slovo splní. Podívejme se, jak je u Iz 55,11 popsáno Boží ujištění o tom, že jeho Svatý Duch působí skrze ty, jež se poddají jeho výzvě a vlivu. „Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavráti se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.“

Přesto je ale smutné zjištění, že nám Písmo sděluje, že někteří budou po

něm žíznit, ale nenajdou jej. U Amose 8,11.12 se praví, že přichází den duchovního hladu, hladu „slyšení slov Hospodinových“. Může být něco horšího, než toužit znát vůli Boží a přitom si uvědomovat, že možnost nalezení je promarněna?

Zvláštní ujištění o vítězství

V této poslední době, stejně jako o Letnicích, bude pronášeno mnoho přímlyvných modliteb. Zamysleme se nad následujícími citáty ze «Svědectví» (9T 126) a povšimněme si několika vážných momentů:

„Bylo možno pozorovat ducha přímlyvné modlitby, tak jak se projevil před velkým dnem Letnic.“

Boží děti se upřímně přímlyvuují před Bohem a prosí jej o vylití a projev jeho moci, tak jak tomu bylo o Letnicích. Nezdá se vám, že bychom už dnes měli mít zkušenost s přímlyvnou modlitbou, když voláme k Bohu jako nikdy dřív, aby Duch svatý vykonal svou velkou práci pro každého z nás i pro ty, kteří nás obklopují?

„Bylo vidět jak stovky a tisíce navštěvují rodiny a otvírají jim Boží Slovo.“

Chtěl bych s touto službou započít hned, protože jestli budu na takový čas čekat, pak už bude pozdě. Povšimněte si ještě, jaký vliv bude mít působení Ducha svatého na srdce těch, jež navštíví.

„Srdce byla přesvědčena o moci Svatého Ducha a působil duch pravého obrácení.“

A jak velký byl úspěch tohoto vydávání svědectví?

„Na každé straně byly dveře otevřené pro zvěstování pravdy. Svět zdál se být osvícen nebeským vlivem.“

Snad žádný jiný verš nemá ve studiu této kapitoly tak vážný význam pro naše chápání jako Zj 18,1. Přemýšleli jste někdy, o čem se v tomto verši píše? Jak názorně je zde ukázáno, jak anděl osvětlil zemi? V knize «Velký spor» (str. 611) je k této otázce zaznamenáno určité vidění. Je zde psáno:

„Anděl, který vyhlásí třetí andělské poselství, osvětlí celou zemi svou slávou. Předpovídá se tu dílo neobyčejně mocné, které se rozšíří po celém světě.“

Neobyčejná moc. Právě ji potřebujeme, jestli má být celá země se vši vážností varována před neodvratnou zkázou. Uvědomte si, že už 150 let kážeme tato úžasná andělská poselství a práce stále ještě není u konce. Naše kázání bylo rozneseno po celém světě, ale jsou stále ještě miliony lidí, kteří o tomto zvláštním poselství lásky ještě neví. Ježíšovo srdce je pro ně zneklidňováno a On čeká, dokud se zcela nepodřídíme této neobyčejné moci a nebudeme jí ozbrojeni.

Věnujme ještě několik minut srovnání vzpomínaného mocného vyhlášení pozdního deště v závěrečné době s mocným vyhlášením při «Půlnočním volání» v době Williama Millera. Položme si několik otázek, které by mohly být užitečné k důkladné analýze toho, co nás očekává při velkolepém dokonání díla Božího na zemi.

Srovnání vyhlášení pozdního deště s hnutím obnovy v letech 1840 - 1844

Je to divné, ale jako lid Boží často zapomínáme na své úžasné dědictví. Zvláště pravdivé je to ve vztahu k počátkům rozvoje hnutí v r. 1840. Zamysleme se proto, prosím, nad několika otázkami, které nám pomohou správně pochopit význam «Půlnočního volání» v době Williama Millera.

Otázka první.

Jaký rozmach mělo toto obrozující hnutí?

„Adventní hnutí let 1840 až 1844 bylo skvělým projevem moci Boží; první andělské poselství bylo zaneseno do všech misijních stanic na světě a v některých zemích došlo k největšímu náboženskému hnutí, jaké bylo od reformace šestnáctého století...“ (GC 611)

Otázka druhá.

O kolik mocnější bude vyhlášení pozdního deště ve srovnání s projevem moci Božího Ducha v letech 1840 -1844?

„...avšak daleko větší bude hnutí, které vznikne po poslední výstraze třetího anděla.“ (tamtéž)

Otázka třetí.

Jaký vliv to bude mít na upřímné srdcem v jiných církvích?

„Paprsky světla pronikají nyní všude, pravdu lze vidět v její nahotě a upřímní synové Boží lámou pouta, která je drží.“ (GC 612)

Otázka čtvrtá.

Kolik lidí se připojí k Boží rodině v době vyhlášení pozdního deště?

„Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, postaví se velké množství na stranu Páně.“ (tamtéž)

Pamatujete na den Letnic?

Zamysli se, příteli, co pro nás znamenají zaslíbení, zvláště když je srovnáváme s výsledky Letnic. Pohleďte, o Letnicích byly křtěny tři tisíce drahých duší v **jeden den**. A když tři tisíce podělíte počtem věrných Božích služebníků, modlících se v horní síni o vyhlášení moci Ducha svatého na ně, pak bude zřejmé, že Bůh svěřil 25 nově obrácených každému z nich.

Udělejme si ještě srovnání mezi současnou církví a církví v době Letnic. Kdyby mezi námi bylo jen dva miliony aktivních adventistů a počet obrácených při vyhlášení pozdního deště rostlo takovou rychlostí jako tehdy, kolik lidí by bylo obráceno? A kdyby k tomu došlo také v jednom dnu? Musím rychle dodat, že nikdo z nás není schopen tento počet předem

uhodnout. A proto můžeme svůj pohled zvednout s vírou, protože v tu chvíli Duch svatý i služební duchové, andělé, je připravují k vyjití z Babylona a Kristus upřímně touží, abychom byli hotovi je přijmout.

Povšimněme si několika zaslíbení toho, k čemu musí dojít dříve, než přijde mnoho lidí:

„Mohutné vylítí Ducha Božího, které osvítí celou zemi svojí slávou, nepříjde dotud, dokud nebudeme posvěceným lidem, který na vlastní zkušenosti pozná, co znamená být Božím spolupracovníkem.“ (ChS 253)

To je velmi důležité. Pochopili jsme velký význam vylítí pozdního deště. Musíme jej obdržet! Přesto ale k této slavnostní události, korunující hlásání radostného poselství evangelia nedojde, dokud nepochopíme, co znamená být Božími spolupracovníky. Musí tím být něco více než jen služba «dům od domu» každý sobotní večer. Pochopitelně, že toto je součástí díla, ale znovu připomínám, že vydávání svědectví pro Krista je samotný obraz života, nikoliv to, co konáme tu a tam (náhodně).

Zastavme se ještě u jednoho bodu. Satanu je jedno, do jaké krajnosti upadáme. Jestli dáváme důraz na nutnost naší potřeby pozdního deště či na určitý druh svědectví. Nejvíce ze všeho se bojí, že pochopíme, že tyto dvě věci musí jít spolu. Jestliže jako lid Boží pochopíme tento prostý, nikoliv nedůležitý princip, že svoji pozornost musíme soustředit na úlohu Ducha svatého, který nás pociť Kristovou přítomností a jeho mocí do našeho každodenního života, abychom se stali «Božími spolupracovníky» — tehdy bude dílo Boží na zemi v krátké době dokonáno a Kristus bude moci přijít. Podívejme se, jak účinný a životně důležitý je vliv jeho Ducha:

„Duch Všemohoucího působí na srdce lidí a ti, kdož se podřídí jeho vlivu, stávají se svědky Boha a jeho pravdy. Můžeme najít na mnoha místech posvěcené muže a ženy, kteří sdělují druhým světlo, které jim osvítilo cestu spasení skrze Krista. A když dávají svému světlu stále zářit, jako to činili ti, kteří byli pokřtěni Duchem o Letnicích, dostává se jim stále víc a více z moci Ducha. Tak má být země osvěcena slávou Boží.“ (AA 54)

Jak by naše srdce měla volat k Bohu o stále větší míru této mohutné, na zemi z nebes seslané moci! Musíme jí vlastnit a «nebesa čekají, až ji na nás vylíjí», jak nám o tom svědčí kniha «Evangelizace». Ano, když bude tento veliký nebeský dar vylit na nás bez omezení, pak nikdo — ani příbuzní, ani přátelé, ani rozzlobení kazatelé nebudou moci zadržet a vrátit zpět tyto drahocenné duše.

Přečtěme si, jak budou nevěřící odzbrojeni působením pozdního deště:

„Poselství se bude šířit, ne tak ani vlivem důkazů, jako vlivem hlubokého přesvědčování Duchem svatým... Paprsky světla pronikají nyní všude, pravda je jasně odhalena a upřímné děti Boží přetrhají

pouta, která je svazovala. Rodinné i církevní svazky budou bezmocné je zadržet... velké množství lidí se postaví na stranu Páně.“ (Ev 701)

Závěr

Kdybyste dostali úkol napsat, proč byste chtěli, aby byl pozdní déšť na vás vylit, přemýšlejte, co byste odpověděli. Nebo předpokládáte, že zemřete před touto událostí a před vylitím sedmi posledních ran? Jaká bude vaše odpověď?

Je velmi těžké tyto lekce uzavřít. Moje srdce je naplněno obavami. Co budeme dělat? Jak odpovíme na to, co nám Bůh ve své milosti odhalil? Možná bychom si měli tyto lekce prostudovat ještě jednou! Jistě, je potřeba nad tím vážně pouvažovat.

Jednou když služebnice Páně uzavírala jedno velice důležité shromáždění, učinila vážnou výzvu. Pozorně se nad tím zamyslete, ale nejdřív si přečtěte úryvek, citovaný už několikrát.

„Během večerní pobožnosti v Newcastlu se mi zdálo, že jsem ve shromáždění, kde líčím nutnost a důležitost přijetí Ducha svatého. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému... Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: «Obdržel jsi Ducha svatého?» V jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř.“ (ISM 109)

„Až toto shromáždění skončí a vrátíte se domů, zapomenete na upřímné výzvy k vám? Zůstane varovné poselství bez povšimnutí a vyprchá pravda, kterou jste slyšeli, z vašeho srdce jako vytéká voda z rozbité nádoby?“ (ISM 190)

„Kéž tomu tak nebude,“ je modlitbou každého z nás! A nyní nechť je ***„Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všichni vámi. Amen.***“ (2. Kor 13,13)

T E S T

Otázka 1. Je pravdou, že až do samého konce se bude zdát, že zvítězil satan a ne Bůh?

Odpověď: Ano / Ne

Otázka 2. O jaké moci se hovoří ve «Velkém sporu» (str. 611)?

Odpověď: .....

Otázka 3. Kolik lidí se připojí k Boží rodině během vylití pozdního deště?

Odpověď: .....

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK SPISŮ E.G.WHITE

AA - Skutkové apoštolů

AH - Adventní domov

IBC Biblický komentář adventistů sedmého dne (sv. 1)

CM - Kolportér

COL - Kristova podobenství

CT - Rady rodičům, učitelům a studentům

DA - Touha věků

Ed - Výchova

EW - Rané spisy

Ev - Evangelizace

FE - Základy křesťanské výchovy

GC - Velký spor (dříve známý pod názvem Vítězství lásky Boží)

GW - Služebníci evangelia

MB - Myšlenky s Hory blahoslavenství

MH - Ve šlépějích Velkého Lékaře

MM - Lékařská služba

MYP - Poselství k mládeži

PP - Patriarchové a proroci

RH - Review and Herald (časopis)

SC - Cesta ke Kristu

ISM - Vybraná poselství (sv. 1)

SR - Dějiny vykoupení

OBSAH

Předmluva.....	2
Slovo autora.....	3
Úvod	4
Duch svatý — Boží odpověď.....	7
Kdo je to Duch svatý?.....	7
Jaká je úloha Ducha svatého?(část první).....	10
Jaká je úloha Ducha svatého?(část druhá).....	15
Působení Ducha svatého ve Starém zákoně. (část první).....	18
Působení Ducha svatého ve Starém zákoně. (část druhá).....	23
Působení Ducha svatého v Novém zákoně.....	28
Kristus touží seslat Ducha svatého.....	34
Duch svatý — Boží odpověď v mém životě.....	40
Začíná to biblickým křtem.....	40
Těší mě, vychovává a inspiruje.....	45
Usvědčuje mně, je mou silou vítězit (část první).....	49
Usvědčuje mně, je mou silou vítězit (část druhá).....	54
Buďte naplňováni!.....	58
Duch svatý — Boží odpověď v mé rodině.....	63
Rodina naplněná Duchem.....	63
Mužové naplnění Duchem.....	71
Ženy naplněné Duchem.....	75
Duchem naplnění rodičové a děti.....	80
Duch svatý — Boží odpověď pro úspěšné svědectví.....	85
Radostné vydávání svědectví.....	85
Příprava je klíčem k úspěšnému svědectví.....	90
Úplná závislost na božské pomoci.....	95
Úspěch — v čem spočívá rozdíl?.....	99
Raný déšť znamená být každodenně naplňován Duchem sv.	102
Duch svatý — Boží odpověď pro dokonání jeho díla.....	106
Vše bez života.....	106
Jiný anděl ze Zjevení 18,1.....	113
Příprava na působení tohoto anděla.....	118
Bůh bude používat prosté prostředky.....	123
Velkolepé ukončení.....	128
Seznam použitých zkratk spisů E. G. White.....	134

ZÁPAS O OBNOVENÍ MOCI
Studium 26 lekcí o Duchu svatém David
Wolkvitch

Návrh obálky: Teodor Prehlík 2024
Překlad do českého jazyka: Bedřich Čihala
Tisk: EURO-Print Přerov, s.r.o.

Vydání první, 2005

Pre viac kresťanského inšpiratívneho
obsahu sleduj:
[instagram.com/boh_online](https://www.instagram.com/boh_online)
Viac kresťanskej literatúry nájdeš na:
krestanonline.sk

Zdieľaj túto knihu ďalej na požehnanie
druhých :)